

SÉANCES DU MERCREDI 15 MARS 1995

VERGADERINGEN VAN WOENSDAG 15 MAART 1995

MATIN

SOMMAIRE:

CONGÉ:

Page 1579.

EXCUSÉ:

Page 1579.

INTERPELLATIONS (Discussion):

Interpellation de M. Valkeniers au ministre des Affaires sociales et au ministre de l'Intégration sociale, de la Santé publique et de l'Environnement sur « l'avenir de la médecine hospitalière dans notre pays ».

Orateurs: MM. Valkeniers, Dierickx, Mme De Galan, ministre des Affaires sociales, p. 1579.

Interpellation de M. Valkeniers au ministre des Affaires sociales sur « le projet d'élections sociales chez les médecins ».

Orateurs: MM. Valkeniers, Meesters, Mme De Galan, ministre des Affaires sociales, p. 1583.

Interpellation de M. Valkeniers au ministre des Affaires sociales sur « l'instauration d'un numerus clausus pour les dispensateurs de soins ».

Orateurs: MM. Valkeniers, Dierickx, Meesters, Mme De Galan, ministre des Affaires sociales, p. 1585.

Interpellation de M. Truyen au ministre des Affaires sociales sur « le rapport Jadot et les transferts dans la sécurité sociale entre les Régions ».

Orateurs: M. Truyen, Mme Delcourt-Pêtre, MM. Dierickx, Valkeniers, Mme De Galan, ministre des Affaires sociales, p. 1589.

Ann. parl. Sénat de Belgique - Session ordinaire 1994-1995
Parlem. Hand. Belgische Senaat - Gewone zitting 1994-1995

OCHTEND

INHOUDSOPGAVE:

VERLOF:

Bladzijde 1579.

VERONTSCHULDIGD:

Bladzijde 1579.

INTERPELLATIES (Bespreking):

Interpellatie van de heer Valkeniers tot de minister van Sociale Zaken en tot de minister van Maatschappelijke Integratie, Volksgezondheid en Leefmilieu over « de toekomst van de ziekenhuisgeneeskunde in ons land ».

Sprekers: de heren Valkeniers, Dierickx, mevrouw De Galan, minister van Sociale Zaken, blz. 1579.

Interpellatie van de heer Valkeniers tot de minister van Sociale Zaken over « de geplande sociale verkiezingen bij de artsen ».

Sprekers: de heren Valkeniers, Meesters, mevrouw De Galan, minister van Sociale Zaken, blz. 1583.

Interpellatie van de heer Valkeniers tot de minister van Sociale Zaken over « het afremmen van het aantal zorgenverstrekkers ».

Sprekers: de heren Valkeniers, Dierickx, Meesters, mevrouw De Galan, minister van Sociale Zaken, blz. 1585.

Interpellatie van de heer Truyen tot de minister van Sociale Zaken over « het rapport-Jadot en de transfers in de sociale zekerheid tussen de Gewesten ».

Sprekers: de heer Truyen, mevrouw Delcourt-Pêtre, de heren Dierickx, Valkeniers, mevrouw De Galan, minister van Sociale Zaken, blz. 1589.

APRÈS-MIDI

SOMMAIRE:

CONGÉ:

Page 1597.

EXCUSÉ:

Page 1597.

COMPOSITION DE COMMISSIONS (Modification):

Page 1597.

PROJETS ET PROPOSITION DE LOI (Discussion):

Projet de loi modifiant les lois relatives à l'organisation des Classes moyennes, coordonnées le 28 mai 1979, et modifiant la loi du 15 décembre 1970 sur l'exercice des activités professionnelles dans les petites et moyennes entreprises du commerce et de l'artisanat.

Discussion et vote des articles, p. 1597.

Projet de loi modifiant la loi du 29 mars 1976 relative aux prestations familiales des travailleurs indépendants.

Discussion et vote des articles, p. 1599.

Projet de loi portant cinquième ajustement du budget général des Dépenses de l'année budgétaire 1994 — Section «Emploi et Travail».

Discussion et vote des articles, p. 1600.

Projet de loi modifiant la loi du 21 juin 1985 relative aux conditions techniques auxquelles doivent répondre tout véhicule de transport par terre, ses éléments ainsi que les accessoires de sécurité.

Proposition de loi insérant un chapitre IIIbis (nouveau) au titre IV de la loi relative à la police de la circulation routière, coordonnée le 16 mars 1968.

Discussion générale. — *Orateur*: M. Van Belle, p. 1600.

Discussion et vote d'articles, p. 1601 et p. 1602.

Projet de loi instaurant des médiateurs fédéraux.

Proposition de loi relative à la création de l'institution de médiateur du royaume.

Proposition de loi portant création de l'institution de médiateur.

Discussion générale. — *Orateurs*: MM. Scharff, Cardoen, Verreycken, p. 1603.

Discussion et vote d'articles, p. 1604.

ORDRE DES TRAVAUX:

Page 1609.

INTERPELLATIONS (Discussion):

Interpellation de M. Hatry au Vice-Premier ministre et ministre des Communications et des Entreprises publiques sur «la modification inopportune des codes postaux en Région bruxelloise».

Orateurs: M. Hatry, M. Di Rupo, Vice-Premier ministre et ministre des Communications et des Entreprises publiques, p. 1609.

NAMIDDAG

INHOUDSOPGAVE:

VERLOF:

Bladzijde 1597.

VERONTSCHULDIGD:

Bladzijde 1597.

SAMENSTELLING VAN COMMISSIES (Wijziging):

Bladzijde 1597.

ONTWERPEN EN VOORSTEL VAN WET (Beraadslaging):

Ontwerp van wet tot wijziging van de wetten betreffende de organisatie van de Middenstand, gecoördineerd op 28 mei 1979, en tot wijziging van de wet van 15 december 1970 op de uitoefening van beroepswerkzaamheden in de kleine en middelgrote handels- en ambachtsondernemingen.

Beraadslaging en stemming over de artikelen, blz. 1597.

Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 29 maart 1976 betreffende de gezinsbijslag voor zelfstandigen.

Beraadslaging en stemming over de artikelen, blz. 1599.

Ontwerp van wet houdende vijfde aanpassing van de Algemene Uitgavenbegroting van het begrotingsjaar 1994 — Sectie «Tewerkstelling en Arbeid».

Beraadslaging en stemming over de artikelen, blz. 1600.

Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 21 juni 1985 betreffende de technische eisen waaraan elk voertuig voor vervoer te land, de onderdelen ervan, evenals het veiligheidstoebehoren moeten voldoen.

Voorstel van wet tot invoering van een hoofdstuk IIIbis (nieuw) in titel IV van de wet betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd op 16 maart 1968.

Algemene beraadslaging. — *Spreker*: de heer Van Belle, blz. 1600.

Beraadslaging en stemming over artikelen, blz. 1601 en blz. 1602.

Ontwerp van wet tot instelling van federale ombudsmannen.

Voorstel van wet houdende instelling van het ambt van nationale ombudsman.

Voorstel van wet tot instelling van het ambt van ombudsman.

Algemene beraadslaging. — *Sprekers*: de heren Scharff, Cardoen, Verreycken, blz. 1603.

Beraadslaging en stemming over artikelen, blz. 1604.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN:

Bladzijde 1609.

INTERPELLATIES (Beraadslaging):

Interpellatie van de heer Hatry tot de Vice-Eerste minister en minister van Verkeerswezen en Overheidsbedrijven over «de inopportune wijziging van de postcodes in het Brussels Gewest».

Sprekers: de heer Hatry, de heer Di Rupo, Vice-Eerste minister en minister van Verkeerswezen en Overheidsbedrijven, blz. 1609.

Interpellation de M. Van Hooland au ministre de l'Intérieur et de la Fonction publique sur « la définition de zones inter-polices pour le 15 avril 1995 et la réorganisation permanente des services de police en Belgique ».

Orateurs : M. Van Hooland, M. Vande Lanotte, ministre de l'Intérieur et de la Fonction publique, p. 1611.

Interpellation de M. Lozie au ministre de l'Intérieur et de la Fonction publique sur « la récente rébellion au centre fermé pour immigrés clandestins à Bruges et l'expulsion de certains immigrés clandestins ».

Orateurs : M. Lozie, M. Vande Lanotte, ministre de l'Intérieur et de la Fonction publique, p. 1614.

PROJET DE LOI (Dépôt):

Page 1618.

Projet de loi relative aux marchés secondaires, au statut des entreprises d'investissement et à leur contrôle, aux intermédiaires et aux conseillers en placements.

PROPOSITION (Dépôt):

Page 1618.

M. **Lallemand**. — Proposition de déclaration de révision des articles 28 et 57 de la Constitution relatifs au droit de pétition.

INTERPELLATIONS (Demandes):

Page 1618.

M. **Dufour** au ministre des Finances sur « le retrait par le Gouvernement de 75 millions du budget 1995 de la Fondation Roi Baudouin, malgré le rapport général sur la pauvreté ».

M. **Van Hooland** au ministre des Finances et au ministre des Petites et Moyennes Entreprises et de l'Agriculture sur « le remboursement d'une TVA fictive par des sociétés d'assurances et le travail au noir dans les entreprises de réparation de carrosseries d'automobiles ».

Interpellatie van de heer Van Hooland tot de minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken over « het bepalen van interpolitiezones per 15 april 1995 en de aanhoudende reorganisatie van de politiediensten in België ».

Sprekers : de heer Van Hooland, de heer Vande Lanotte, minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken, blz. 1611.

Interpellatie van de heer Lozie tot de minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken over « de recente opstand in het gesloten centrum voor illegalen te Brugge en de uitwijzing van illegalen ».

Sprekers : de heer Lozie, de heer Vande Lanotte, minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken, blz. 1614.

ONTWERP VAN WET (Indiening):

Bladzijde 1618.

Ontwerp van wet inzake de secundaire markten, het statuut van en het toezicht op de beleggingsondernemingen, de bemiddelaars en beleggingsadviseurs.

VOORSTEL (Indiening):

Bladzijde 1618.

De heer **Lallemand**. — Voorstel van verklaring tot herziening van de artikelen 28 en 57 van de Grondwet betreffende het petitierecht.

INTERPELLATIES (Verzoeken):

Bladzijde 1618.

De heer **Dufour** tot de minister van Financiën over « de begroting 1995 van de Koning Boudewijnstichting die door de Regering met 75 miljoen frank is verminderd ondanks het algemeen verslag over de armoedebestrijding ».

De heer **Van Hooland** tot de minister van Financiën en tot de minister van de Kleine en Middelgrote Ondernemingen en Landbouw over « de vergoeding voor fictieve BTW door verzekeringsmaatschappijen en het zwartwerk in de herstellingsbedrijven voor autokoetswerk ».

SÉANCE DU MATIN — OCHTENDVERGADERING

PRÉSIDENT DE M. MOUTON, PREMIER VICE-PRÉSIDENT
VOORZITTERSCHAP VAN DE HEER MOUTON, EERSTE ONDERVOORZITTER

Le procès-verbal de la dernière séance est déposé sur le bureau.
De notulen van de jongste vergadering worden ter tafel gelegd.

La séance est ouverte à 10 h 5 m.
De vergadering wordt geopend om 10 h 5 m.

CONGÉ — VERLOF

M. Foret, en mission à l'étranger, demande un congé.
Verlof vraagt: de heer Foret, met opdracht in het buitenland.
— Ce congé est accordé.
Dit verlof wordt toegestaan.

EXCUSÉ — VERONTSCHULDIGD

M. Seeuws, en mission à l'étranger, demande d'excuser son absence à la réunion de ce jour.
Afwezig met bericht van verhindering: de heer Seeuws, met opdracht in het buitenland.
— Pris pour information.
Voor kennisgeving aangenomen.

INTERPELLATIE VAN DE HEER VALKENIERS TOT DE MINISTER VAN SOCIALE ZAKEN EN TOT DE MINISTER VAN MAATSCHAPPELIJKE INTEGRATIE, VOLKS-GEZONDHEID EN LEEFMILIEU OVER «DE TOEKOMST VAN DE ZIEKENHUISGENEESKUNDE IN ONS LAND»

INTERPELLATION DE M. VALKENIERS AU MINISTRE DES AFFAIRES SOCIALES ET AU MINISTRE DE L'INTÉGRATION SOCIALE, DE LA SANTÉ PUBLIQUE ET DE L'ENVIRONNEMENT SUR «L'AVENIR DE LA MÉDECINE HOSPITALIÈRE DANS NOTRE PAYS»

De Voorzitter. — Aan de orde is de interpellatie van de heer Valkeniers tot de minister van Sociale Zaken en tot de minister van Maatschappelijke Integratie, Volksgezondheid en Leefmilieu over «de toekomst van de ziekenhuisgeneeskunde in ons land».
Het woord is aan de interpellant.

De heer Valkeniers (Onafh.). — Mijnheer de Voorzitter, reeds geruime tijd zijn de beheerders, de directieleden en vooral de medische staf van de ziekenhuizen bekommerd over de toekomst van de ziekenhuisgeneeskunde in ons land. Hun bezorgdheid is vooral gebaseerd op de reglementering van de jongste jaren inzake erkenning, programmering en financiering van de ziekenhuisdiensten, medisch-technische diensten en medische apparatuur uitgaande zowel van het ministerie van Volksgezondheid, als van het RIZIV.

Zij klagen vooral de macht en de pretentie aan van de universitaire ziekenhuizen en van de ziekenhuizen met universitaire bedden.

Voor al de goed-uitgeruste grote en middelgrote ziekenhuizen maken zich zorgen over hun toekomst en dit niet alleen om financiële redenen. De bezorgdheid is vooral naar voor gekomen naar aanleiding van de reglementeringen die de jongste jaren zijn uitgevaardigd en die duidelijk werden ingegeven door het universitair ziekenhuismilieu en door de adviezen die onlangs betreffende de erkenning van 10 diensten werden overgemaakt aan Volksgezondheid door de Nationale Raad van ziekenhuisvoorzieningen.

De ziekenhuizen worden de jongste jaren overstelpt door reglementeringen uitgaande van het ministerie van Volksgezondheid en van het RIZIV. Heel wat reglementeringen zijn niet enkel overbodig en onrealistisch, sommige zijn zelfs onwettelijk, zodat ze door de Raad van State vernietigd werden.

Ook worden de reglementen voortdurend strenger en strenger. Dikwijls zijn ze niet nodig noch verantwoord, niet objectief noch rechtvaardig, niet wetenschappelijk gefundeerd, niet realistisch of haalbaar. Dit wordt voor een groot deel toegeschreven aan de machtswellust van de universitaire ziekenhuizen, die in grote mate aan de grondslag liggen van deze reglementeringen en de inhoud ervan bepalen.

Waar er in 1984 nog 69 418 acute ziekenhuisbedden waren, is hun aantal in 1993 gedaald tot 59 840 bedden. Het aantal universitaire ziekenhuisbedden is echter van 6 629 in 1987 gestegen naar 7 374 nu. Hun aandeel in het budget neemt nog steeds toe, daar ze de normen steeds strenger maken en een aparte financiering opeisen, waarbij ze op een arbitraire manier bevoordeligd worden.

Was het niet bij de opening van het Universitair Ziekenhuis Gasthuisberg in 1985 dat professor Peers concludeerde dat het universitair ziekenhuis van een opleidingsziekenhuis een instelling is geworden voor een hoog gespecialiseerde medische zorg? Gaan de universitaire ziekenhuizen hier niet te ver en eigenen ze zich geen taken toe die even goed of zelfs beter door niet-universitaire ziekenhuizen kunnen worden vervuld?

Het is de hoogste tijd dat er een duidelijke scheiding komt tussen enerzijds de hun toegewezen taken van onderwijs en navorsing en anderzijds de zuiver medische doelstellingen, zoals verzorging, diagnostiek en behandeling. Door formele conventies moet men tot een juiste toewijzing van de kosten komen, daar hun aandeel in het reeds krappe budget van gezondheidszorgen steeds groter wordt.

Professor Peers stelde ook dat afgezien van het effect van de opleidingsfunctie er geen reden is waarom een universitair ziekenhuis in se duurder zou moeten zijn dan een ander, tenzij dit voortvloeit uit de aard van de zorgenverstrekking. De universitaire ziekenhuizen moeten volgens hem geen voorkeursbehandeling krijgen. In de praktijk zien wij echter dat de toestand helemaal anders is.

Door de afdeling programmatie en erkenning van de Nationale Raad voor ziekenhuisvoorzieningen werden recentelijk verschillende ontwerpen opgesteld voor erkenningsnormen van diverse ziekenhuisdiensten, onder meer voor de urgentiedienst de dienst intensieve zorgen, de medische urgentiegroep of MUG en de neurochirurgie.

Rekening houdend met al de voorgestelde normen zou een 100-dienst om erkend te worden moeten beschikken over vijf voltijdse geneesheren die 24 uur op 24, weekdag en weekend instaan voor de permanentie: één bij de algemene wachtdienst, twee bij de afdeling intensieve zorgen, één bij de MUG en één bij de radiologie. Voor een doorsnee regionaal ziekenhuis is dit op lange termijn onhoudbaar.

De ontwerpnormen voor neurochirurgie bepalen dat men er moet beschikken over radiochirurgie, percutane invasieve technieken en een medische beeldvorming met een erkende module neuroradiologie waarvoor ondermeer een MNR-scanner wordt opgelegd. Zes radiologen zouden er voltijds moeten werken. Verder zijn er op zo'n dienst naast het diensthoofd ook twee voltijdse neurochirurgen vereist.

Deze onrealistische, discriminerende en voor een kwaliteitsgeneeskunde niet-noodzakelijke normen hebben tot gevolg dat geen enkel regionaal ziekenhuis nog recht kan hebben op een volwaardige spoedopnamediens, wat substantieel raakt aan het aantal opnamen en dus de toekomst van het ziekenhuis.

Als de normen voor radiologie en neurochirurgie worden goedgekeurd, dienen banale radiologische technieken en alle neurochirurgische ingrepen te worden doorverwezen naar geprivilegieerde en veel duurder centra, zonder enige waarborg voor een betere kwaliteit. Is het niet hoog tijd dat rekening wordt gehouden met de wensen, de mogelijkheden en de reële behoeften van de perifere ziekenhuizen die inzake kwaliteit en menselijke geneeskunde in de meeste gevallen zeker niet moeten onderdoen voor prestigieuzere instellingen? Of ligt het in de bedoeling van het beleid om nog meer ziekenhuizen te sluiten en om te vormen tot RVT's?

Op de koop toe zien we dat tal van reglementeringen die de jongste jaren zijn uitgevaardigd inzake het budget van financiële middelen eveneens werden ingegeven door het universitair ziekenhuismilieu.

Een simulatie beperkt tot de onderdelen B1, B2, B4 en B6 van het budget van de financiële middelen toont aan dat de universitaire ziekenhuizen zeer sterk bevoordeeld worden vergeleken bij een instelling van bijvoorbeeld 500 acute bedden, zowel volgens de bepalingen van toepassing op de universitaire ziekenhuizen als volgens de bepalingen van toepassing op de niet-universitaire ziekenhuizen. Nochtans bepaalde de wetgever dat «teneinde de ziekenhuizen met gelijksoortige activiteiten en werkzaam in gelijkwaardige omstandigheden, onder dezelfde voorwaarden te financieren, de kosten van die ziekenhuizen vergeleken worden».

Voor onderdeel B1 dat betrekking heeft op gemeenschappelijke diensten zoals algemene kosten, onderhoud, verwarming, administratie, wasserij en voeding is er een voordeel van 27 000 000 frank.

Voor onderdeel B2 dat betrekking heeft op de klinische diensten en waaronder we het personeel en de medische produkten tellen, gaat het om een voordeel van 122 000 000 frank.

Voor onderdeel B4 komen de niet-universitaire ziekenhuizen niet in aanmerking daar men hiervoor niet alleen aan onderzoeken en ontwikkelingsprogramma's moet deelnemen, maar ook 70 pct. geneesheren moet tellen die vergoed worden met een wedde.

Onderdeel B6 werd in de samenstelling van de verpleegdagprijs ingelast om de lasten voortvloeiend uit de sociale akkoorden voor het niet-ligdagpersoneel via de verpleegdagprijs te financieren. Ook hier weer worden deze lasten maar volledig vergoed voor de

instellingen waar 70 pct. van de geneesheren vergoed worden met een wedde. Aldus komen de niet-universitaire ziekenhuizen eens te meer niet in aanmerking.

Mevrouw de minister, hoe denkt u tegemoet te kunnen komen aan de door mij gemaakte opmerkingen om aldus de verdere leefbaarheid van de niet-universitaire ziekenhuisgeneeskunde te waarborgen? (Applaus.)

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Dierickx.

De heer Dierickx (Agalev). — Mijnheer de Voorzitter, ik dank de heer Valkeniers omdat hij dit debat heeft ingezet en ons daarmee de gelegenheid geeft tot een laatste gesprek met de minister tijdens deze legislatuur. Het belangrijkste zal allicht zijn dat er via de *Parlementaire Handelingen* iets van over blijft. Een parlementslid moet zich heden ten dage met zeer weinig tevreden stellen!

In verband met de ziekenhuizen hadden wij indertijd zeer veel hoop gevestigd op het wetsontwerp betreffende «het beheer van de ziekenhuizen en het statuut van de ziekenhuisgeneesheren» van Jean-Luc Dehaene uit de tijd toen hij nog minister van Sociale Zaken was. Dit ontwerp werd eerst ingediend in de Senaat en daar goedgekeurd met honderd stemmen vóór bij één enkele onthouding. Daarna werd het echter omgevormd tot het volmachtsbesluit nummer 407 van 18 april 1986. Minister Dehaene wilde klaarblijkelijk het debat in de Kamer ontwijken.

De heer Valkeniers (Onafh.). — Dat is zeer juist.

De heer Dierickx (Agalev). — Hugo De Ridder, die zich als journalist als geen ander in deze problematiek had verdiept, schreef toen in *De Standaard*: «Ludo Dierickx zit in de Kamer te wachten op Jean-Luc Dehaene.» Dit volmachtsbesluit gaf de ziekenhuisartsen heel wat inspraakrechten, sommigen hadden het zelfs over vetorechten, in het beheer van de ziekenhuizen, maar regelde hoegenaamd niets inzake hun plichten. De heer Dehaene durfde met een ongewone politieke brutaliteit zijn wetsontwerp de titel meegeven «Wetsontwerp betreffende het statuut van de ziekenhuisgeneesheren», waardoor iedereen een uitgewerkte regeling voor het juridische, het sociale en het financiële statuut van de ziekenhuisgeneesheren verwachtte. Daarover stond echter niets in het wetsontwerp te lezen. Alle varianten van juridische, sociale en financiële statuten werden door het ontwerp-Dehaene toegelaten; de enige eis was dat ze schriftelijk moesten worden vastgelegd.

Dat is de typische aanpak van de loodgieter-politicus, die alleen rekening houdt met de machtsverhoudingen en er zelfs prat op gaat geen enkele langere termijnvisie te hebben. Ik durf beweren dat de in de toekomst bijna onvermijdelijke moeilijkheden met de staatshervorming het gevolg zullen zijn van deze mentaliteit, die alleen successen op korte termijn nastreeft zonder over een verdere toekomst zelfs maar na te denken. Wat heeft dit volmachtsbesluit betreffende de ziekenhuizen immers anders gedaan dan het institutionaliseren van de fronten, dan het tegen elkaar in het harnas jagen van beheerraad en medische raad? De fronten werden in elk ziekenhuis wettelijk gevormd en dan was het: «Vecht het nu in elk ziekenhuis maar uit.»

De heer Valkeniers (Onafh.). — En vechten doen ze!

De heer Dierickx (Agalev). — Het gevolg is dat er op het ogenblik de grootst mogelijke wanorde in de ziekenhuizen heerst. Omdat de heer Dehaene toendertijd het debat in de Kamer heeft ontlopen, worden onze ziekenhuizen verder geprivatiseerd.

Er werden twee enquêtes georganiseerd om de resultaten van de wet te onderzoeken. Uw voorgangers hebben nooit willen meedelen wat ze hebben opgeleverd. Men kon zelfs niet zeggen in hoeveel ziekenhuizen centrale inning gebeurde door het ziekenhuis zelf en in hoeveel ziekenhuizen dit gebeurde door toedoen van een VZW opgericht door de geneesheren. De meest elementaire informatie werd aan het Parlement onthouden. De resultaten werden niet gepubliceerd. Wat is er inmiddels veranderd of verbeterd?

In 1992 heb ik een wetsvoorstel op de ziekenhuizen ingediend waarin alle aspecten van het ziekenhuiswezen aan bod kwamen. Ik heb daarvoor overleg gepleegd met personen uit de ziekenfondsen, uit de openbare en de particuliere ziekenhuizen en met juristen. De CVP — de heer Diegenant in het bijzonder — heeft alles gedaan om de bespreking van dit wetsvoorstel in de commissie te verhinderen en zijn daarin ook geslaagd.

Mevrouw de minister, u hebt wellicht niet genoeg op de tafel geslagen om dit alles te beletten. U weet wellicht dat nu in de Vlaamse Raad een decreet wordt besproken over de relatie tussen de openbare en de privé-ziekenhuizen met de bedoeling samenwerking tussen beide mogelijk te maken. De openbare ziekenhuizen kunnen hun tekorten grotendeels ten laste leggen van de gemeenten. De privé-ziekenhuizen zullen daarvan waarschijnlijk mee kunnen profiteren. We weten immers hoe tekorten kunnen worden verschoven. Dat was vroeger al het geval in de relatie tussen het OCMW en het openbare ziekenhuis en dat zal nu waarschijnlijk ook mogelijk worden in een samengaan van OCMW-ziekenhuizen met particuliere verzorgingsinstellingen. Als we zien hoe de OCMW-raden en de raden van bestuur van de privé-ziekenhuizen zijn samengesteld, kunnen wij ons al voorstellen wat er zal gebeuren.

Het probleem van deze federale Staat is dat men op het nationale niveau kan verhinderen dat er beslissingen worden getroffen, maar dat ondertussen de regio's wel maatregelen treffen en aldus de situatie nog moeilijker wordt. Ik zal hierop straks nog terugkomen ter gelegenheid van het debat over de fameuze samenwerkingsakkoorden tussen Gewesten, Gemeenschappen en de federale Staat die de heer Dehaene zo graag wil doen sluiten. Dat is weer zo een middel om de democratische besluitvorming in het Parlement te ontwijken.

M. le Président. — La parole est à Mme De Galan, ministre.

Mme De Galan, ministre des Affaires sociales. — Monsieur le Président, je remercie les deux intervenants qui, avec la vigueur que nous leur connaissons et grâce à leur parfaite connaissance des dossiers, ont évoqué les problèmes avec beaucoup d'acuité.

Je ne répondrai évidemment pas point par point à toutes les questions qui m'ont été adressées.

Je tiens néanmoins à signaler d'emblée qu'au cours des neuf derniers mois, j'ai, grâce à une collaboration établie entre mes services et les forces vives du secteur, élaboré une note d'orientation portant sur la politique hospitalière. Cette note s'inscrit en quelque sorte dans le prolongement du rapport rédigé par le groupe de travail dont Mme Oleffe assumait la direction. En fait, ce groupe de travail avait été chargé par le Gouvernement d'examiner, en exécution du Plan global, une série de problèmes. Parmi ces derniers figurait notamment l'hospitalisation de jour que d'aucuns de vos collègues qualifient de monstre du Loch Ness dont l'existence est périodiquement rappelée. Le groupe de travail Oleffe avait également été chargé d'établir une structure d'étude concernant les données récoltées par la Santé publique et l'INAMI.

Cette note a donné lieu à de nombreuses réunions de concertation entre les différents cabinets.

Il est évident que cette matière délicate constitue un terrain sur lequel de nombreuses forces se confrontent et où les acteurs défendent des intérêts parfois contradictoires. La progression des dossiers est dès lors assez lente. À cet égard, j'ajoute que lors de mon arrivée au département, j'étais consciente que la législature toucherait à son terme dix-huit mois plus tard.

Je dirai ensuite que j'ai adressé une lettre au président de la commission de la Santé publique afin que la proposition de M. Dierickx puisse faire l'objet de quelques discussions avant le 7 avril, même si nous savons qu'elle ne pourra être votée avant cette date. J'estime en outre qu'il convient de mentionner le travail accompli par M. Dierickx.

L'essentiel étant de faire le point sur les problèmes, je ne m'attacherai pas aux détails.

De Regering heeft duidelijk laten blijken dat zij de hoofdbeginselen waarop onze sociale zekerheid berust, veilig wil stellen.

Om deze belangrijke verworvenheid in stand te houden, komt het er thans op aan, in een context van lage groei en hoge werkloosheid, de sociale uitgaven in toom te houden.

Pour éviter de mettre à mal les équilibres budgétaires de la sécurité sociale, le Gouvernement a décidé d'imposer à l'ensemble des prestataires de l'assurance maladie une norme de croissance.

Cette restriction à l'évolution des dépenses s'applique aussi bien à l'ensemble des prestations médicales et paramédicales qu'au budget des hôpitaux.

Ce changement majeur par rapport au passé oblige les acteurs œuvrant dans notre système de soins à intégrer la donnée économique et financière.

Le rôle de l'État ne peut se limiter à la promulgation d'une norme budgétaire. L'autorité doit élaborer un projet auquel doivent participer tous les acteurs concernés, afin de pouvoir tenir compte, de manière durable, des nombreuses mutations intervenant dans les domaines social, démographique, technique et scientifique.

C'est la raison pour laquelle j'ai soumis au Gouvernement une note d'orientation fondamentale de la réforme du système hospitalier.

Cette démarche s'inscrit dans la prolongation des décisions du conclave qui appelaient des réformes structurelles dans trois secteurs du système de l'assurance maladie.

En effet, nous nous étions rendu compte — en fonction des sous-enveloppes et des sous-secteurs — que trois défis majeurs devaient être relevés, les deux premiers étant la question des médicaments et la prise en charge des personnes âgées dépendantes. À cet égard, la moindre des obligations d'un État démocratique est de laisser à la personne âgée la possibilité de choix entre diverses formules. Je ne me prononcerai pas, ici, en faveur des maisons de repos, des soins à domicile ou d'un retour au système d'hébergement familial. Les aînés doivent pouvoir choisir la formule qui leur convient, le cas échéant en accord avec leur famille.

Le troisième défi réside dans le secteur hospitalier: il s'agit de l'évolution de la situation des hôpitaux par rapport aux décisions prises dans le passé.

Malgré tous les éléments favorables existant en faveur de la première ligne, que l'on défende le système de l'accréditation, de l'échelonnement ou de toute autre formule, on ne peut nier que l'hôpital joue toujours un rôle important dans l'offre de soins.

De centrale rol van het ziekenhuis inzake het verstrekken van geneeskundige verzorging blijkt voornamelijk uit het aandeel van de ziekenhuisopnamen in de uitgaven van het RIZIV. Wanneer men hierbij de gedeeltelijke dekking van de verpleegdagprijs door het budget van Volksgezondheid meerekent, komen deze uitgaven neer op 58 pct. van de uitgaven voor de sector geneeskundige verzorging.

Le secteur hospitalier est le premier concerné par les politiques destinées à contenir les dépenses relatives à l'assurance maladie.

Au-delà des mesures prises dans le passé réorganisant l'offre de production — réduction de lits, reconversion de lits, reconversion de lits psychiatriques et des lits V —, la question se pose aujourd'hui de savoir à travers quels mécanismes il est possible d'allouer correctement à chaque institution hospitalière, universitaire ou non, les moyens nécessaires pour la prise en charge des patients qu'elle soigne.

Het ontwerp van hervorming van het ziekenhuisbeleid dat ik aan de Regering voorleg, heeft als belangrijkste doelstelling het evalueren van de diagnose- en therapeutische praktijk. Dit principe voert een belangrijke nieuwigheid in op het vlak van het beheer van het stelsel. De ziekenhuisactiviteit wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de patiënten die er worden verzorgd en niet meer op grond van de produktiemiddelen.

Door deze nieuwe benadering moet geleidelijk worden overgegaan van een financiering op basis van de produktiemiddelen naar een model dat gericht is op de belanghebbende bij de produktie, namelijk de zieke.

Un tel projet réclame un effort important de récolte et de traitement de données à partir desquelles les acteurs concernés devront redéfinir la politique hospitalière, mettre en place des procédures d'évaluation, rechercher de nouvelles modalités de financement.

Vanuit dit oogpunt kan de ziekenhuisactiviteit, die overigens een zeer ingewikkelde materie is, beter omschreven worden en kunnen basisfuncties en klinische gegevens samen aan bod komen. In dit geheel, waarin meer rekening moet worden gehouden met de verscheidenheid, moet de rol van de universitaire ziekenhuizen opnieuw worden verduidelijkt. Hierbij moeten we elk a priori, elk naïef gebrek aan realisme en elke al te strikte beoordeling uitschakelen.

Dans la foulée de la fixation d'une enveloppe globale en ce qui concerne le budget des hôpitaux pour 1995, le Gouvernement a introduit, à ma demande, un mécanisme incitant les hôpitaux à rechercher davantage la performance en comparant, pour chacun d'eux, la durée de séjour normalisée selon le *case mix* de pathologie et la durée de séjour réelle.

Les résultats montrent que les hôpitaux universitaires sont, pour la plupart, performants. La méthode devra être affinée, actualisée, élargie à d'autres segments de la consommation hospitalière, à savoir la biologie clinique, les prestations pharmaceutiques, et l'imagerie médicale, notamment.

Cette méthode soumettra progressivement l'ensemble des établissements hospitaliers à une évaluation de leurs pratiques, exercice valable pour tous les établissements, sans distinction de statut.

Lors d'une conférence interministérielle réunissant des ministres de l'État fédéral et des entités fédérées, ceux-ci sont parvenus à un accord. Il ne s'agissait pas d'un accord de coopération. En fait, celui-ci prévoyait que l'évaluation de la pratique médicale restait du ressort de l'État fédéral mais que l'évaluation du fonctionnement des services devait être réalisée en fonction des critères et modalités définis au niveau de chaque Région ou Communauté. Il y a donc concertation en la matière. Nous tâchons de définir le meilleur moyen d'atteindre notre objectif dans ce domaine, à savoir mettre l'accent sur l'intérêt du patient.

Deze evaluatie zal niet onvermijdelijk tot gevolg hebben dat bedden in middelgrote eenheden worden omgevormd tot nieuwe structuren buiten het ziekenhuis. Het is de bedoeling de kwaliteit van de verzorging in het ziekenhuis te waarborgen en daartoe de nodige middelen ter beschikking te stellen.

Cette procédure d'évaluation, cette amorce au niveau d'un financement basé sur des éléments différents par rapport à ce qui constituait la pratique antérieure, devrait être accomplie avec les acteurs habituels, à savoir des médecins gestionnaires, des organismes assureurs, des milieux scientifiques. Cependant, cette procédure devra également nous permettre d'innover largement en matière de coopération, de collaboration entre les différents niveaux de pouvoir politique. Nous pourrions ainsi éviter ce qui a été dénoncé à cette tribune et qui est à l'origine de difficultés supplémentaires dans ce domaine, à savoir freiner l'examen d'un dossier au niveau fédéral alors que les Régions souhaitent sa progression. C'est la raison pour laquelle, depuis que je suis à ce poste, j'ai décidé de l'organisation tous les deux mois d'une conférence interministérielle, au sein de laquelle le problème des soins palliatifs a été résolu et a recueilli un avis unanime.

Par ailleurs, nous avons également examiné le rapport Wens concernant la néonatalogie et avons pris des arrêtés relatifs à la mortalité infantile. Nous avons également réglé le problème de l'évaluation médicale.

Nous continuons à travailler ensemble, non pas les uns contre les autres, mais les uns avec les autres, dans le but de promouvoir la santé publique et de renforcer la solidarité entre les divers pouvoirs ayant cette matière en charge. C'est précisément en raison de sa répartition entre un grand nombre d'acteurs, au-delà des intervenants historiques, et du rôle important des Communautés et des Régions ainsi que du secteur bicommunautaire, qui gère les hôpitaux publics à Bruxelles, que nous devons susciter le dialogue et élaborer ensemble les mesures qui seront adoptées par les différents pouvoirs.

Pour conclure, je tiens à dire combien je regrette qu'une partie seulement de cette note soit soumise au Conseil des ministres de ce vendredi. Je souhaitais qu'elle soit examinée dans sa totalité et approuvée en partie. Le calendrier en a décidé autrement.

De Voorzitter. — Het woord is aan de interpellant.

De heer Valkeniers (Onafh.). — Mijnheer de Voorzitter, de minister begon haar antwoord met de mededeling dat zij geen antwoord zou geven op al mijn vragen. Zij weet best waarom. Zij kan mij immers geen antwoord geven. Mijn uiteenzetting klopt immers perfect. Daar valt niet aan te tornen. Zij weet trouwens ook door wie mijn interpellatie werd geïnspireerd. Niemand minder dan professor Prims, waarvan niemand de autoriteit in twijfel zal trekken, bracht deze gegevens naar voren op een vergadering op 12 oktober 1994 van algemene ziekenhuizen die in dit geval verkeerden.

De minister heeft de hele tijd rond de pot gedraaid. Zij heeft over van alles gesproken behalve over datgene waarover ze moest spreken, namelijk dat de kostprijs van eenzelfde soort van geneeskunde in een algemeen ziekenhuis en in een universitair ziekenhuis gelijk moet zijn. Ook professor Peers beweerde dit reeds in 1985; in de praktijk poogt hij echter zoveel mogelijk naar zich toe te trekken.

Nu legt men de algemene ziekenhuizen hoge normen op inzake wachtdiensten, met grote aantallen dokters die gedurende dag en nacht en gedurende de weekends present moeten zijn. De algemene ziekenhuizen kunnen hieraan echter niet voldoen en de universitaire ziekenhuizen zullen bijgevolg nog een groter monopolie krijgen voor behandelingen die even goed kunnen worden gedaan in algemene ziekenhuizen. Op mijn vraag omtrent dit probleem heb ik ook geen antwoord gekregen van de minister. Dit vind ik spijtig, want het gaat hier over de kern van de zaak.

De minister sprong in haar antwoord van de hak op de tak. Dat is de reden waarom ook mijn antwoord niet zo geordend is. Ik zit nu al 21 jaar in het Parlement. In die tijdsspanne passeerden hier grote politici die vandaag de titel dragen van minister van State. Niemand minder dan minister De Saeger diende indertijd het ontwerp in waardoor de tekorten van de openbare ziekenhuizen konden worden verhaald op de omliggende gemeenten. Ik heb hem hiervoor in 1975 gewaarschuwd. Acht jaar later bleek inderdaad het failliet van deze wet en in 1986 werd zij dan ook opgeheven. Dit bewijst dat ministers en zelfs ministers van State grote stommiteiten kunnen doen.

Ook de huidige Premier is niet vrij van schuld. Als minister van Sociale Zaken heeft hij alles behalve gezonde maatregelen genomen. Hij werkte onder meer het statuut van de ziekenhuis-geneesheer uit, waarover ook collega Dierickx het had. Dat statuut was zogezegd gebaseerd op het overlegmodel. Het zou de ziekenhuisgeneesheren de mogelijkheid geven verantwoordelijkheid te dragen in het beheer van het ziekenhuis.

Wij stellen echter vast dat dit statuut een doekje voor het bloeden was en enkel bedoeld was om de honoraria van de geneesheren naar binnen te rijden. Men had nochtans de les moeten trekken uit de situatie in de openbare ziekenhuizen. Artikel 140 van de wet op het statuut van de ziekenhuisgeneesheren zegt echter dat alle tekorten van het ziekenhuis kunnen worden verhaald op de honoraria van de ziekenhuisgeneesheren, indien dit nodig is voor de goede werking van het ziekenhuis.

In de plaats van een overlegmodel hebben wij een conflictmodel gekregen, vandaag zelfs een oorlogsmodel. In alle ziekenhuizen van het land is er vandaag oorlog tussen directie en geneesheren. Die maatregel werd dus ingevoerd door onze huidige Premier, die, zoals de heer Dierickx reeds opmerkte, het debat hierover in het Parlement uit de weg ging door te werken met genummerde koninklijke besluiten.

Mijnheer Dierickx, ik ben het niet met u eens wanneer u zegt dat wel de rechten van de ziekenhuisgeneesheren werden vastgelegd, maar niet de plichten. Ik kan u echter zeggen dat de geneesheren vandaag in de ziekenhuizen bijna alleen maar de plichten hebben en nagenoeg geen rechten. Wanneer een geneesheer zijn mond opendoet, dreigt de directie er immers onmiddellijk mee bijkomende geneesheren in de betrokken specialiteit aan te

werven. Toen ik op 1 juli 1994 ontslag nam uit het ziekenhuis waaraan ik verbonden was, werkten wij met twee geneesheren op mijn dienst; nu zijn er dat al zes. De geneesheren hebben geen rechten meer, zij hebben alleen nog plichten.

Ook voor de centrale inning heeft men een fijne truc gevonden. Een aantal privé-organismen deden de centrale inning voor de geneesheren. Men heeft evenwel de ziekenhuisdirecties dermate financiële voordelen toegezegd wanneer zij de geneesheren verplichten zelf de centrale inning te doen. Nu worden de privé-organismen nagenoeg overal geweerd en doen de meeste ziekenhuizen zelf de centrale inning.

Om de geneesheren te verplichten ingeschreven te worden als werknemer heeft men een aantal financiële voordelen aan de ziekenhuizen toegekend wanneer 70 pct. van de geneesheren voor een « wedde » werken.

De Voorzitter. — Mijnheer Valkeniers, uw spreektijd is om.

De heer Valkeniers (Onafh.). — Mijnheer de Voorzitter, tot slot wens ik er nog op te wijzen dat men de daghospitalisatie aan het pluimen is.

Aangaande de palliatieve verzorging moet ik vaststellen dat u kleine ziekenhuizen hebt afgeschaft waar palliatieve zorgen werden toegediend maar dat er nu palliatieve zorgen worden verstrekt in grote ziekenhuizen tegen een ligdagprijs van 16 000 frank.

Blijkbaar zijn de voorbije twintig jaar niet één, maar niets anders dan « loodgieters » aan het werk geweest in de sector van de ziekenhuisgeneeskunde.

De minister beweerde zopas bekommerd te zijn om het budget. Welnu, dat is steeds mijn bekommerning geweest. Ik heb steeds slechts twee motieven gehad: het belang van de patiënt en het belang van het budget. Ik vrees evenwel dat heel wat van uw voorgangers, mevrouw de minister, alleen bekommerd waren om het belang van bepaalde zuilen. (Applaus.)

M. le Président. — La parole est à Mme De Galan, ministre.

Mme De Galan, ministre des Affaires sociales. — Monsieur le Président, ma réponse sera extrêmement brève car de trop nombreux points viennent d'être abordés. Je dirai simplement à M. Valkeniers que, quand une note cohérente, complexe et importante est présentée, on ne peut affirmer que rien n'est fait. Je ne désire pas que cette note fondamentale soit assimilée à « un exercice de plomberie » et je ne tiens d'ailleurs nullement à discréditer une catégorie de travailleurs dont on a parfois besoin.

De Voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

INTERPELLATIE VAN DE HEER VALKENIERS TOT DE MINISTER VAN SOCIALE ZAKEN OVER «DE GEPLANDE SOCIALE VERKIEZINGEN BIJ DE ARTSEN»

INTERPELLATION DE M. VALKENIERS AU MINISTRE DES AFFAIRES SOCIALES SUR «LE PROJET D'ÉLECTIONS SOCIALES CHEZ LES MÉDECINS»

De Voorzitter. — Aan de orde is de interpellatie van de heer Valkeniers tot de minister van Sociale Zaken over «de geplande sociale verkiezingen bij de artsen».

Het woord is aan de interpellant.

De heer Valkeniers (Onafh.). — Mijnheer de Voorzitter, voor eerst wens ik toch nog iets te zeggen over de laatste opmerking van de minister. Het ontwerp-Dehaene betreffende het statuut van de ziekenhuisgeneesheren werd destijds, op één stem na, door iedereen goedgekeurd. Dat bewijst dat men de goegemeente kan voorlichten en doen alsof het om een fantastisch ontwerp gaat dat

in de praktijk in feite een onding is. Iedereen in de ziekenhuissector, zelfs de directies, geeft toe dat de « ziekenhuiswet » een onding is.

De afgelopen twintig jaar heb ik jammer genoeg moet vaststellen dat de minister het steeds juist en het Parlement het altijd verkeerd voor heeft.

Zo hebben we hier meegemaakt dat een minister van Volksgezondheid, die nog nooit lid was geweest van de commissie voor de Volksgezondheid of van de commissie voor de Sociale Aangelegenheden, maar wel van de commissie voor de Landbouw en Middenstand plots een uiteenzetting houdt over alles wat moet gebeuren in de geneesmiddelensector, meer zelfs, peroreert alsof hij er alles van weet.

Zelfs minister Tobback heeft mij destijds, hoewel het tot mijn vakgebied behoort, de les willen lezen over drugs. Dit om te illustreren hoe ministers op een bepaald ogenblik zo'n pretentie kunnen hebben dat ze denken alles te weten.

Mijnheer de Voorzitter, ik kom nu tot de geplande sociale verkiezingen.

Volgens dokter Beckers werden deze verkiezingen ingegeven door de Staten-Generaal der huisartsen te Gent waar de mistevredenheid van enkele duizende huisartsen handig werd gekanaliseerd tegen de BVAS. Ik was persoonlijk op die Staten-Generaal aanwezig en weet dus waarover ik spreek.

Volgens de BVAS stemt het project voor algemene syndicale verkiezingen waaraan alle artsen kunnen deelnemen, niet overeen met het Belgische sociale overlegmodel. Dat is immers uitsluitend gebaseerd op de vertegenwoordigers van de werknemers die zeten in door henzelf opgerichte syndicaten. De representativiteit van de vertegenwoordigers wordt immers bepaald op basis van telling, niet door stemming. Volgens dokter Beckers is de medicomutualistische commissie vergelijkbaar met de Nationale Arbeidsraad en ook daar worden de vertegenwoordigers aangeduid door de bonden. Volgens hem zouden alleen gesyndiceerde artsen stemrecht moeten krijgen naar analogie met de verkiezingen voor de raden van de Orde der geneesheren.

Ook kan hij niet aanvaarden dat deze verkiezingen reeds zouden plaatsgrijpen in mei of juni, gezien het nadelig klimaat dat onlangs op de Staten-Generaal van de huisartsen tegen hen werd gecreëerd.

Verder stelt de BVAS als primordiale voorwaarde dat er eerst een numerus clausus komt.

Mevrouw de minister, graag kreeg ik een antwoord op al deze vragen en voorwaarden gesteld door de BVAS en dokter Beckers.

Uit toelichtingen die werden gegeven door uw adjunct-kabinetschef Pol Verhaevert zou blijken dat er reeds voorstellen werden overgemaakt aan het RIZIV, dat als taak zou hebben om niet alleen bemerkingen te maken, maar ook om alles in een juridisch-aanvaardbare vorm te gieten vóór de maanden mei en juni.

In uw nota zou worden gepleit voor de invoering van vier kiescolleges, met in elk college drie vertegenwoordigers en drie plaatsvervangers. Dit zou toelaten dat de Nederlandssprekenden en de Franssprekenden respectievelijk drie huisartsen en drie specialisten afvaardigen.

De verkiezingen zouden worden georganiseerd volgens de modaliteiten die de Orde der geneesheren bij haar verkiezingen hanteert. Zulks impliceert ook dat elke arts verplicht is zijn stem uit te brengen.

Deze verkiezingen zouden om de drie à vier jaar worden gehouden en per district of provincie worden georganiseerd. Alleen de erkende syndicaten die huisartsen en specialisten tellen en in minstens twee gewesten voorkomen zouden kandidaten mogen voordragen. Dit heeft tot gevolg dat ditmaal syndicaten als het VBO en organisaties als het UHAK en de WVVH uit de boot vallen. Vooral bij het UHAK valt dit in slechte aarde, want daar had men liever een aparte vertegenwoordiging van de huisartsen gezien en niet dat zoals nu, huisartsen en specialisten tot hetzelfde syndicaat behoren.

Mevrouw de minister, graag vernam ik of al deze toelichtingen juist zijn en hoe u de organisatie van deze verkiezingen ziet, nu en in de toekomst.

M. le Président. — La parole est à M. Meesters.

M. Meesters (Écolo). — Monsieur le Président, je souhaite intervenir à propos des élections sociales des médecins pour brosser un tableau plus conforme à la réalité.

Depuis quelques mois, j'ai des contacts fréquents avec des associations de généralistes — ce qui est assez inhabituel pour le spécialiste que je suis — et j'écoute leurs doléances. Chacun sait que la tension est très forte chez ces praticiens pour l'instant. Des associations de généralistes poussent comme des champignons en région flamande comme en région francophone et il y règne une atmosphère extrêmement libérale.

J'ai rencontré les représentants de 150 généralistes francophones environ. Ils sont en colère et s'estiment mal aimés, méprisés, considérés et traités comme des « sous-médecins ». Leur première critique est de ne pas être représentés. Ils vont jusqu'à refuser en bloc les syndicats médicaux et l'Ordre des médecins, sorte de succursale des syndicats puisque les membres les plus actifs sont les mêmes des deux côtés.

Leur allergie aux décideurs, en particulier aux décideurs politiques dont vous êtes, madame, est remarquable ! J'espère que vous ne me tiendrez pas rancune si je me suis permis d'être votre *go between* en la matière, terme que je choisis pour insister sur ma neutralité, en opposition au terme de porte-parole, car je n'ai pas joué ce rôle. C'est ainsi que je leur ai communiqué des photocopies de vos interventions dans les réunions parlementaires. Leur réaction a été tout à fait étonnante. En effet, leur « intégrisme libéral » s'est ouvert, avec beaucoup de bon sens, sur une vision nettement plus sociale de la pratique médicale. J'en conclus que la plupart de ces généralistes ont un réel esprit d'ouverture, mais sont mal disposés à cause d'une mauvaise information. Cet élément est important.

Dans ce contexte, et étant donné le contraste entre l'atmosphère tendue qui règne dans leurs rangs et leur capacité d'ouverture, la tenue d'élections sociales, au terme desquelles ils seraient réellement représentés et défendus, me semble être une priorité absolue. C'est d'ailleurs ce qu'ils déclarent eux-mêmes. La question du *numerus clausus* passe au second plan à leurs yeux. Encore faut-il savoir s'il convient réellement d'en instaurer un.

En conclusion, ces médecins doivent avoir la possibilité de se faire représenter légitimement. Comme cette opinion va à l'encontre des propos du distingué collègue qui m'a précédé à cette tribune, je tenais beaucoup à venir l'exprimer ici.

M. le Président. — La parole est à Mme De Galan, ministre.

Mme De Galan, ministre des Affaires sociales. — Monsieur le Président, pour entamer ce débat sur les élections sociales, je soulignerai tout d'abord que j'ai rencontré diverses associations de généralistes dont certaines sont encore en voie de formation. Comme l'a très justement remarqué M. Meesters, que je remercie pour son intervention, les nouveaux mouvements éclosent comme des champignons tant au nord qu'au sud du pays. J'ai rencontré des organes structurés comme l'UAC, *Het Algemeen Syndicaat* et d'autres partenaires classiques. Vous avez cité le docteur Beckers, mais je vous signale qu'il sera remplacé à partir de ce 18 mars. Il restera cependant un interlocuteur.

L'ambiance qui règne au sein du monde des médecins généralistes est très particulière. Au cours d'une réunion informelle, des généralistes m'ont fait part de leur sentiment. Ils ont comparé leur statut social à celui de l'instituteur. Il y a cinquante ans, ce dernier était un notable. Aujourd'hui, il est une espèce d'acteur de l'enseignement. À l'heure où les enfants recourent aux pédiatres, les femmes aux gynécologues et les personnes âgées aux gériatres, les médecins généralistes estiment n'avoir des contacts qu'avec la partie de la population qui n'a pas besoin de médecin. Ils se sentent non seulement les mal-aimés mais les inutiles. Par rapport à l'ensemble de la profession, ils ont l'impression d'être mal informés et mal défendus par leurs représentants. Malgré tous les jour-

naux médicaux qui circulent — on pourrait d'ailleurs discuter de la qualité de certains qui s'inscrivent dans une démarche résolument commerciale —, ils estiment également être mal informés quant aux mesures prises. Ils sont également lassés des décisions linéaires qui rendent leur vie de plus en plus difficile. Telle était leur position de départ.

Par le biais d'une série de contacts, ils ont exprimé le souhait de voir s'organiser des élections. Ils estiment en effet avoir le droit d'être représentés au siège et au sein des institutions qui décident de l'avenir de la profession. Dans un État démocratique, cette revendication est bien légitime.

J'ai demandé par note verte — c'est le nom de la note que l'on adresse à l'administration — que l'on me fasse une série de propositions qui pourraient être testées auprès des différents acteurs. Nous nous sommes attachés d'emblée à une organisation similaire à celle des élections sociales. Personne n'a protesté par rapport à ce principe dans la mesure où ces élections donnent la possibilité à tous les travailleurs — en l'occurrence les médecins — affiliés ou non à un syndicat de s'exprimer sans aucune obligation. Les élections sociales qui ont lieu tous les quatre ans permettent de mesurer la représentativité des organisations. Elles déterminent le nombre de sièges attribués à chaque organisation dans les instances consultatives. Cette voie me paraît pouvoir être empruntée à l'heure actuelle.

Il est vrai, comme les intervenants l'ont indiqué, que des modalités doivent encore être précisées. Des divergences subsistent quant au nombre de collèges, les chiffres de deux et quatre étant cités.

D'autres questions doivent également être réglées. Pour faire avancer le dossier, il faudrait travailler avec les organisations qui existent déjà, ce qui permettrait de prévoir des élections à plus court terme et donnerait le temps aux organisations de se structurer et d'être représentatives.

Il est clair que des difficultés techniques subsistent. Pour organiser des élections, une disposition légale doit encore être modifiée, ce que je proposerai vendredi au Conseil des ministres. Cette modification ne fixera pas dans les moindres détails le mode de scrutin, mais permettra un système d'élection démocratique, ce qui sera malgré tout une nouveauté dans le secteur médical.

La représentativité accrue ou le sentiment d'être représentatif améliorera la concertation au sein des organes ad hoc et permettra une meilleure diffusion des informations auprès des membres.

Par ailleurs, monsieur Valkeniers, accepter l'organisation d'élections médicales en contrepartie de l'instauration d'un *numerus clausus* ou d'une quelconque autre mesure me paraît être une forme de chantage et ne constitue pas une base idéale de concertation. Globaliser dans un même débat deux problématiques différentes, à savoir, d'une part, l'organisation d'élections et, d'autre part, l'instauration d'un *numerus clausus* ou une limitation de l'offre médicale est, à mon sens, une erreur.

À la suite de la réunion qui s'est tenue à Gand, et surtout de rencontres avec des généralistes, j'ai ressenti le même sentiment que M. Meesters. Certains généralistes téléphonent même à mon domicile pour obtenir des informations car ils ne pensent pas obtenir les bonnes réponses auprès de leur organisation. Par ailleurs, ils ont le souci d'apporter une médecine de qualité à leurs patients. Même si, dans certaines régions, ils semblent se structurer dans des groupes avec lesquels les contacts sont difficiles, ils veulent surtout faire leur métier tout en ayant leur mot à dire. En tant que démocrate, mon devoir est de les soutenir.

Quant à l'UAC, je ne puis vous dire pour l'instant si un collège particulier sera créé. Avant de présenter une proposition à ce sujet, je dois encore rencontrer ce jour les dernières organisations concernées.

Au stade actuel, je préciserai simplement qu'avant le 7 avril, je souhaite que soit inscrit dans la loi le principe de laisser l'opportunité aux médecins de s'exprimer en toute autonomie, sans instaurer un comptage qui ne me semble absolument pas démocratique.

De Voorzitter. — Het woord is aan de interpellant.

De heer Valkeniers (Onafh.). — Mijnheer de Voorzitter, ik begrijp dat het voor de minister moeilijk is om een gedetailleerd antwoord te geven op al mijn vragen. Zij weet immers zelf nog niet in hoever de Regering akkoord zal gaan met haar voorstellen.

Mevrouw de minister, ik had vandaag wel graag van u vernomen of alle dokters aan de stemming zullen mogen deelnemen of alleen de dokters aangesloten bij het syndicaat.

Mevrouw De Galan, minister van Sociale Zaken. — Elke dokter zal aan de stemming mogen deelnemen.

De heer Valkeniers (Onafh.). — Dat is dus een verschil met de sociale verkiezingen waar alleen degenen mogen stemmen die aangesloten zijn bij een syndicaat.

Mevrouw De Galan, minister van Sociale Zaken. — Dat is niet juist.

De heer Lenssens (CVP). — Bij de sociale verkiezingen mogen alle werknemers stemmen, maar enkel de erkende representatieve syndicale organisaties mogen kandidaten voordragen.

De heer Valkeniers (Onafh.). — Dat zal dan wel zo zijn. Maar goed, ik heb vastgesteld dat ik niet alleen sta met mijn kritiek. Ook collega Meesters heeft daarnet gezegd dat de sfeer bij de huisartsen aan beide kanten van de taalgrens zeer slecht is. Het is niet anders bij de specialisten. Op alle echelons zijn er problemen: de patiënten zijn niet meer tevreden omdat het remgeld steeds verhoogt; de ziekenhuisdirecties zijn niet meer tevreden, want hun deficit wordt steeds groter; de verpleegsters/verplegers zijn niet tevreden, want de gedane beloften worden niet nagekomen en er hangen weer stakingen in de lucht.

Mevrouw de minister, ondanks alle goede voorstellen in de voorbije twintig jaar van eminente ministers — ik wil u zeker niet alleen verantwoordelijk stellen — staat de medische sector op zijn kop en is niemand nog tevreden. Dit alles is het gevolg van een gebrek aan visie. De maatregelen volgden elkaar op, waren dikwijls louter lineair. Ik weet waarover ik spreek, want ik ben zelf huisarts geweest van 1958 tot 1964 en nadien specialist van 1967 tot vorig jaar. In 1975 heb ik al gezegd dat het aantal geneesheren moest worden afgremd, want dat er anders moeilijkheden zouden komen en ook vele frustraties.

Als huisarts moest ik destijds niet gefrustreerd zijn. Ik had immers mijn handen vol en telkens het nodig was, verwees ik naar de specialist. En de specialisten hielden de patiënten niet aan het lijntje. Dat was niet nodig, want zij hadden werk genoeg.

De grote oorzaak van de mistevredenheid is het overaanbod van zorgenverstrekkers waardoor de specialisten het werk van de huisarts gedeeltelijk zijn gaan overnemen. Daarenboven hebben de universitaire ziekenhuizen het werk afgepakt van de algemene ziekenhuizen hoewel beloofd was dat men het aantal universitaire bedden zou verminderen. In feite is het met 700 vermeerderd. Met andere woorden men zag dat het verkeerd ging, maar men heeft de moed niet gehad om tijdig maatregelen te nemen.

Het resultaat is een veralgemeende misnoegdheid: bij de patiënten, bij het verplegend personeel, bij de directies en bij de geneesheren. Dit mag dan een antwoord zijn op wat de heer Meesters daarnet heeft gezegd.

Wij zullen afwachten wat de syndicale verkiezingen geven, al vrees ik ervoor, want net zoals op politiek vlak is de sfeer in de medische wereld totaal verziekt. De verwarring is zeer groot. Ik stel bijvoorbeeld vast dat geneesheren geregeld schrijven naar medische tijdschriften of artsenkranten en daarbij argumenten aanhalen die totaal naast de kwestie zijn. Ik vrees dus dat die verkiezingen niet in een serene sfeer zullen kunnen plaatsvinden.

Men hoopt al die problemen beter de baas te kunnen via een vertegenwoordiging van de huisartsen. In Gent werd echter het tegendeel bewezen. Daar heeft men van de verwarring en de verdeeldheid onder de artsen handig geprofiteerd om de 200 miljoen die voor de accreditering waren voorzien te annuleren en aan andere posten te besteden.

Als gewezen huisarts en gewezen specialist bekommerd om het medisch korps, om de patiënten en om het budget, vrees ik dat de komende sociale verkiezingen zullen plaatsvinden in een sfeer van demagogie en hetze. Zij zullen de problemen hoe dan ook niet oplossen.

M. le Président. — La parole est à Mme De Galan, ministre.

Mme De Galan, ministre des Affaires sociales. — Monsieur le Président, à mon sens, M. Valkeniers doit définir les priorités qu'il veut défendre.

Il me paraît en effet prématuré d'annoncer que les élections souhaitées — dont les modalités ne sont d'ailleurs pas encore fixées — se dérouleront dans un mauvais climat. J'estime donc que M. Valkeniers devrait nuancer quelque peu son jugement.

Pour ce qui concerne les infirmières, je tiens à signaler à M. Valkeniers que les anciens accords intervenus entre MM. Busquin et Van den Brande ont été respectés à la lettre. Seul le point relatif à la révision générale des barèmes doit encore être traité. Un accord est néanmoins sur le point d'être conclu avec le ministre du Budget.

Je ne prétends pas que de tels accords seront encore réalisables dans le futur. Les engagements qui avaient été pris ont néanmoins été tous tenus. Cette vérité doit être admise.

Je n'ignore pas que le secteur des infirmières est agité. Le problème du RGB doit toutefois faire l'objet de concertation avec les Régions, ces dernières ayant rédigé des circulaires différentes. Vous comprendrez par ailleurs que les financements ne peuvent être accordés à la carte et en fonction des décisions des Régions.

De Voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

INTERPELLATIE VAN DE HEER VALKENIERS TOT DE MINISTER VAN SOCIALE ZAKEN OVER « HET AFREM-
MEN VAN HET AANTAL ZORGENVERSTREKKERS »

INTERPELLATION DE M. VALKENIERS AU MINISTRE
DES AFFAIRES SOCIALES SUR « L'INSTAURATION
D'UN NUMERUS CLAUDUS POUR LES DIPENSATEURS
DE SOINS »

De Voorzitter. — Aan de orde is de interpellatie van de heer Valkeniers tot de minister van Sociale Zaken over « het afremmen van het aantal zorgenverstrekkers ».

Het woord is aan de interpellant.

De heer Valkeniers (Onafh.). — Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de minister heeft hier meer dan eens betoogd dat de spreiding van de bevoegdheden inzake het gezondheidsbeleid over verschillende niveaus geen goede oplossing is. Daarmee sluit zij sterk aan bij de mening van velen en wellicht de meeste senatoren dat het gezondheidsbeleid beter zou worden gecommunautariseerd, zodat iedere Gemeenschap zijn eigen huishouding kan beheren. Over deze kwestie zullen wij het allicht hebben bij de volgende interpellatie van de heer Truyen over het rapport-Jadot.

Mevrouw de minister, vandaag betogen de studenten geneeskunde, omdat zij niet tevreden zijn met de manier waarop hun beroep wordt georganiseerd. Deze actie wordt volledig buiten mij om gepland, maar ik kan de studenten wel zeer goed begrijpen, als ik mijn eigen loopbaan overschouw. Na mijn zeventjarige opleiding en na een uitstekende stage in de Verenigde Staten heb ik onmiddellijk een huisartsenpraktijk kunnen opstarten. Ik heb mij daarbij laten adviseren door oudere collega's huisartsen uit de buurt en door enkele specialisten met wie ik regelmatig werkte. Misschien komt het pretentius over, maar ik durf te stellen dat ik gedurende zes jaar een goede huisarts ben geweest. Nochtans was ik niet bijgeschoold en heb ik geen enkele aanvullende stage gelopen onder welke formule dan ook.

Vandaag duren de studies voor geneesheer negen jaar. Dat is ons zo opgelegd vanuit het Europees niveau, maar wel in een periode dat België daar het voorzitterschap waarnam en op aandringen van Belgische geneesheren. Zij hoopten daarmee te bereiken dat minder studenten voor deze richting zouden kiezen.

Ik blijf er echter van overtuigd dat negen jaar te lang is. Een opleiding van zeven jaar is voldoende om een goede huisarts te vormen, op voorwaarde evenwel dat de student voldoende patiënten ziet. Dat is het belangrijkste. De studenten worden thans volgepropt met theoretische beschouwingen en zij hebben geen gelegenheid om praktische ervaring op te doen. Dat is wellicht één van de oorzaken van de ontevredenheid bij de studenten. Ik ben het volkomen met hen eens wat betreft de opleidingsduur. In Amerika, nog altijd de onbetwistbare leiders op medisch gebied en in Engeland en Duitsland, die een goede geneeskunde hebben, duurt de opleiding zeven jaar. Bij ons maakt men er nu negen jaar van. Dat veroorzaakt ontevredenheid bij geneesheren en studenten en het schaadt het imago van de geneeskunde.

Ik kom terug op het afremmen van het aantal zorgverstrekkers. De meeste partijen in België geraken er zo stilaan over akkoord dat een afremming van het aanbod aan medische en paramedische zorgverstrekkers nodig is. Zelfs de studenten geneeskunde beginnen dit in te zien, wat niet het geval is met de studenten uit de andere faculteiten. Deze afremming is niet alleen noodzakelijk om de kwaliteit van de geneeskunde op peil te houden, maar ook om het RIZIV-budget onder controle te houden.

Mevrouw de minister, wanneer ik deze stelling in 1975 verkondigde, werd ik door een van uw partijgenoten in de Kamer van volksvertegenwoordigers uitgescholden voor een corporatist die er alleen op uit was het inkomen van de geneesheren te verdedigen. Vandaag is uw partij één van de grootste pleiters van het afremmen van het aantal zorgverstrekkers. Uw partij had indertijd dus een gebrek aan visie op het gezondheidsbeleid. Zoniet had ze andere normen gehanteerd.

Wanneer het klinische deel van de opleiding ontbreekt, of onvoldoende is door een te groot aantal studenten en te weinig patiënten, studeren de studenten af met te weinig klinische ervaring, wat een gevaar is voor hun toekomstige patiënten. De patiënten van een afstuderend geneesheer die nooit een acute abdomen of een acute aarsdecompensatie heeft gezien, zijn mogelijk ten dode opgeschreven. Bovendien nemen de dokters te veel hun toevlucht tot RX of labo-onderzoek wat de patiënten en het RIZIV nodeloos op kosten jaagt. Aan de universiteit hebben de studenten immers niet anders gezien! Ik kreeg in mijn studententijd door een toenmalig assistent, nu professor met veel aanzien, al het verwijt dat ik te weinig onderzoeken had aangevraagd voor een patiënt. De geneesheren worden dus reeds decennia lang meer theoretisch dan klinisch opgeleid.

Omdat er te veel huisartsen zijn moeten de patiënten te vaak terugkomen, wat dan weer leidt tot meer prestaties en een neurotisering van de maatschappij. Hoe meer onderzoeken er moeten gebeuren, hoe zieker de patiënt zich gaat voelen. Een patiënt met een te hoge bloeddruk moet worden aangemaand het een beetje rustiger aan te doen, op zijn eetgewoontes te letten en regelmatig op controle te komen. Wanneer de dokter hem echter zegt dat hij ieder ogenblik kan doodvallen en een taxi belt om de patiënt naar huis te voeren, dan zal zijn bloeddruk er bij de volgende controle zeker niet beter op geworden zijn!

Ik heb dit persoonlijk meegemaakt toen ik in het leger de kandidaat-piloten moest onderzoeken. Hun bloeddruk was te hoog uit angst niet te worden geselecteerd. Het is niet in het voordeel van de patiënt indien de geneesheer hem te vaak doet terugkomen voor onderzoek of wanneer hij hem onnodig bang maakt.

Het heeft meer dan twintig jaar geduurd vooraleer iedereen tot dit inzicht is gekomen. Gelukkig is men het er nu over eens dat er een vorm van afremming moet komen.

Over de vraag of er een numerus clausus moet worden ingevoerd om deze plethora in te dijken, bestaat echter nog geen consensus. Buiten de Volksunie, die nog slechts een geringe politieke invloed uitoefent, spreekt geen enkele partij zich hierover unaniem uit. Het is duidelijk dat de meerderheid in ons land het nog niet eens is over het invoeren van een echte numerus clausus, zoals het in de ons omringende landen gebruikelijk is. Indien we toch een eerste stap willen doen, zal de afremming trapsgewijze moeten gebeuren.

Van de universiteiten moeten we niet veel medewerking verwachten. Dit blijkt duidelijk uit de nota van rector Willems van de RUG die zich uitspreekt tegen elke vorm van examen vóór

of na de eerste kandidatuur. Zolang de universiteiten per student worden gesubsidieerd en naar hartelust buitenlanders mogen inschrijven, zien zij geen enkele reden om in hun eigen vlees te snijden.

Dit jaar kan men spreken van een buitengewone hoogconjunctuur in de medische faculteiten. Ondanks alle afradingscampagnes, waarvan onze huidige Eerste minister in het verleden alle heil verwachtte, is het aantal inschrijvingen in vergelijking met 1993-1994 met 33 pct. toegenomen.

Minister Van den Bossche heeft toegegeven dat hij van een dergelijke campagne geen heil verwachtte, in tegenstelling tot minister Lebrun van de Franse Gemeenschapsregering. Ik kan de minister verzekeren dat deze maatregel geen enkel positief effect zal hebben. Het is niet omdat men minister is, dat men de wijsheid in pacht heeft.

Een ingangsexamen zoals het wordt toegepast voor de burgerlijke ingenieurs, is moeilijk haalbaar. In de eerste plaats is het moeilijk om aan de hand van bepaalde vakken te beoordelen of iemand al dan niet geschikt is om geneesheer te worden. Voorts is er de eeuwige rivaliteit tussen de netten en het feit dat de verschillende humaniora-opleidingen te veel van elkaar verschillen. Niet alle studenten zijn voldoende voorbereid om een bepaalde studie aan te vatten.

Men zou kunnen overwegen om een nationaal «uitgangsexamen» in te voeren na de humaniora zoals het Baccalaureaat in Frankrijk of *the matriculation* in Engeland. Elke universiteit zou voor bepaalde faculteiten zelf haar normen kunnen vastleggen. Dit is zeker geen slecht systeem en het zou alleszins niveauverhogend werken. Ik ben mij er echter van bewust dat de uitwerking hiervan allesomvattend is. Het zou dus nog te lang duren vooraleer er een praktisch resultaat kan worden bereikt.

Ik heb in de Vlaamse Raad persoonlijk reeds een andere formule voorgesteld, die ik als positief ervaar omwille van haar praktische haalbaarheid en waarvoor ik een voorstel van decreet heb ingediend. Men zou een polyvalente eerste kandidatuur kunnen inrichten, gevolgd door een interuniversitair examen voor de studenten die absoluut geneeskunde willen studeren. Deze formule kan eventueel ook worden uitgebreid tot de richtingen Tandheelkunde en Farmacie.

Zoals we uit de pers konden vernemen, heeft de minister reeds gesprekken gevoerd met haar Vlaamse en Waalse collega's, de ministers Van den Bossche en Lebrun. Blijkbaar zouden zij deze gedachte niet ongenegen zijn.

Voor nu het grootste artsensyndicaat slechts aan de syndicale verkiezingen zal deelnemen op voorwaarde dat er een numerus clausus komt, moet er in elk geval een eerste stap tot afremmen worden gedaan. Persoonlijk vind ik deze chantage ongepast. Ik voel veel meer voor een overlegmodel, waarbij een consensus wordt bereikt aangaande het uitstel van de verkiezingen. Het syndicaat-Wynen beweert immers dat de verkiezingen op dit ogenblik niet in een serene sfeer kunnen verlopen. Ondertussen kan een regeling worden gezocht die iedereen tevreden stelt. Dat er echter op dit vlak een eerste stap moet worden gedaan, daarover zijn alle partijen het eens.

Graag vernam ik dan ook van de minister hoever deze besprekingen vandaag staan en of zich hierover inderdaad reeds een vorm van consensus heeft afgetekend.

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Dierickx.

De heer Dierickx (Agalev). — Mijnheer de Voorzitter, u moet begrijpen dat wij van de gelegenheid gebruik maken om een paar ideeën kwijt te geraken; dit is niet zo gemakkelijk in de Belgische democratie.

In verband met de afremming van het aantal geneesheren moeten we ook nagaan wat de wetgever in het verleden allemaal heeft gedaan om de cumulatie van functies in de geneeskundige sector in de hand te werken. We weten allen dat in de fameuze programmawet van 1973-1974 een artikel is ingeslopen dat zo een overwinning betekende voor dokter André Wynen dat hij het niet durfde uit te kraaien.

In die wet werd namelijk bepaald dat de beheerder van een ziekenhuis om te ontsnappen aan de patronale lasten, die niet werden verrekend in de verpleegdagprijs, zijn dokters ertoe moest aanzetten om buiten het ziekenhuis als zelfstandige een praktijk in stand te houden of te openen, zodat hij ook in het ziekenhuis een zelfstandig statuut had en er dus geen patronale lasten moesten worden betaald.

De minister zal ons zo dadelijk zeggen dat daarin een beetje verandering is gekomen en dat is inderdaad het geval. Zoals ik in mijn wetsvoorstel echter heb vastgelegd, zou men in de ziekenhuizen maatregelen moeten nemen of regels uitwerken waardoor geneesheren die hun activiteit concentreren in één instelling, voordelen genieten ten opzichte van geneesheren die in verscheidene ziekenhuizen werken en daarbij nog hun beroep uitoefenen in een privé-praktijk. Ik denk bijvoorbeeld aan voordelen op het gebied van het sociaal statuut. Waarom niet een deel van het sociaal statuut ten laste leggen van de verpleegdagprijs voor de geneesheer die volledig ter beschikking staat van één instelling? Waarom deze geneesheer niet meer stemrecht geven bij de samenstelling van de medische raad?

De heer Valkeniers (Onafh.). — Dat is nu al het geval.

De heer Dierickx (Agalev). — Mevrouw de minister, ik pleit er niet voor dokters een wedde te betalen en niets dan een wedde. Dat is zo utopisch dat het conservatief wordt. Utopische dingen verlangen is een hogere vorm van conservatisme. We kunnen echter wel overwegen om geneesheren die de leiding hebben van «industrialiseerbare» diensten, diensten die hun produktie kunnen optrekken door het aanwerven van paramedisch personeel en het aankopen van steeds rendabeler machines, een wedde te geven, een hoge wedde, maar hen in elk geval niet per prestatie te betalen. Ik ken een Vlaams ziekenhuis waar één geneesheer zo veel verdient als alle andere geneesheren samen, met inbegrip van de chirurgen, en niet toevallig gaat het hier om een klinisch bioloog.

De heer Valkeniers (Onafh.). — Dat is voorbij.

De heer Dierickx (Agalev). — Mevrouw de minister, u hebt daarstraks gesproken over een akkoord met de Gewesten en de Gemeenschappen in verband met de evaluatie van ziekenhuizen. U noemde het een akkoord, geen samenwerkingsakkoord. In ons recht kennen we enkel samenwerkingsakkoorden op basis van artikel 92bis van de bijzondere wet. Alle juristen zijn het erover eens dat alle andere akkoorden geen juridische gevolgen sorteren. De verleiding is natuurlijk groot om met de Gemeenschappen over de vorming van medici en paramedici een samenwerkingsakkoord te sluiten, maar dan moeten we weten op welk glad ijs we ons begeven.

Samenwerkingsakkoorden hebben immers kracht van wet. Zij staan boven de wet, zoals ook internationale verdragen. Steeds meer mensen maken zich zorgen over de samenwerkingsakkoorden. Premier Dehaene niet. Hij promoot ze overal. Een hooggeplaatste jurist schreef mij dat de samenwerkingsakkoorden «tijdbommen zijn onder de Belgische democratie». De beslissingen die normaal worden genomen door de nationale democratische instanties, worden door die akkoorden immers overgeheveld naar het diplomatieke niveau, waar de machtsverhoudingen tussen de Gewest- en Gemeenschapsregeringen doorwegen.

Dat is het systeem, mevrouw de minister. Ik zou echter niet graag zien dat morgen in een niet-openbaar gesprek, de nationale Regering en de deelregeringen elkaar het mes op de keel zetten. Men zou, bijvoorbeeld, kunnen vastleggen in een samenwerkingsakkoord welk doel een Gemeenschap inzake de vorming van medici en paramedici moet bereiken en, wanneer dat doel niet wordt bereikt, is er materie om de Gemeenschap en haar Regering verantwoordelijk te stellen en te culpabiliseren. Het gaat dan niet langer om de verantwoordelijkheid van «de» dokters of «de» laboratoria voor de stijgende uitgaven maar wel om de verantwoordelijkheid de Franse Gemeenschapsregering, de Vlaamse Regering, de Brusselse Regering. Deze dialektiek, die gepromoot wordt door Premier Dehaene, is zeer gevaarlijk. Zij kan immers leiden tot de splitsing van de ziekteverzekering en die splitsing betekent de splitsing van de sociale zekerheid.

Samenwerkingsakkoorden waarop geen federale democratische controle uitgeoefend wordt, zijn een gevaarlijk institutioneel instrument. Ik ga hierover Premier Dehaene interpellieren. Ik hoop hierover met hem een grondige discussie te kunnen hebben. Over deze zaak is immers veel te zeggen, maar wordt er weinig gezegd. Premier Dehaene en met hem de partijen van de meerderheid doen op dit vlak aan windowdressing.

In de Grondwet zijn bepalingen opgenomen over het beslechten van bevoegdheidsconflicten, maar niet over het beslechten van belangenconflicten. Er bestaat wel een hoofdstuk met als titel «De voorkoming en de regeling van de belangenconflicten». In de desbetreffende artikelen staat echter alleen maar dat er moet worden gepraat, dat er overleg moet worden gepleegd. Nergens wordt er een instantie aangewezen die, zoals het Arbitragehof, kan beslechten.

Eens te meer maken wij mee dat fronten worden gevormd en geïnstitutionaliseerd maar nergens is er een orgaan dat de conflicten kan oplossen en beslechten. De problemen worden verlegd van het federale democratische niveau naar het diplomatieke confederale niveau. Dit zal tot moeilijkheden leiden. Het is gevaarlijk om nu reeds te stellen dat de Gemeenschappen inzake preventieve geneeskunde bepaalde doelen moeten bereiken ten einde de kosten in de sector van de curatieve geneeskunde te drukken. Deze redenering is aanlokkelijk, maar niet juist. De heer Vandeurzen van de CVP stelt voor een samenwerkingsakkoord te sluiten over de drugsbestrijding. Dat is zeer mooi. Wat zal er echter gebeuren wanneer het akkoord niet tot stand komt? Wat zal er gebeuren wanneer het akkoord niet nageleefd wordt? Dit zal alleen maar animositeit creëren en ertoe leiden dat niet mensen, maar instellingen en landsgedeelten, worden beschuldigd.

Wanneer wij de solidariteit tussen gezonden en zieken, tussen welstellenden en minder gegoeden willen behouden, dan moeten wij niet denken dat de techniek van de samenwerkingsakkoorden tussen de Gemeenschappen die solidariteit zal garanderen. Hierover moeten wij in alle rust nog eens discussiëren.

M. le Président. — La parole est à M. Meesters.

M. Meesters (Écolo). — Monsieur le Président, voici quelques instants encore, je ne comptais pas intervenir dans le cadre de cette interpellation. Je vous demande dès lors de bien vouloir m'excuser si ma communication est quelque peu schématique.

Tout d'abord, les effets pervers de la pléthore médicale sont évalués dans une certaine mesure, mais ce sujet doit, me semble-t-il, encore être creusé. Bien entendu, trop de médecins ont trop peu de travail, ce qui entraîne de nombreux problèmes. En outre, les tensions entre collègues sont considérables, surtout en médecine générale.

Il existe cependant d'autres problèmes importants dont il est peu question et qui constituent certaines dérives. Je compte sur le zèle de vos services pour approfondir ces questions, madame le ministre.

Ne pas isoler la réflexion sur la nécessité de limiter le nombre de médecins des autres problèmes se posant au sein de cette corporation me semble constituer une règle nécessaire. En effet, tous ces éléments sont liés. Par exemple, l'échelonnement dont il est question actuellement exige une réflexion beaucoup plus approfondie. Les évidences auxquelles on aboutit par le bon sens devraient être confirmées par des études sérieuses. Trop souvent, certaines évidences se révèlent erronées après analyse. Il ne faut pas courir ce risque.

J'en viens à ma deuxième remarque. La réforme des études est inséparable de la notion de régulation éventuelle du nombre de médecins. Vous n'êtes probablement pas sans savoir qu'il s'agit d'une revendication majeure des associations de généralistes, ces derniers se considérant, à juste titre, comme mal préparés à la pratique quotidienne de leur métier.

Troisièmement, un autre élément est peut-être encore plus important. Comme vous le savez, le parti Écolo est très favorable — j'y crois personnellement beaucoup — au partage du travail. Dans un pays voisin du nôtre, on a créé un curieux système en augmentant massivement le remboursement de la prestation intel-

lectuelle. Il s'agit également d'une revendication des généralistes et des spécialistes, lesquels estiment qu'ils disposent de trop peu de temps pour l'entretien avec les patients. Pour éviter les abus et favoriser une redistribution de la masse de travail, il est évident qu'il faut plafonner le nombre de patients examinés par unité de temps. Pour être tout à fait concret, il me semble assez réaliste, en ce qui concerne les généralistes, de limiter à vingt — ce chiffre peut évidemment être discuté — le nombre de patients par jour. En cas de dépassement de ce chiffre, les consultations seraient autorisées, mais sur la base d'un remboursement moindre, afin de décourager cette tendance.

J'ai proposé cette hypothèse voici peu de temps à une importante association de généralistes. J'ai été très étonné de leur enthousiasme: ils ont qualifié cette proposition de solution miracle. Ils sont ravis à l'idée de pouvoir consacrer le temps qu'ils veulent à leurs patients tout en ayant la possibilité de continuer leur formation.

La réflexion concernant la limitation éventuelle du nombre de professionnels de la médecine devrait être associée à une réflexion plus globale sur ces trois points.

Quant au *numerus clausus* à l'entrée, il paraît fort injuste parce que les étudiants sont très différemment préparés à entrer à l'université et le *numerus clausus* à la sortie est une pure hérésie et se passe de commentaires.

De toute façon, pour y voir plus clair, il est nécessaire de passer par une réflexion approfondie portant sur tous les autres problèmes qui se posent dans la pratique médicale. (*Applaudissements.*)

M. le Président. — La parole est à Mme De Galan, ministre.

Mme De Galan, ministre des Affaires sociales. — Monsieur le Président, après avoir entendu ces trois interventions, il m'apparaît clairement que le débat sur la limitation de l'offre médicale se transforme rapidement en un débat beaucoup plus global sur le contenu et l'organisation des études de médecine.

M. Valkeniers a évoqué le mécontentement des étudiants en médecine. Aujourd'hui les étudiants flamands manifestent alors que la semaine dernière les francophones se croisaient les bras. Ces étudiants redoutent les effets de l'application éventuelle de la directive européenne allongeant leurs études déjà fort longues et techniques. Cependant, le ministre Santkin estime que si cette directive n'est pas transposée dans le droit belge, nous en arriverons à une situation où les médecins originaires des autres pays de l'Union européenne pourraient pratiquer la médecine en Belgique tandis que les médecins belges ne pourraient plus pratiquer dans l'Union européenne.

M. Valkeniers a abordé également le problème de la limitation de l'offre. D'aucuns prétendent qu'il existe un lien direct entre le nombre de médecins et les dépenses en assurance maladie. L'existence de ce lien n'est pas absolument prouvée et, pour ma part, je préfère situer le débat sur le plan de la santé publique.

Comprenez-moi bien, monsieur Valkeniers, je ne nie pas l'existence de ce lien mais en ma qualité de ministre comptant notamment la Santé publique au nombre de ses attributions, je me dois d'être attentive au fait qu'une pléthore de médecins, indépendamment de l'aspect budgétaire du problème, peut évidemment nuire à la manière dont les médecins peuvent exercer leur profession. Si un chirurgien n'a l'occasion d'opérer qu'une fois par an, je préfère ne pas être sa patiente...

Il importe donc, pour des raisons de santé publique, d'imaginer des formules. Les personnes compétentes pour prendre ces décisions sont les deux ministres communautaires responsables de l'enseignement universitaire. Ces deux ministres, M. Lebrun et M. Van den Bossche, se sont concertés et ont soumis des propositions aux recteurs des universités qui les ont toutefois balayées d'un revers de la main. Les universités craignent, en effet, les pertes financières pouvant résulter d'une opération de réduction du nombre de candidats. Nous revenons donc à une ancienne idée selon laquelle le financement des universités pourrait être revu.

Au niveau de l'ensemble complexe des discussions et négociations qui ont lieu entre les différents acteurs et pouvoirs, mon rôle consiste uniquement à émettre des suggestions, tant pour ce qui concerne la santé publique que pour la maîtrise des budgets. J'ai

donc soumis une proposition aux recteurs et mouvements d'étudiants en la matière. Cependant, je n'ai pas le pouvoir de faire voter cette proposition, laquelle dépasse largement le cadre de mes compétences. La formule imaginée concerne un financement par enveloppe des universités qui pourraient — pendant les deux premières années — limiter temporairement le nombre d'étudiants jusqu'au réexamen complet du cursus des études de médecine accordant davantage d'importance à la médecine sociale, à la prévention, à l'anamnèse, et ce en tenant compte de tous les stimulants proposés par M. Meesters en matière de remboursements.

Par ailleurs, monsieur Valkeniers, cette proposition prévoit pour l'étudiant des possibilités de changer d'option en cours d'études, par exemple, après une ou deux années d'études polyvalentes. Cependant, à cet égard, est envisagée l'étude de matières autres que les mathématiques, la chimie ou la physique pour l'étudiant, afin d'apprécier le bien-fondé de son choix ou niveau de ce métier.

Par ailleurs, le budget qui resterait dévolu à l'université devrait également servir à la recherche scientifique et à la formation de stagiaires et d'assistants, postes qui font cruellement défaut au niveau de l'organisation de nos universités. C'est la raison pour laquelle nombre de jeunes doivent s'expatrier pour se lancer dans la recherche.

Voilà la proposition que j'ai soumise aux représentants des étudiants. Cette méthode de travail semble convenir à ceux-ci et les recteurs l'étudient actuellement.

Par ailleurs, ce n'est pas à moi, monsieur Valkeniers, de déterminer les formules qui seront appliquées au niveau communautaire. Cependant, en la matière, il est important, selon moi, de ne pas prôner la diminution du nombre d'étudiants. Nous devons remettre en cause la manière dont la médecine est enseignée et les possibilités qui s'offrent au jeune qui termine ses études de médecine et est confronté à son premier patient.

Nous devons nous recentrer sur la nécessité de former des gens opérationnels qui ne se limiteront pas uniquement à utiliser des techniques de pointe comme, trop souvent malheureusement, on l'enseigne dans tous les secteurs de nos universités.

Pour terminer, monsieur Dierickx, les accords de coopération relèvent d'un autre débat que celui de la limitation de l'offre médicale. Les discussions que nous avons avec les Communautés et les accords que nous concluons avec celles-ci peuvent concerner la promulgation d'arrêtés sur le plan fédéral en matière d'évaluation et la promulgation de textes au niveau régional, afin de déterminer les diverses compétences. Il ne s'agit pas de débats à couteaux tirés visant à instaurer des règles contraignantes d'un point de vue juridique. C'est de ce type de coopération qu'il s'agit.

Voilà, monsieur le Président. Selon moi, en tout cas, dans la prochaine législature, un débat fondamental devra être organisé au sein des assemblées communautaires en ce qui concerne l'avenir des études de médecine. En effet, des formules souples doivent être élaborées en la matière, axées sur la polyvalence et la réorientation. Pour ma part, je suis fermement opposée à une formule qui édicterait une loi d'établissement, formule selon laquelle après six ou sept ans d'études, les étudiants se verraient déclarer qu'ils ne peuvent pas s'installer, ne disposant pas de numéro INAMI. Ce serait là la formule la plus antidémocratique qui soit!

À mes yeux, il convient d'agir en concertation avec les universités et d'encourager ces dernières à faire de la recherche, fondamentale notamment. Personne n'est d'emblée destinée à être généraliste ou spécialiste. La formation de base offre de nombreuses autres opportunités aux étudiants en médecine, tant dans ce pays que dans les pays en voie de développement d'ailleurs.

De Voorzitter. — Het woord is aan de interpellant.

De heer Valkeniers (Onafh.). — Mijnheer de Voorzitter, de heer Meesters had het over « *partage du travail* » en « *plafonner le nombre de patients* ». Ik weet niet of de heer Meesters nog in de praktijk staat, maar wat hij zegt, is juist. De arbeid wordt nu reeds verdeeld en het aantal patiënten is in de meeste praktijken noodgedwongen geplafonneerd.

Zoals de heer Dierickx zojuist heeft beweed, is er inderdaad in het verleden op een schandalige manier te werk gegaan in de sector van de volksgezondheid en de sociale voorzorg. Hij gaf onder meer het voorbeeld waarbij door de directeurs van ziekenhuizen de dokters-specialisten worden aangespoord om er een praktijk als zelfstandige op na te houden, zodat de ziekenhuizen geen sociale voordelen voor hen moeten betalen. Mijnheer Dierickx, wij zullen maar zwijgen over de «verkoop» van bedden.

De voorbije twintig jaar werden beschamende maatregelen genomen ten aanzien van de ziekenhuissector. Ik zou nergens ter wereld durven te vertellen op welke manier men te werk is gegaan. De voorgaande ministers hebben het departement van Sociale Zaken alleszins niet op een efficiënte manier bestuurd.

De minister beweert dat het verband tussen het aantal artsen en de RIZIV-uitgaven niet helemaal bewezen is.

Hugo De Ridder had het destijds evenwel over «het monsterverbond», waarbij de geneesheren en de ziekenfondsen aan dezelfde kant stonden. Hoe meer de geneesheren prestaties leverden, dus hoe meer de ziekenhuizen zogezegd «verbruikten», hoe beter het resultaat voor de ziekenfondsen, want zij kregen 5 pct. op de totaliteit van de uitgaven.

Dit is de jongste tijd veranderd. Men heeft immers de werkingskosten van de ziekenfondsen verminderd. Meer zelfs, men spreekt van responsabilisering. Zowel de christelijke als de socialistische ziekenfondsen die in het verleden grote tegenstanders waren van elke vorm van afremming van het aantal zorgen-verstrekken, zijn nu de voortrekkers, mijnheer Moens.

Dokter Peeters en de heer Justaert gaan zelfs verder en vinden dat er een numerus clausus moet worden ingevoerd. Volgens mij ook moet het aantal artsen worden afgeremd. De minister vindt trouwens volkomen terecht dat de rectoren van de universiteiten te blameren zijn. De universiteiten weigeren aan burgerzin te doen. Zij zijn alleen bekommerd om hun inkomsten. Dat is te betreuren.

Uit de uiteenzetting van de minister leid ik af dat zij interesse heeft voor het systeem dat ik heb voorgesteld, met name een polyvalente eerste kandidatuur, gevolgd door een interuniversitair examen waarna men kan beslissen welke richting men uitgaat.

De minister meent evenwel dat de research en de ontwikkelingslanden een oplossing kunnen bieden, maar dat is een vergissing. Heel wat jongeren studeren nu voor arts, omdat zij Artsen Zonder Grenzen en aanverwante organisaties als voorbeeld nemen. Die instellingen bieden slechts plaats aan enkele honderden mensen, maar het gaat om duizenden artsen die er te veel zijn. Bovendien verblijven degenen die aan research willen doen nu reeds in de Verenigde Staten, Engeland of in een ander land. De ontwikkelingslanden en de research bieden mogelijkheden, maar het probleem wordt daarmee niet opgelost. Dat kan alleen een klein beetje verhelpen.

Mevrouw de minister, ik stel vast dat wij op dezelfde golfleugte zitten, maar dat de rectoren tegengas geven. Ik druk de wens uit dat uw opvolgers, zowel op het nationale als op het communautaire niveau, de moed zullen hebben die voorheen nooit werd betoond, om neen te zeggen tegen de rectoren van de universiteiten. Ik bedoel niet alle universiteiten, want de grote universiteiten zijn wel gewonnen voor een oplossing. Het zijn vooral de kleine universiteiten die tegenstand bieden, omdat zij vrezen voor hun overleving. Wanneer wij destijds al die kleine universiteiten hebben opgericht, werd door heel wat parlementsleden de vraag gesteld of die kleine universiteiten op termijn geen negatieve invloed zouden hebben op de kwaliteit. Het antwoord daarop is positief.

Mevrouw de minister, ik hoop dat wij in de toekomst tot een oplossing zullen komen.

De Voorzitter. — Het incident is gesloten.
L'incident est clos.

INTERPELLATIE VAN DE HEER TRUYEN TOT DE MINISTER VAN SOCIALE ZAKEN OVER «HET RAPPORT-JADOT EN DE TRANSFERS IN DE SOCIALE ZEKERHEID TUSSEN DE GEWESTEN»

INTERPELLATION DE M. TRUYEN AU MINISTRE DES AFFAIRES SOCIALES SUR «LE RAPPORT JADOT ET LES TRANSFERTS DANS LA SÉCURITÉ SOCIALE ENTRE LES RÉGIONS»

De Voorzitter. — Aan de orde is de interpellatie van de heer Truyen tot de minister van Sociale Zaken over «het rapport-Jadot en de transfers in de sociale zekerheid tussen de Gewesten».

Het woord is aan de interpellant.

De heer Truyen (VU). — Mijnheer de Voorzitter, het rapport-Jadot omvat de thema's die hier deze voormiddag aan bod zijn gekomen. De werkgroep-Jadot, die jaarlijks een verslag dient over te maken aan het Parlement, waarin wordt beschreven welke vooruitgang is geboekt in het wegwerken van de transfers in de ziekteverzekering en welke initiatieven er nog kunnen worden genomen om de niet-objectief verklaarbare geldstromen stil te leggen, komt in haar eindrapport van december 1994 tot het «geruststellend» besluit dat de transfers in de gezondheidszorg verminderen.

Stel dat het federale gemiddelde in 1993 op 100 eenheden lag, dan verbruikten Vlaanderen en Wallonië respectievelijk 95 en 107 eenheden. Voor Vlaanderen is dat in vergelijking met 1992 een stijging met één punt, voor Wallonië een daling met twee punten.

De commissie voor de Sociale Aangelegenheden besprak het rapport-Jadot op 31 januari 1995. Tal van sprekers van alle partijen spraken er alles behalve lof over uit.

Elk triomfalisme over de evolutie naar kleinere verschillen inzake medische consumptie, een fenomeen dat vooral aan de andere kant van de taalgrens kan worden waargenomen, is misplaatst. De verschillen tussen Vlaanderen en Wallonië blijven immers groot. De vaststelling dat Vlaanderen meer uitgeeft en Wallonië minder, komt in essentie neer op een geldverslindende «wafelijzerredenering». Prognoses tot 2010 wijzen trouwens uit dat hierin geen verandering zal komen. Of de conjunctuur in de twee landsdelen nu gelijkloopt, of Vlaanderen en Wallonië nu uit elkaar groeien of naar elkaar zullen toegroeien, Vlaanderen zal volgens alle hypothesen haast zelfbedruipend zijn. Wallonië en Brussel zullen daar nooit in slagen. Enkel een federalisering van de sociale zekerheid kan de financiële verantwoordelijkheid van de deelstaten vergroten.

Belangrijker nog is de gebrekkige informatie die aan de basis ligt van dit rapport. Vier van de zes deelcommissies van de werkgroep-Jadot zijn niet tot conclusies kunnen komen bij gebrek aan informatie. De RIZIV-raad geeft dit toe, maar zegt dat hij desondanks toch een uitvoerig debat heeft kunnen wijden aan de betrokken sectoren. De indruk leeft dat het gebrek aan cijfers al te gemakkelijk als excuus wordt ingeroepen om niet te moeten zeggen dat de misbruiken aan Waalse kant beduidend groter zijn dan aan Vlaamse kant.

De werkgroep-Jadot is trouwens niet de enige onderzoeksgroep die het moeilijk heeft om geïnformeerd te worden over de transfers in de sociale zekerheid. Zo werd het onderzoek van de Vlaamse Regering actief tegengewerkt door enkele federale instellingen. Sommigen hebben er blijkbaar belang bij iets te verbergen.

Niet zonder enige trots melden de Jadot-onderzoekers dat ze hun horizon hebben verruimd door zogenaamde externe studies te betrekken bij hun onderzoek. Welnu, wie benieuwd is naar die externe studies komt bedrogen uit. Er werden slechts twee studies geraadpleegd. Van het Vlaamse rapport heeft de werkgroep-Jadot blijkbaar nooit gehoord.

Een zaak is duidelijk. Zolang het beleid niet gericht wordt op een drastische vermindering van de medische overconsumptie, vooral in Brussel en Wallonië, maar ook in Vlaanderen, dreigt onvermijdelijk het failliet van de sociale zekerheid. Dat is daarnet ook al duidelijk gemaakt.

Bij de bespreking van het rapport-Jadot werd het voorbeeld aangehaald van een gepensioneerd directeur-generaal die ziekenhuizen duidelijk maakt hoe ze het maximum kunnen halen uit terugbetalingen van het RIZIV voor medisch-technische prestaties zoals klinische biologie en de medische beeldvorming. Kort-

om het oude verhaal van de boswachter die stroper wordt! Sommige ziekenhuisdirecteurs gedragen zich als echte managers van een medische fabriek waar de omzet en dus de overproductie hoog in het vaandel worden gevoerd. Zij beweren dat de omzet nu eenmaal moet worden opgedreven omdat de ligdagprijs te laag ligt. Dat daardoor het RIZIV, en dus de belastingbetaler, geplunderd wordt, zal deze medische bedrijfsleiders een zorg zijn. Trouwens, op de vraag waarom in Franstalig België hogere ligdagprijzen worden toegekend dan in Nederlandstalig België komt geen antwoord. Ook niet in het rapport-Jadot.

Zolang de huidige prestatiegeneeskunde gehandhaafd blijft, zolang artsen meer verdienen door meer onderzoeken te laten uitvoeren, komt men onmogelijk tot een sanering van onze gezondheidssector. Als geneeskundige moet men al een onthechte heilige zijn om niet te profiteren van de mogelijkheden die onze prestatiegeneeskunde biedt.

Het rapport-Jadot zal daar weinig aan veranderen. Daarvoor is het te zwak opgesteld. Het geeft evenmin een antwoord op de niet-objectief verklaarbare transfers. Het was trouwens opvallend dat bij de bespreking van dit rapport slechts twee Franstaligen hun mening kwijt wilden.

Naast het rapport-Jadot zijn er natuurlijk ook de eindconclusies van de interdisciplinaire studiegroep die in opdracht van de Vlaamse Regering de financiële transfers in de sociale zekerheid onder de loep nam. Dat is één van die zogenaamde externe rapporten waar ik daarnet naar verwees, maar waar de Commissie-Jadot nooit van heeft gehoord.

In dit Vlaamse rapport stelt de voorzitter, professor Danny Pieters, voor om via een gedeeltelijke overheveling van de sociale zekerheid naar de deelstaten klaarheid te brengen in dit mistige dossier. Zijn voorstel is de inkomensvervangende uitkeringen zoals voor werkloosheid en voor pensioenen, federaal te houden en de kostencompenserende vergoedingen zoals kinderbijslag, en ziekte- en invaliditeitsvergoedingen door te schuiven naar de Gemeenschappen. Professor Pieters voorziet slechts in twee uitzonderingen. Medische kosten die het gevolg zijn van een arbeidsongeval of van een beroepsziekte zouden federaal blijven, vermits ze te maken hebben met een solidariteitsbijdrage vanwege de werkgevers.

Gedeeltelijke regionalisering van de sociale zekerheid heeft niet alleen te maken met de financiële aspecten, maar vooral met de mogelijkheid van de Gemeenschappen om een eigen sociaal beleid te voeren. Voor een volledige regionalisering komen zeker de kinderbijslagen en de ziekteverzekering in aanmerking, omdat deze onderdelen van de sociale zekerheid onder het gezins- en gezondheidsbeleid vallen, twee domeinen waarvoor de Gemeenschappen bevoegd zijn.

De Volksuniefractie wenst echter verder te gaan dan een gedeeltelijke regionalisering. Zij wil dat er aan de talrijke wantoestanden in de huidige sociale zekerheid een halt wordt toegevoerd. De enige manier om een volledige objectivering van de transfers mogelijk te maken, is de volledige federalisering van de sociale zekerheid. Dit wil niet zeggen dat wij tegen solidariteit tussen Vlaanderen en Wallonië gekant zijn, maar wel dat wij eisen dat deze solidariteit transparant, wederkerig en vooral betaalbaar wordt gemaakt. Dit kan alleen door wederzijds overleg tussen de Gemeenschappen.

Indien het wegwerken van de wantoestanden de financieringsmoeilijkheden van de sociale zekerheid niet afdoende oplost, dan moet een alternatieve financieringsbron worden gezocht. Daarmee is reeds gedeeltelijk een aanvang gemaakt. Ik wil op dit aspect niet verder ingaan, maar enkel stellen dat de huidige sociale zekerheid volgens de Volksunie niet is aangepast aan de maatschappelijke veranderingen van de post-industriële maatschappij.

Tot besluit kan ik enkel herhalen dat het rapport-Jadot ons geen stap verder helpt in de problematiek van de sociale zekerheid en zeker niet wat betreft de niet-objectiveerbare transfers. In de mate dat het rapport andere politieke partijen dan de Volksunie heeft overtuigd van de noodzaak van een volledige federalisering van de sociale zekerheid is het misschien niet als puur tijdverlies te beschouwen en heeft het dan toch iets positiefs opgeleverd.

Graag wil ik van de minister vernemen wat haar mening is over het rapport-Jadot. Stelt dit haar tevreden? Wat is haar antwoord op de kritiek van bijna alle partijen? Wordt er spoedig een nieuw

rapport opgemaakt of wordt het tweede rapport-Jadot alsnog omgevormd tot een werkinstrument? Indien het tweede gebeurt, wat verwacht zij daarvan dan precies? Welke maatregelen zal ze treffen om de informatievergaring bij de verschillende federale diensten te vergemakkelijken en meer efficiënt te maken? Tenslotte, uit het rapport blijkt dat de verschillen tussen Vlaanderen en Wallonië slechts zeer traag verdwijnen. Zal zij hieromtrent toekomstgerichte maatregelen nemen?

M. le Président. — La parole est à Mme Delcourt.

Mme Delcourt-Pêtre (PSC). — Monsieur le Président, le rapport Jadot visait à contrôler le suivi d'une série de mesures prises en janvier 1994 par le Gouvernement. L'objectif du conseil général de l'INAMI est d'obtenir un outil statistique incontestable et incontesté. Des étapes ont été franchies dans ce sens. Cependant, les documents sur lesquels on peut s'appuyer pour l'instant indiquent les écarts en divisant le montant total des dépenses par le nombre d'assurés, ce qui donne un coût moyen de dépenses par bénéficiaire. Nous avons ainsi l'image d'un patient moyen fictif. En effet, ce coût moyen de dépenses de santé par bénéficiaire ne tient pas compte d'une concentration de dépenses sur un nombre limité de consommateurs de soins.

M. Truyen n'a pas évoqué cet élément. L'analyse de la croissance par habitant des coûts en matière de santé donne un chiffre de 1,3 p.c. en 1993, alors que pour la même année, l'augmentation du coût est, pour les VIPO à 100 p.c., de 9,6 p.c. en Flandre et de 5,9 p.c. en Wallonie.

Pendant la même période, la croissance des dépenses de santé chez les actifs est négative en Wallonie alors qu'elle est de 2,4 p.c. en Flandre.

Il faut donc utiliser avec prudence les chiffres dont on dispose actuellement — comme en conclut d'ailleurs le rapport Jadot — si l'on veut analyser de manière objective les dépenses liées aux risques de santé.

M. Truyen en a parlé, le rapport Jadot montre que, par rapport à ce coût moyen théorique, une comparaison entre 1992 et 1993 fait apparaître une augmentation relative des dépenses en Flandre et une diminution en Wallonie. Si nous disposions de chiffres permettant d'analyser cette convergence — à partir de 1989, par exemple — nous constaterions que l'on peut émettre raisonnablement l'hypothèse que, dans quelques années, la consommation des soins en matière de santé s'inversera dans les deux Régions.

Plusieurs éléments objectifs peuvent d'ailleurs expliquer ce phénomène. Tout d'abord — le rapport de la Fondation Roi Baudouin l'a confirmé — la Flandre est plus riche que la Wallonie et les dépenses de santé suivent généralement les revenus. Ensuite, les mesures prises en biologie clinique et en imagerie médicale ont entraîné des réductions significatives de dépenses, dont l'impact a été beaucoup plus important en Wallonie. La biologie clinique a enregistré une diminution de dépenses de 5 milliards entre 1992 et 1993, dont 46 p.c. en Wallonie, alors que la Wallonie ne représente que 29 p.c. de la population. En imagerie médicale, à la suite de la campagne de sensibilisation des médecins sur les modifications de nomenclature afin de répartir, dans le cadre du même objet, une masse financière plus importante, des économies de 700 millions ont été réalisées.

Il faut dépasser l'analyse superficielle. L'augmentation des tickets modérateurs en 1994 pour les actes techniques a été plus importante que pour les autres actes. Comme le recours à ces actes était plus important en Wallonie, c'est sur les dépenses wallonnes que cette augmentation a été plus largement répercutée. La question qu'il faut se poser dans ce cas est de savoir à qui profite cette surconsommation médicale. Cela nous amène forcément à nous interroger sur l'offre médicale au sens large du côté des prestataires, des établissements et des appareillages. Je pense que les démarches entreprises au niveau de la biologie clinique et de l'imagerie médicale vont dans le sens d'une prévention de la surprescription.

D'autres questions qui ne sont pas liées au transfert de Région à Région — en tout cas, à mes yeux — figurent dans le rapport Jadot et suscitent un certain nombre de réflexions qu'il conviendrait d'approfondir. J'en relèverai quelques-unes.

L'utilisation des médicaments est plus importante en Wallonie qu'en Flandre. Une analyse plus approfondie s'impose. Comment peut-on établir des relations entre cette surmédicalisation et une situation sociale dégradée, un taux de chômage plus élevé, une pauvreté plus grande? Seules des données individualisées permettront d'identifier les causes de cette croissance. En attendant, à qui profite cette consommation supérieure de médicaments? Sûrement pas aux assurés eux-mêmes puisqu'ils en paient le prix. Certainement à l'industrie pharmaceutique dont les entreprises les plus importantes sont situées en Flandre. La responsabilité des prescripteurs est sans doute également engagée. À cet égard, il faut espérer que les ordonnances à codes-barres fourniront des renseignements utiles qui permettront de mieux approfondir cette véritable question de santé publique. Il ne s'agit pas d'un problème de transfert de Région à Région.

Venons-en à la politique de santé à l'égard des personnes âgées. Les dépenses par personne âgée ont augmenté, en 1993, de deux à cinq fois plus rapidement que les dépenses pour les actifs. Si les dépenses pour les personnes âgées augmentaient dans la même proportion que pour les actifs, nous n'aurions pas de problème à cet égard. La question qui se pose n'est pas l'augmentation du nombre des personnes âgées mais bien la médicalisation de la santé liée à l'âge. Dans quelles mesures cette médicalisation signifie-t-elle un meilleur environnement, une meilleure qualité de la vie pour les personnes âgées? Comment se fait-il que malgré un nombre proportionnellement plus important de personnes âgées en Wallonie, ce soit en Flandre que les dépenses augmentent le plus? Comment se fait-il que ce soit en Flandre que l'on constate un développement plus important des MRS et des soins infirmiers à domicile? Il ne s'agit pas d'un problème de transfert de Région à Région mais d'un choix de politique de santé à analyser par le biais des données individualisées.

Autre problème préoccupant: le taux de mortalité. Une étude statistique qui vient d'être effectuée par le département «Développement et Recherche» des mutualités chrétiennes a porté sur les différences de taux de mortalité qui ne sont pas imputables à l'âge et au sexe. Toutes les fédérations francophones des mutualités chrétiennes dépassent le taux normalement attendu de décès. La fédération de Charleroi bat le triste record de 117,6 par rapport au taux repère de 100 alors que Bruges connaît un taux de 8,5 p.c. inférieur à la moyenne.

Qu'induit ce taux de mortalité plus élevé en Wallonie en termes de morbidité et de consommation de soins? Je prétends qu'il ne s'agit pas d'un problème de transfert de Région à Région. C'est un problème de santé publique. Les distorsions à l'intérieur d'une même Région, entre les provinces et les hôpitaux nous obligent à poser la même question. Elle dépasse de loin les différences entre les Régions. Nous ne pouvons avoir sur ce plan une vision réductrice, qui n'envisagerait la problématique de l'application uniforme de la législation que sous l'angle de corrections éventuelles à apporter pour supprimer les écarts existants. D'ailleurs, le *Centrum voor sociaal beleid* de l'Université d'Anvers démontre que les différences sont parfois plus élevées entre les provinces qu'entre les Régions. En cas de fédéralisation de la sécurité sociale, on risque d'assister au détricotage des solidarités.

Au-delà du problème des soins de santé, il faut envisager l'ensemble des secteurs de la sécurité sociale. Le véritable débat est celui de la solidarité et sur ce plan, les chiffres sont éloquentes. En 1993, les cotisations de sécurité sociale des actifs, pour l'ensemble des secteurs, ont dépassé les dépenses de 98 milliards, alors que les dépenses effectuées pour les pensionnés ont dépassé de 199 milliards le montant des cotisations. C'est à ce niveau que se situent les véritables transferts entre personnes soumises aux risques de la maladie, de la vieillesse et du chômage et c'est le véritable enjeu de la sécurité sociale. N'oublions pas que la Belgique est le pays européen dont les prestations en matière de sécurité sociale ont connu la plus faible croissance entre 1980 et 1992: 7 p.c. en moyenne alors que, dans d'autres pays, comme l'Allemagne, les Pays-Bas, la France, l'Italie et le Portugal, cette augmentation a été de l'ordre de 7,5 à 11 p.c.

Le débat relatif à la maîtrise des dépenses et à l'utilisation uniforme de la législation ne peut pas être dissocié de celui du financement futur de la sécurité sociale. Pour le moment, plus de 80 p.c. du financement des 1 250 milliards du système sont assurés par les entreprises, travailleurs et employeurs réunis. La part de l'État n'est que de 16,7 p.c. et les initiatives nouvelles, heureusement déjà prises par le Gouvernement actuel, représentent environ 80 milliards de francs, grâce à un financement assuré via diverses formes d'imposition.

Ce premier pas doit ouvrir la voie à une véritable cotisation sociale généralisée mais pas, comme le suggérait le professeur Blanpain dans un article paru dans *La Libre Belgique* de ce matin, par le biais de la TVA. Cette solution ferait supporter par l'ensemble des citoyens, de façon inégalitaire, des dépenses qui doivent être assurées à partir des revenus du travail, mais aussi des revenus mobiliers, immobiliers, et financiers.

Ce n'est qu'en gardant une sécurité sociale à l'échelon fédéral, que nous pourrions à l'avenir assurer un véritable financement d'une politique de santé de qualité. (*Applaudissements.*)

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Dierickx.

De heer Dierickx (Agalev). — Mijnheer de Voorzitter, ik heb met aandacht geluisterd naar mevrouw Delcourt en ik ben het grotendeels met haar eens. De heer Truyen pleit voor solidariteit tussen Vlaanderen en de andere deelgebieden van de Belgische federatie. Ik ben ook voorstander van solidariteit, maar dan met een kleine nuance, ik ben namelijk voor solidariteit in democratie en niet in diplomatie, niet in een diplomatieke relatie. Ik meen dat wij de solidariteit moeten blijven organiseren in een rechtstreeks verkozen federaal Parlement en niet door diplomatieke onderhandelingen tussen regeringen en machtscentra. Het is jammer dat er zo weinig parlementsleden aanwezig zijn, want de heer Truyen heeft de verdienste het centrale probleem van ons land te berde te brengen. Het is een thema dat regelmatig opduikt in de Vlaamse pers en waarover universiteitsprofessoren zich zo vlijtig buigen.

Transfers behoren, zoals Herman Deleeck zo vaak zei, tot het wezen van elk sociaal stelsel. Transfers mogelijk maken is zelfs een van de doelstellingen van sociale democratische stelsels. Het is een beetje kleinzielig een redenering te ontwikkelen waarbij we wel solidair kunnen zijn met de zieken en sociaal zwakkeren van de andere kant van de taalgrens wanneer het slechts gaat over 3,5 miljard, maar niet wanneer het gaat over vijftig of honderd miljard. Op een zeker ogenblik verklaarde iemand in de Vlaamse Raad — wij hebben nog het voordeel in twee parlementen het woord te mogen voeren — dat het vaststellen van corruptie in de Waalse laboratoria voor de Vlamingen een reden was om de sociale zekerheid te splitsen. Ik heb hem daarop gevraagd of dat principe ook geldt tussen de Vlaamse provincies. Kunnen bijvoorbeeld Oost- en West-Vlaanderen zich losmaken van de provincie Antwerpen wanneer daar corruptie wordt vastgesteld? Wij moeten ophouden met dit onzinnelijk denken en de pers zou ook eens gewag mogen maken van een ander soort denken dan het door nationalisme geïnspireerde. Montesquieu zegde reeds dat Frankrijk geen belang had bij de verarming van La Moscovie.

Wij leven in een systeem dat vraagt om misbruiken, dat tot misbruiken aanzet en er zelfs toedwingt. Ik ken geen enkele bestuurder van een openbaar of een privé-ziekenhuis die zijn klinisch-bioloog zal feliciteren met een verminderde activiteit in het labo omdat daaruit kan worden afgeleid dat de bevolking gezonder wordt. Integendeel, hij zal zeggen dat het labo rendabel moet blijven, want met de opbrengst ervan moeten allerlei dingen worden betaald.

Ik zal mijn standpunt blijven verdedigen, want dit is voor mij een zaak van eer. Het huidige sociale-zekerheidsstelsel is er gekomen op vraag van alle partijen, alle vakbonden, alle mutualiteiten en alle patroonsorganisaties, zeker sedert 1963. Het systeem zet aan tot misbruiken maar het kan worden verbeterd. Denk maar aan mijn voorstel van wet op de ziekenhuizen, en aan de concrete maatregelen van oud-minister Moureaux. Verbetering zal er

evenwel niet komen door het verbreken van de solidariteitsbanden met de zieken in het Waalse landsgedeelte. Als ik dit zo zeg in Vlaanderen komt er applaus.

Verpleegkundigen geven mij meer dan gelijk omdat zij tal van voorbeelden van misbruiken kunnen aanhalen in gelijk welk ziekenhuis. Dat is het probleem van deze Regering. Ik heb de vorige ministers van Sociale Zaken, de heren Busquin en Moureaux, ook in deze stijl aangepakt. Het enige wat zij konden antwoorden op mijn vraag wat hun mening was over de splitsing van de ziekteverzekering, was: « Ce n'est pas dans l'accord gouvernemental. » Wanneer bijna elke dag in de Vlaamse pers artikelen worden gepubliceerd over de transfers, waarbij de zaken door bepaalde politieke partijen extra worden gedramatiseerd, dan moet de Regering toch iets anders zeggen dan « het staat niet in het regeerakkoord ». Zij moet als federale Regering in staat zijn hier een politieke theorie, een politiek discours tegenover te stellen. Dat discours moet worden uitgesproken door de leiders van dit land — onder meer door Eerste minister Dehaene — in duidelijke bewoordingen, opdat de bevolking zou begrijpen.

Wij moeten blijven strijden tegen de splitsing van de ziekteverzekering. Wij moeten ons evenzeer hoeden voor het creëren van mechanismen en dialectieken die hiertoe kunnen leiden. Ik heb in dit verband verwezen naar het instrument der samenwerkingsakkoorden die toelaten het probleem aan te pakken in de machtsrelatie tussen de Gemeenschappen, in de « do ut des »-stijl.

Men heeft de mond vol van responsabilisering, maar niemand definieert wat deze term precies inhoudt. Wat is responsabilisering van de ziekenfondsen? Wat moet er worden verstaan onder de responsabilisering van de openbare en de privé-ziekenhuizen wanneer alle criteria, normen en zelfs het deficit worden vastgelegd door de nationale overheid? Responsabiliseren wij de patiënten door het verhogen van de remgelden? Zal een zieke, bevende patiënt een discussie aangaan met zijn geneesheer over het remgeld en vragen of de specialist, naar wie hij wordt verwezen, wel geconventioneerd is? De responsabilisering is een fictie. Verantwoordelijk zijn de nationale Regering, de nationale instanties, het RIZIV en de conventiecommissies die beslissingen nemen onder de controle van de minister.

De heer Johan Sauwens, VU-minister in de Vlaamse Regering, heeft het voortdurend over de responsabilisering van de Gemeenschappen. Wat bedoelt hij hiermee? Betekent dit dat het de Gemeenschappen zijn die sociale bijdragen mogen bepalen, die de remgelden mogen aanpassen naargelang van hun eigen financiële toestand, die de belastingen mogen verhogen?

Over al deze zaken, die al te vaag blijven, moet een uitvoerige discussie worden gevoerd. Wat betekent de responsabilisering in de Brusselse context? Welke patiënten moeten worden beschouwd als Vlamingen en welke als Franstaligen?

Er rijst een probleem omdat de vakbonden, de ziekenfondsen en de sociale partners — ook de patroonsorganisaties — geen voorstander zijn van federalisering, maar zij zeggen dat niet in het openbaar. De enigen die spreken, zijn de politieke partijen en de hoofdredacteuren van de Vlaamse kranten.

De heer Valkeniers (Onafh.). — De vakbonden en de patroonsorganisaties spreken wel!

De heer Dierickx (Agalev). — Zij spreken niet over deze aangelegenheid op een manier die waarneembaar is voor de publieke opinie.

De hoofdredacteuren bekogelen de publieke opinie elke dag met de idee dat wij moeten federaliseren en dat de sociale zekerheid moet worden gesplitst. Wij moeten de kans krijgen hierover grondig te discussiëren en na te gaan of deze splitsing kan leiden tot een verbetering van de situatie.

Ik zie de zaken altijd in een breder perspectief. Ik zie ook de verantwoordelijkheid van België. Wat betekent de splitsing van de ziekteverzekering voor België? Wat betekent dat voor de Belgische sociale zekerheid? Wat betekent dat voor de Belgische democratie? Wat betekent de splitsing van de Belgische sociale zekerheid in een wereld die vraagt om meer solidariteit en meer samenwerking en niet om meer nationalisme en collectief egoïsme? Mijn standpunt is altijd dat men met nationalisme niet

kan werken aan de toekomst, noch van ons land, noch van Europa, noch van de wereld. Het probleem van de responsabilisering van de Gemeenschappen en de splitsing van de ziekteverzekering is essentieel met deze brede politiek verbonden. We moeten allen eens diep ademen vóór we doorgaan met het bijhouden van boekhoudersrekeningen en het voeren van kleinzielige debatten.

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Valkeniers.

De heer Valkeniers (Onafh.). — Mijneer de Voorzitter, de minister was aanwezig toen de heer Jadot in de commissie zijn uiteenzetting hield. Na deze eerste uiteenzetting was er bij de leden een zekere vorm van optimisme waar te nemen, omdat de heer Jadot in zijn verslag had aangegeven wat er allemaal verkeerd loopt. We keken dan ook vol verwachting uit naar zijn tweede verslag, om te weten op welke manier de misstanden zouden worden rechtgezet. Tot onze grote verwondering was daarvan in het tweede verslag niets terug te vinden. De heer Jadot verklaarde zeer fier dat het verbruik in Vlaanderen was toegenomen, in Wallonië een beetje was afgenomen en in Brussel ongeveer gelijk was gebleven en dat het dus de goede richting uitging. De minister weet met welke verontwaardiging ik toen het woord heb gevoerd en de heer Jadot erop heb gewezen dat de lat niet naar boven moest worden gelijk gelegd, maar naar onder. Men weet hoe in Vlaanderen de dringende prestaties werden opgedreven om betere cijfers te krijgen. Dat bewijst dat zelfs in deze kringen de saneringsidee uiteindelijk niet voldoende is doorgedrongen.

Ik zal niet blijven stilstaan bij details, zoals de vraag of de WIGW's in Vlaanderen meer hebben gebruikt dan in Wallonië, mevrouw Delcourt. Ik kan alleen het volgende vaststellen. Het is jammer dat de CVP nu niet aanwezig is. Ik zie dat de heer De Seranno zopas is binnengekomen, maar hij was niet aanwezig in de commissie. Ik merk dat mijn verontwaardiging over de lat die niet naar beneden werd gelijk gelegd, door de CVP-senaatsfractie werd overgenomen en dat zij haar ongenoegen heeft geuit over het feit dat de voorstellen van het tweede verslag-Jadot niet ver genoeg gingen. Waarschijnlijk deed zij deze uitspraak in het vooruitzicht van de nakende verkiezingen waarvan de CVP wel op de hoogte was, maar wij nog niet.

Als er één tak is waarin de patiënten zelf een rem zetten op de consumptie, waarin de ziekenhuisdirecties geen overconsumptie kunnen bevorderen en ook de geneesheren er weinig of niet toe kunnen aanzetten, dan is het wel de chirurgie. Wij stellen vast dat in deze tak de cijfers ongeveer gelijk zijn in de verschillende regio's. Men moet dus niet komen aandraven met het argument dat de bevolking in Wallonië ouder is en meer verzorging nodig heeft. We stellen vast dat de cijfers voor heelkunde in Brussel, Vlaanderen en Wallonië ongeveer gelijk zijn. De mensen ondergaan geen operatie zonder een tweede opinie en zonder er zeker van te zijn dat het nodig is.

Dat bewijst dat er voor de andere takken wel degelijk misbruiken zijn. De minister verklaarde dat er 5 miljard minder is verbruikt. Men kan echter geen 5 miljard besparen op 2 miljard. Indien er dus 5 miljard is bespaard, betekent dit dat er waarschijnlijk in het verleden zeer vele miljarden te veel werden uitgegeven.

Bart Vandendriessche van de CVP heeft onlangs nog in de Kamer gevraagd hoeveel dokters er reeds werden bestraft wegens misbruiken. Ik heb de toen meegedeelde cijfers bekeken en vastgesteld dat men langs Waalse kant meer dokters bestraft heeft dan langs Vlaamse kant. De streek van Namen, een toeristisch zeer mooie streek weliswaar, spant de kroon.

Ik zegde reeds *in tempore non suspecto* dat er geen regularisatie nodig zou zijn, indien men de wetten en de reglementen langs beide zijden van de taalgrens op dezelfde manier toepaste. Men heeft dat echter niet gedaan. Men heeft op grote schaal geprofiteerd en men profiteert nog steeds. Daarom is er een roep tot regionalisering.

Ik kan mij grotendeels aansluiten bij de interpellatie van collega Truyen, behalve waar hij zich kant tegen de prestatie-geneeskunde. Hij volgde hier collega Caudron uit de Kamer, destijds medisch vertegenwoordiger, die het nooit gehad heeft voor

geneesheren. Caudron, wellicht beïnvloed door Anciaux junior, vindt blijkbaar dat hij naar de kleinlinkse kant moet overhellen en kant zich daarom tegen de prestatiegeneeskunde. Ik heb destijds, tegen mijn partij in, geweigerd het ontwerp van wet op het Instituut voor veterinaire keuring goed te keuren. Ik heb aan die stemming niet deelgenomen. Het ging toen immers om het nationaliseren van een vrij beroep. Welnu, iedereen heeft vorige week kunnen horen dat ook collega Matthijs van de CVP het failliet van IVK toegaf. Honderdttwintig veeartsen en ambtenaren doen er het papierwerk, terwijl zevenhonderd privé-keurders nog altijd hetzelfde als vroeger doen. Collega Matthijs zegde dan ook dat het instituut moet worden gereorganiseerd.

Mijnheer Truyen, in de landen achter het vroegere IJzeren gordijn heeft de nationale geneeskunde afgedaan. In Groot-Brittannië groeit er naast de genationaliseerde geneeskunde een privé-geneeskunde. In 1975 wees ik erop dat het aantal zorgenverstrekkers in de geneeskunde moest worden afgeremd. Vanvelthoven, Hancké en Ramaekers zegden mij toen dat er zo veel dokters moesten komen dat zij zouden smeken om te worden opgenomen in een genationaliseerde gezondheidsdienst.

Mevrouw de minister, ik daag u echter uit vandaag het geld te vinden om de 30 000 dokters te « nationaliseren » en hun sociale zekerheid te betalen. U zult er niet komen.

Het spijt mij dat de Volksunie, die haar ontstaan voor een groot deel te danken heeft aan de vrije beroepen, vandaag zover gaat in haar linkse strekking dat zij zich kant tegen de vrije beroepen en dat zij de geneeskunde wil nationaliseren. Ik zal die stellingname bekendmaken aan het medisch korps. Ik heb hierover niets gehoord in het sprookjesverhaal vorige zondag, maar deze idee lijkt mij al een sprookje op zich.

Mevrouw Delcourt, u hebt uw best gedaan langs Waalse kant. Denkt u soms niet dat ik dezelfde bekommernis heb als u, namelijk het belang van de patiënt en van het budget. Wanneer het budget ontspoot, is het onze plicht, langs welke kant van de taalgrens wij ons ook bevinden, bij te dragen tot de sanering. Het spijt mij dat men dit langs Waalse kant nog altijd niet inziet en er nog tracht de situatie te vergoelijken.

Mijnheer Dierickx, hoe goede vrienden wij ook zijn, toch kan ik niet akkoord gaan met uw anti-nationalisme. In Zwitserland, de Verenigde Staten en Duitsland is een deel van de gezondheidszorg federaal georganiseerd. Toch is er in die landen een goede gezondheidszorg. Het gaat dus niet op te beweren dat het federaliseren van de gezondheidszorg in België zal leiden tot het uiteenvallen van het land. In Duitsland is bewezen dat dit niet waar is.

De heer Dierickx (Agalev). — In Duitsland zijn er zestien deelstaten en in België maar twee.

De heer Valkeniers (Onafh.). — Dat is bijzaak.

De heer De Seranno (CVP). — Mijnheer Valkeniers, gaat de VLD-fractie akkoord met uw zienswijze? Er is hier immers niemand van die fractie aanwezig.

De heer Valkeniers (Onafh.). — De VLD-fractie steunt het standpunt dat de gezondheidszorgen en de kinderbijslag zouden kunnen worden gefederaliseerd indien zou blijken dat een gedeeltelijke privatisering geen oplossing biedt voor de huidige mistoestanden.

De heer De Seranno (CVP). — Er is niemand van uw fractie aanwezig, mijnheer Valkeniers.

De heer Valkeniers (Onafh.). — Er was hier vandaag ook nog niemand van uw fractie, mijnheer De Seranno. De leden van mijn fractie gaan er wellicht van uit dat ik mans genoeg ben om hun standpunt te verdedigen.

Mevrouw de minister, uw regeringspartner, met name de CVP, heeft zeer sterke kritiek geuit nadat de heer Jadot het rapport uitbracht in de commissie, waar leden van Kamer en Senaat aanwezig waren. De CVP eiste toen dat er een nieuw rapport zou

worden opgesteld en dat er nieuwe maatregelen zouden worden getroffen om bepaalde mistoestanden die in het eerste rapport werden aangeklaagd, te verhelpen.

Wat is uw antwoord op de opmerking van uw regeringspartner?

M. le Président. — La parole est à Mme De Galan, ministre.

Mme De Galan, ministre des Affaires sociales. — Monsieur le Président, comme M. Dierickx, je déplore le peu d'intérêt manifesté par nos collègues à l'égard du sujet fondamental qui nous occupe. Cette constatation négative est toutefois largement compensée par la qualité des interventions que nous avons eu l'occasion d'entendre.

Je n'argumenterai pas ma réponse en déclarant d'emblée que « cela ne figurait pas dans l'accord de Gouvernement ». Je rappellerai, par contre, que le Gouvernement avait pris l'engagement de faire déposer chaque année au Parlement un rapport sur l'application uniforme de la législation dans le secteur des soins de santé, sur les dépenses de l'assurance maladie.

Cet engagement a été tenu. En effet, peu après mon arrivée au Gouvernement, j'ai eu l'honneur de présenter le premier rapport Jadot en commission réunie de la Chambre et du Sénat, ce qui, comme M. Valkeniers l'a fait remarquer, a été considéré comme un bon début par l'ensemble des parlementaires.

J'ai également participé à la présentation du deuxième rapport aux côtés de M. Jadot. J'ai pris acte des questions posées pendant la réunion et j'ai noté les commentaires exprimés à l'issue de cette rencontre. J'en ai fait part à mes collègues du Gouvernement en toute loyauté. Actuellement, le conseil général poursuit son travail.

Le premier et le deuxième rapports élaborés par le conseil général du secteur des soins de santé ont permis de mesurer l'ampleur du travail réalisé pour réunir les premières informations devant servir à une allocation correcte des ressources.

Comme je l'ai fait hier dans ma réponse à l'interpellation qui m'a été adressée à la Chambre par M. Caudron, je tiens à signaler mon étonnement face à une demande qui semble traduire une volonté d'étendre à l'ensemble de la sécurité sociale une procédure d'évaluation sur l'application uniforme de la législation sociale dans notre pays.

Les autres branches de la sécurité sociale ne font pas l'objet d'une telle analyse. Pourquoi faudrait-il les y soumettre, quand il s'agit de la reconnaissance d'un droit individuel qui s'exerce dans un cadre fédéral, quel que soit le lieu de domiciliation du bénéficiaire?

Va-t-on, à l'avenir, édicter une norme sur la composition familiale des ménages et procéder à une analyse comparée entre Régions pour déceler des abus dans la répartition des allocations familiales?

J'ai d'ailleurs rappelé M. Caudron à la décence lorsqu'il a déclaré, hier, que la Wallonie comptait plus d'enfants handicapés que la Flandre.

Va-t-on considérer qu'il est abusif d'octroyer des rentes aux anciens mineurs, victimes de maladies professionnelles? S'il est exact que davantage d'allocations sont versées en faveur des mineurs de la région charbonnière du sud du pays, ce décalage est dû au fait que les exploitations étant plus anciennes, ces mineurs sont plus âgés que leurs collègues limbourgeois. L'écart sera toutefois comblé dans cinq ou six ans.

Cet exemple permet de constater à quel point un langage sous forme de slogan peut être dangereux dans son application.

Si la question revient à l'ordre du jour, alors qu'est entamé un processus de rassemblement et de traitement de données pour donner suite à l'engagement du Gouvernement de faire appliquer de manière uniforme la législation dans le secteur des soins de santé, c'est parce que certains courants politiques entonnent à nouveau le chant du repli identitaire et entendent mettre fin à toute forme de solidarité nationale.

Il est très grave de ne pas être solidaires dans un domaine qui implique de très nombreux transferts. Tout le monde est concerné, jeunes comme vieux, et le lieu du domicile importe peu.

Le choix de ce Gouvernement n'a pas été de jeter les bases d'une politique du juste retour, chaque Communauté ou chaque Région recevant l'exacte contrepartie de sa contribution au financement de la sécurité sociale.

Le choix a été, dans le secteur des soins de santé, de veiller à une application uniforme de la législation — pour éviter des transferts injustifiés — et de combattre les abus.

Pourquoi l'assurance maladie fait-elle l'objet d'un traitement particulier?

Tout d'abord, la progression des dépenses dans les années 80 et au tout début des années 90 ne pouvait être soutenue financièrement sans mettre à mal l'équilibre des comptes de la sécurité sociale et l'intérêt du patient. Je me réfère, à cet égard, aux deux pôles développés tout à l'heure par M. Valkeniers.

Certaines voix se sont élevées, à l'époque, pour considérer que les dépenses n'étaient pas nécessairement justifiées et — prenant argument d'études cherchant à estimer l'importance des transferts interrégionaux — que la consommation médicale était abusive, essentiellement en Wallonie.

Or, ces études ont surtout mis en évidence la difficulté méthodologique et statistique d'établir un tableau des recettes et des dépenses pour chacune des Régions. Je rejoins Mme Delcourt en ce qui concerne les doutes qu'elle a émis au sujet d'un tel exercice.

Dans le domaine de l'assurance maladie, les travaux qui ont tenté d'approcher les écarts inexplicables de consommation entre le nord et le sud ont conclu à la nécessité de corrections portant sur un montant de 2 à 3 milliards par rapport à un budget de quelques 350 milliards.

Ce constat a été établi à un moment où les mesures prises par les Gouvernements successifs n'avaient pas encore suffisamment porté leurs fruits. L'analyse des comptes actuels de l'assurance maladie permet de constater que les mesures ont eu un impact tel qu'à certains endroits, toutes régions confondues, des citoyens doivent choisir entre manger, se vêtir et se soigner, ce qui me semble très grave.

Aujourd'hui, la progression des dépenses est limitée, parce qu'elles sont soumises à des normes strictes, et les écarts de consommation moyenne se sont réduits. Personnellement, je ne me réjouis pas de la baisse constatée en Wallonie et de la légère augmentation enregistrée en Flandre. Seules comptent les données générales de santé publique. Nous ne procédons pas à des calculs d'apothicaires à l'aide de bouliers compteurs. Nous sommes confrontés à deux problèmes: d'une part, élaborer un budget permettant de financer la sécurité sociale et, d'autre part, faire en sorte que tous les habitants de ce pays aient accès à des soins décentes. C'est sur cette base que nos parents et nos grands-parents ont signé un pacte voici 50 ans. Il convient peut-être de rappeler que la sécurité sociale n'existe pas depuis 300 ans, mais depuis une cinquantaine d'années seulement, soit deux générations environ.

Les mauvaises humeurs qui se sont exprimées sur la lenteur des corrections témoignent des tensions existant quant à la répartition des moyens. Les normes de croissance imposées aux dépenses obligent, en effet, à faire des choix sur les segments de dépenses et d'activités que l'on privilégie, puisque tout ne peut pas nécessairement être financé immédiatement. Il ne faut pas se cacher qu'il peut exister des priorités différentes, ce qui peut être source de conflits.

Pour ma part, je considère qu'il appartient à l'autorité politique fédérale, en concertation avec l'ensemble des partenaires concernés, de définir les priorités en matière de santé publique, priorités qui devront tenir compte de l'évolution des besoins et de la demande sociale.

Mais ce n'est pas la seule cause des crispations actuelles. Les mécanismes retenus pour maîtriser les dépenses ont également suscité des tensions, et plus les dépenses sont comprimées, plus vives deviennent ces tensions.

En effet, plutôt que de maintenir le financement à la prestation pour certaines activités, on a préféré répartir les ressources fixées a priori sous la forme de forfaits. Ces forfaits ont été établis sur la base de la consommation historique et corrigés progressivement pour tendre vers une norme moyenne de financement.

Ce fut le cas pour les forfaits octroyés aux institutions hospitalières en biologie clinique. J'ai déjà eu l'occasion de transmettre au Parlement des indications chiffrées sur l'évolution de la biologie clinique.

En quelques années, une redistribution des moyens s'est faite au bénéfice de la Flandre. Je n'y vois toutefois aucune raison de considérer que les uns ont gagné et les autres perdu. Ce n'est ni ma mentalité ni mon projet politique.

En biologie ambulatoire, les abus que nous avons réprimés montrent que la localisation des activités n'est pas la question à traiter. Les laboratoires les plus en vue dans les dossiers traités ces dernières semaines ont des implantations dans les trois Régions et même en dehors de nos frontières. Ne nous trompons pas d'objectif: ce sont les pratiques commerciales scandaleuses qu'il faut réprimer.

Dans le secteur de l'imagerie médicale, les dispositions sont prises pour réunir les données de base à partir desquelles il devrait être possible d'étendre rapidement la technique de financement forfaitaire.

Pour les prestations pharmaceutiques, après de très longues discussions, nous approchons d'une solution pour collecter les informations sur la prescription de médicaments en ambulatoire.

Ces informations seront transmises à la commission d'évaluation qui aura notamment pour mission de prendre les mesures utiles pour éviter des abus en matière de prescription.

Indépendamment de l'insuffisance et de la faiblesse des informations révélées par le conseil général de l'INAMI, ce dernier a mis en évidence la difficulté de tirer des conclusions adéquates à partir de données qui rapportent les dépenses par province au nombre de bénéficiaires de l'assurance.

Une telle norme supposerait une égale distribution des risques par bénéficiaire. C'est cette dernière qu'il faut approcher pour voir s'il y a ou non application uniforme de la législation.

Le budget des hôpitaux qui couvre le prix de journée a fait l'objet en 1995 d'une modification importante. Les moyens attribués prennent pour partie en considération les pathologies traitées par l'institution et tiennent compte de la performance relative de chacune d'elles en termes de durée de séjour. Comme je l'ai dit hier à la Chambre à M. Caudron, je tiens à la disposition des parlementaires les indices de performance des hôpitaux. Il se fait que, par rapport au module retenu par mon administration et mon cabinet, c'est une clinique privée située en Wallonie qui est la plus performante.

Mme Delcourt a cité l'exemple de la région de Charleroi, où bon nombre de problèmes se posent. En effet, les statistiques relatives à certains paramètres, tels que les seuils de mortalité, la morbidité, la maltraitance des enfants, les accidents de voitures, les véhicules non assurés, révèlent qu'une poche de pauvreté existe dans cette région.

Cependant, les travaux réalisés en ce début d'année montrent clairement que, à l'intérieur de régions où les structures sociales ou démographiques sont identiques, certains hôpitaux sont performants alors que d'autres ne le sont pas. C'est sur cet aspect de la question que porte notre analyse.

Par ailleurs, appliquer uniformément la législation appelle un élargissement de cette approche à l'ensemble des prestations couvertes par l'INAMI.

Le conseil général, qui vient d'arrêter un ambitieux programme de travail en la matière, s'emploie à l'étude de cette question. C'est également l'objectif que devraient poursuivre les études entamées par deux centres universitaires sur les déterminants de la consommation dans le cadre de la responsabilisation financière et individuelle des organismes assureurs évoquée tout à l'heure. La mise en place d'un tel système étudié scientifiquement requiert du temps. En outre, les acteurs qui ont demandé ces rapports sont peut-être impatientés d'en tirer des conclusions et de voir avancer les choses.

Selon moi, la réforme de ce système prendra du temps, exigera de la transparence et d'importants efforts. Dans cette démarche complexe et difficile, évitons les abus de langage et les conclusions hâtives. (Applaudissements.)

De Voorzitter. — Het woord is aan de interpellant.

De heer Truyen (VU). — Mijnheer de Voorzitter, ik ga niet uitweiden over het antwoord van mevrouw de minister, of over de uiteenzetting van mevrouw Delcourt. Ik kom alleen maar tot de conclusie dat mijn streven naar een federalisering van de sociale zekerheid in de toekomst nog groter zal worden.

Uit wat de heer Dierickx heeft gezegd blijkt dat hij een andere visie heeft over solidariteit dan wij. Zijn solidariteit is blijkbaar een totale solidariteit. De onze is er één die wij zelf willen bepalen, en waarin wij eigen accenten willen leggen, wat alleen maar kan vanaf het ogenblik dat de sociale zekerheid zal zijn gefederaliseerd.

Uit de pleidooien die hier werden gehouden blijkt trouwens dat Vlaanderen en Wallonië een eigen visie hebben en eigen prioriteiten leggen. Aan die eigen visie kan alleen maar tegemoet worden gekomen door een splitsing van de sociale zekerheid. Vlaanderen heeft de solidariteit steeds hoog in het vaandel gedragen. Dat zal en moet ook zo blijven wanneer met Wallonië over solidariteit wordt onderhandeld.

Ingaande op wat de heer Valkeniers heeft gezegd, wil ik opmerken dat ik hier niet heb gepleit voor de nationalisering van de geneeskunde. Dat is trouwens niet het standpunt van de Volksunie. Ik heb alleen maar gezegd dat de wantoestanden in de

prestatiegeneeskunde heel duidelijk moeten worden verminderd. De heer Valkeniers heeft er trouwens duidelijk op gewezen dat in heel wat takken van de geneeskunde veel mistoestanden bestaan en dat die moeten weggewerkt worden. Ik denk dat wij op dat vlak op dezelfde golflengte zitten en u moet mij hier geen woorden in de mond leggen die ik niet heb uitgesproken.

De Voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Chers collègues, je vous signale que l'interpellation de M. Kuijpers figurant à l'ordre du jour de ce matin est reportée à une date ultérieure.

Dames en heren, de interpellatie van de heer Kuijpers wordt uitgesteld.

Notre ordre du jour est donc ainsi épuisé.

Onze agenda voor vanmorgen is dus afgewerkt.

Le Sénat se réunira cet après-midi à 14 heures 30.

De Senaat vergadert opnieuw vanmiddag om 14 uur 30.

La séance est levée.

De vergadering is gesloten.

(La séance est levée à 13 h 5 m.)

(De vergadering wordt gesloten om 13 h 5 m.)

SÉANCE DE L'APRÈS-MIDI — NAMIDDAGVERGADERING

PRÉSIDENCE DE M. SWAELEN, PRÉSIDENT VOORZITTERSCHAP VAN DE HEER SWAELEN, VOORZITTER

M. Vannieuwenhuyze, secrétaire, prend place au bureau.

De heer Vannieuwenhuyze, secretaris, neemt plaats aan het bureau.

Le procès-verbal de la dernière séance est déposé sur le bureau.

De notulen van de jongste vergadering worden ter tafel gelegd.

La séance est ouverte à 15 heures.

De vergadering wordt geopend om 15 uur.

CONGÉ — VERLOF

M. Foret, en mission à l'étranger, demande un congé.

Verlof vraagt: de heer Foret, met opdracht in het buitenland.

— Ce congé est accordé.

Dit verlof wordt toegestaan.

EXCUSÉ — VERONTSCHULDIGD

M. Seeuws, en mission à l'étranger, demande d'excuser son absence à la réunion de ce jour.

Afwezig met bericht van verhindering: de heer Seeuws, met opdracht in het buitenland.

— Pris pour information.

Voor kennisgeving aangenomen.

COMPOSITION DE COMMISSIONS

Modification

SAMENSTELLING VAN COMMISSIES

Wijziging

M. le Président. — Le Bureau est saisi d'une demande tendant à remplacer M. Dighneef par M. Bayenet comme membre suppléant au sein de la commission de la Justice.

Bij het Bureau is een voorstel ingediend om in de commissie voor de Justitie de heer Dighneef als plaatsvervangend lid te vervangen door de heer Bayenet.

Pas d'opposition?

Geen bezwaar?

Il en sera donc ainsi.

Dan is aldus besloten.

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WETTEN BETREFFENDE DE ORGANISATIE VAN DE MIDDENSTAND, GECOORDINEERD OP 28 MEI 1979, EN TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1970 OP DE UITOEFENING VAN BEROEPSWERKZAAMHEDEN IN DE KLEINE EN MIDDELGROTE HANDELS- EN AMBACHTSONDERNEMINGEN

Algemene beraadslaging en stemming over de artikelen

PROJET DE LOI MODIFIANT LES LOIS RELATIVES À L'ORGANISATION DES CLASSES MOYENNES, COORDONNÉES LE 28 MAI 1979, ET MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1970 SUR L'EXERCICE DES ACTIVITÉS PROFESSIONNELLES DANS LES PETITES ET MOYENNES ENTREPRISES DU COMMERCE ET DE L'ARTISANAT

Discussion générale et vote des articles

De Voorzitter. — Wij vatten de bespreking aan van het ontwerp van wet tot wijziging van de wetten betreffende de organisatie van de Middenstand, gecoördineerd op 28 mei 1979, en tot wijziging van de wet van 15 december 1970 op de uitoefening van beroepswerkzaamheden in de kleine en middelgrote handels- en ambachtsondernemingen.

Nous abordons l'examen du projet de loi modifiant les lois relatives à l'organisation des Classes moyennes, coordonnées le 28 mai 1979, et modifiant la loi du 15 décembre 1970 sur l'exercice des activités professionnelles dans les petites et moyennes entreprises du commerce et de l'artisanat.

De algemene beraadslaging is geopend.

La discussion générale est ouverte.

De heer De Meyer, rapporteur, verwijst naar zijn verslag.

Het woord is aan de rapporteur.

Daar niemand het woord vraagt in de algemene beraadslaging verklaar ik ze voor gesloten en bespreken wij de artikelen van het ontwerp van wet.

Personne ne demandant la parole dans la discussion générale, je la déclare close, et nous passons à l'examen des articles du projet de loi.

Artikel één luidt:

Artikel 1. Artikel 1, eerste lid, van de wetten betreffende de organisatie van de Middenstand, gecoördineerd op 28 mei 1979, wordt vervangen als volgt:

« Er is een Kamer van ambachten en neringen in elke provincie. Het ambtsgebied ervan strekt zich uit over het grondgebied van de provincie. Het ambtsgebied van de Kamers van ambachten en neringen van de provincie Vlaams-Brabant en van de provincie Waals-Brabant omvat evenwel tevens het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad. Elke Kamer van ambachten en neringen heeft rechtspersoonlijkheid. »

Article premier. L'article 1er, alinéa 1er, des lois relatives à l'organisation des Classes moyennes, coordonnées le 28 mai 1979, est remplacé par ce qui suit:

« Il y a une Chambre des métiers et négoce dans chaque province. Son ressort s'étend au territoire de la province. Toutefois, le ressort des Chambres des métiers et négoce de la province du Brabant wallon et de la province du Brabant flamand comprend également la région bilingue de Bruxelles-Capitale. Chaque Chambre des métiers et négoce est dotée de la personnalité civile. »

— Aangenomen.

Adopté.

Art. 2. In artikel 2 van dezelfde gecoördineerde wetten, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° Paragraaf 1, 2°, wordt vervangen als volgt:

« 2° Dat zij, luidens hun statuten, hun activiteit beperken tot het ambtsgebied van de Kamer van ambachten en neringen, en daarbij ten minste één van de administratieve arrondissementen betrekken.

Voor de beroepsfederaties, die luidens hun statuten een activiteit hebben die zich uitstrekt over Vlaams-Brabant, Waals-Brabant en het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad, kan de Koning afwijken van het principe dat de activiteit beperkt wordt tot het ambtsgebied van de kamer. »

2° Paragraaf 2 wordt vervangen als volgt:

« § 2. Mogen vertegenwoordigers aanwijzen voor de Kamer van ambachten en neringen in wiens ambtsgebied hun maatschappelijke zetel gevestigd is, de verenigingen van ambachtslieden en handelaars waarvan de taak en de activiteit uitsluitend bestaat in het bevorderen, op het provinciale of regionale vlak, van de economische of sociale belangen van hun leden, zoals de aankoop van waren en gereedschap, de verkoop, de tentoonstelling of de uitvoer van hun producten, de gemeenschappelijke voortbrenging van die producten, de krediet- en verzekeringsorganisatie, het verspreiden van het technisch of economisch onderwijs, de organisatie van de beroepsopleiding en beroepsvorming, de sociale voorzorg. »

Art. 2. À l'article 2 des mêmes lois coordonnées, sont apportées les modifications suivantes:

1° Le § 1er, 2°, est remplacé par ce qui suit:

« 2° Qu'aux termes de leurs statuts, leur activité est circonscrite au ressort de la Chambre des métiers et négoce, tout en s'étendant à l'un au moins des arrondissements administratifs de celui-ci.

Pour les fédérations professionnelles qui, aux termes de leurs statuts, ont une activité s'étendant au Brabant wallon, au Brabant flamand et à la région bilingue de Bruxelles-Capitale, le Roi peut déroger au principe selon lequel l'activité est circonscrite au ressort. »

2° Le § 2 est remplacé par ce qui suit:

« § 2. Sont admises à désigner des représentants à la Chambre des métiers et négoce dans le ressort de laquelle se trouve leur siège social, les associations d'artisans et de commerçants dont la mission et l'activité exclusives consistent à favoriser sur le plan provincial ou régional la promotion des intérêts économiques ou

sociaux de leurs membres, tels que l'acquisition de marchandises et d'outillage, la vente, l'exposition ou l'exportation de leurs produits, la production en commun de ces produits, l'organisation du crédit et des assurances, la diffusion de l'enseignement technique ou économique, l'organisation de la formation et du perfectionnement professionnels, la prévoyance sociale. »

— Aangenomen.

Adopté.

Art. 3. Artikel 20 van dezelfde gecoördineerde wetten wordt opgeheven.

Art. 3. L'article 20 des mêmes lois coordonnées est abrogé.

— Aangenomen.

Adopté.

Art. 4. In dezelfde gecoördineerde wetten wordt een hoofdstuk VII ingevoegd, dat de artikelen 30 en 31 bevat, luidende:

« Hoofdstuk VII. — Overgangsbepalingen met betrekking tot de Kamer van ambachten en neringen van de provincie Brabant

Art. 30. De Kamer van ambachten en neringen van de provincie Brabant blijft bevoegd voor de provincie Vlaams-Brabant, de provincie Waals-Brabant en het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad tot de eerstvolgende hernieuwing van de Kamers van ambachten en neringen. Deze kamer wordt opgeheven op de dag waarop de eerste vergadering van de Kamer van ambachten en neringen zowel van de provincie Vlaams-Brabant als de provincie Waals-Brabant heeft plaatsgevonden. Het personeel, de goederen, rechten en plichten van de Kamer van ambachten en neringen van de provincie Brabant worden op de door de Koning vastgestelde wijze overgedragen aan de kamers van de provincie Vlaams-Brabant en de provincie Waals-Brabant.

Art. 31. Op 1 januari 1995 wordt een tweede betrekking van secretaris bij de Kamer van ambachten en neringen van de provincie Brabant opgericht. De twee secretarissen zijn van een verschillende taalrol. Elke secretaris is bevoegd voor het secretariaatspersoneel en de dossiers van zijn taalrol. De secretarissen worden benoemd door de minister tot wiens bevoegdheid de Middenstand behoort. »

Art. 4. Dans les mêmes lois coordonnées il est inséré un chapitre VII, comprenant les articles 30 et 31, rédigé comme suit:

« Chapitre VII. — Dispositions transitoires relatives à la Chambre des métiers et négoce de la province de Brabant

Art. 30. La Chambre des métiers et négoce de la province de Brabant reste compétente pour la province du Brabant wallon, la province du Brabant flamand et la région bilingue de Bruxelles-Capitale jusqu'au prochain renouvellement des Chambres des métiers et négoce. Elle est supprimée le jour de la première réunion de la Chambre des métiers et négoce tant de la province du Brabant wallon que de la province du Brabant flamand. Les membres du personnel, les biens, droits et obligations de la Chambre de la province de Brabant sont transférés aux chambres de la province du Brabant wallon et de la province du Brabant flamand selon les modalités fixées par le Roi.

Art. 31. Le 1er janvier 1995, il est créé un deuxième emploi de secrétaire de la Chambre des métiers et négoce de la province de Brabant. Les deux secrétaires sont d'un rôle linguistique différent. Chaque secrétaire est compétent pour le personnel de secrétariat et les dossiers de son rôle linguistique. Les secrétaires sont nommés par le ministre qui a les Classes moyennes dans ses attributions. »

— Aangenomen.

Adopté.

Art. 5. In dezelfde gecoördineerde wetten wordt een hoofdstuk VIII ingevoegd, dat het artikel 32 bevat, luidende:

«Hoofdstuk VIII. — Coördinatie

Art. 32. De Koning kan de bepalingen coördineren van de wetten betreffende de organisatie van de Middenstand, gecoördineerd op 28 mei 1979, en de bepalingen waarbij deze uitdrukkelijk of impliciet gewijzigd worden.

Daartoe kan Hij, in de coördinatie:

1° De volgorde, de nummering van de te coördineren bepalingen en, in het algemeen, de teksten naar de vorm wijzigen;

2° De verwijzingen die voorkomen in de te coördineren bepalingen met de nieuwe nummering overeen brengen;

3° Zonder afbreuk te doen aan de beginselen in de te coördineren bepalingen vervat, de redactie van die bepalingen wijzigen met het oog op hun overeenstemming en een betere terminologie.

De coördinatie draagt het volgende opschrift: Wetten betreffende de organisatie van de Middenstand, gecoördineerd op ... »

Art. 5. Dans les mêmes lois coordonnées, il est inséré un chapitre VIII, comprenant l'article 32, rédigé comme suit:

«Chapitre VIII. — Coordination

Art. 32. Le Roi peut coordonner les dispositions des lois relatives à l'organisation des classes moyennes, coordonnées le 28 mai 1979, et les dispositions qui les auraient expressément ou implicitement modifiées au moment où la coordination sera établie.

À cette fin, Il peut, dans la coordination:

1° Modifier l'ordre, le numérotage et, en général, la présentation des dispositions à coordonner;

2° Modifier les références qui seraient contenues dans les dispositions à coordonner en vue de les mettre en concordance avec le numérotage nouveau;

3° Sans porter atteinte aux principes inscrits dans les dispositions à coordonner, en modifier la rédaction en vue d'assurer leur concordance et d'améliorer la terminologie.

La coordination portera l'intitulé suivant: Lois relatives à l'organisation des Classes moyennes, coordonnées le ... ».

— Aangenomen.

Adopté.

Art. 6. In artikel 11 van de wet van 15 december 1970 op de uitoefening van beroepswerkzaamheden in de kleine en middelgrote handels- en ambachtsondernemingen worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° In § 1 wordt na het eerste lid een nieuw lid ingevoegd, luidende:

« Wanneer de beroepswerkzaamheid voor het eerst zal worden uitgeoefend in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad wordt het getuigschrift aangevraagd bij het bureau van de Kamer van ambachten en neringen van de provincie Vlaams-Brabant of Waals-Brabant. »;

2° Er wordt een § 1bis ingevoegd, luidende:

« Paragraaf 1bis. Tot de dag waarop de eerste vergadering van de Kamers van ambachten en neringen zowel van de provincie Waals-Brabant als van de provincie Vlaams-Brabant heeft plaatsgevonden, blijft het bureau van de Kamer van ambachten en neringen van de provincie Brabant bevoegd voor de vestigingaanvragen in de provincie Vlaams-Brabant, in de provincie Waals-Brabant en in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad. »

Ann. parl. Sénat de Belgique - Session ordinaire 1994-1995
Parlem. Hand. Belgische Senaat - Gewone zitting 1994-1995

Art. 6. À l'article 11 de la loi du 15 décembre 1970 sur l'exercice des activités professionnelles dans les petites et moyennes entreprises du commerce et de l'artisanat, sont apportées les modifications suivantes:

1° Au § 1er, il est inséré après l'alinéa premier, un nouvel alinéa, rédigé comme suit:

« Lorsque l'activité professionnelle est exercée pour la première fois dans la région bilingue de Bruxelles-Capitale, l'attestation est demandée soit au bureau de la Chambre des métiers et négoce de la province du Brabant wallon, soit au bureau de la Chambre des métiers et négoce de la province du Brabant flamand. »;

2° Il est inséré un § 1^{er}bis, rédigé comme suit:

« Paragraphe 1^{er}bis. Jusqu'au jour de la première réunion des Chambres des métiers et négoce aussi bien de la province du Brabant wallon que de la province du Brabant flamand, le bureau de la Chambre des métiers et négoce de la province de Brabant reste compétent pour les demandes d'attestation dans la province du Brabant wallon, dans la province du Brabant flamand et dans la région bilingue de Bruxelles-Capitale. »

— Aangenomen.

Adopté.

Art. 7. Deze wet heeft uitwerking met ingang van 1 januari 1995.

Art. 7. La présente loi produit ses effets le 1er janvier 1995.

— Aangenomen.

Adopté.

De Voorzitter. — We stemmen later over het ontwerp van wet in zijn geheel.

Il sera procédé ultérieurement au vote sur l'ensemble du projet de loi.

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN
29 MAART 1976 BETREFFENDE DE GEZINSBIJSLAG
VOOR ZELFSTANDIGEN

Algemene beraadslaging en stemming over de artikelen

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 29 MARS 1976
RELATIVE AUX PRESTATIONS FAMILIALES DES
TRAVAILLEURS INDÉPENDANTS

Discussion générale et vote des articles

De Voorzitter. — Wij vatten de bespreking aan van het ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 29 maart 1976 betreffende de gezinsbijslag voor zelfstandigen.

Nous abordons l'examen du projet de loi modifiant la loi du 29 mars 1976 relative aux prestations familiales des travailleurs indépendants.

De algemene beraadslaging is geopend.

La discussion générale est ouverte.

De heer Beerden, rapporteur, verwijst naar zijn verslag.

Daar niemand het woord vraagt in de algemene beraadslaging verklaar ik ze voor gesloten en bespreken wij de artikelen van het ontwerp van wet.

Personne ne demandant la parole dans la discussion générale, je la déclare close, et nous passons à l'examen des articles du projet de loi.

Artikel één luidt:

Artikel 1. Artikel 1 van de wet van 29 maart 1976 betreffende de gezinsbijslag voor zelfstandigen wordt aangevuld met het volgende lid:

« De Koning kan bij een in Ministerraad overlegd besluit een bijkomende tegemoetkoming instellen ten voordele van de zelfstandigen die gerechtigd zijn op kinderbijslag. »

Article 1er. L'article 1er de la loi du 29 mars 1976 relative aux prestations familiales des travailleurs indépendants est complété par l'alinéa suivant:

« Le Roi peut, par arrêté délibéré en Conseil des ministres, créer une allocation supplémentaire pour les travailleurs indépendants qui ont droit aux allocations familiales. »

— Aangenomen

Adopté.

Art. 2. In artikel 2, eerste lid, van dezelfde wet, gewijzigd bij de wet van 17 maart 1993, worden de woorden «Deze regeling» vervangen door de woorden «De regeling van de gezinsbijslag».

Art. 2. À l'article 2, alinéa 1er, de la même loi, modifié par la loi du 17 mars 1993, les mots «Ce régime» sont remplacés par les mots «Le régime des prestations familiales».

— Aangenomen.

Adopté.

De Voorzitter. — We stemmen later over het ontwerp van wet in zijn geheel.

Il sera procédé ultérieurement au vote sur l'ensemble du projet de loi.

PROJET DE LOI PORTANT CINQUIÈME AJUSTEMENT DU BUDGET GÉNÉRAL DES DÉPENSES DE L'ANNÉE BUDGÉTAIRE 1994 — SECTION «EMPLOI ET TRAVAIL»

Discussion générale et vote des articles

ONTWERP VAN WET HOUDENDE VIJFDE AANPASSING VAN DE ALGEMENE UITGAVENBEGROTING VAN HET BEGROTINGSJAAR 1994 — SECTIE «TEWERKSTELLING EN ARBEID»

Algemene beraadslaging en stemming over de artikelen

M. le Président. — Nous abordons l'examen du projet de loi portant cinquième ajustement du budget général des Dépenses de l'année budgétaire 1994 — Section «Emploi et Travail».

Wij vatten de bespreking aan van het ontwerp van wet houdende vijfde aanpassing van de Algemene Uitgavenbegroting van het begrotingsjaar 1994 — Sectie «Tewerkstelling en Arbeid».

La discussion générale est ouverte.

De algemene beraadslaging is geopend.

M. Snappe, rapporteur, se réfère à son rapport.

Personne ne demandant la parole dans la discussion générale, je la déclare close, et nous passons à l'examen des articles du projet de loi.

Daar niemand het woord vraagt in de algemene beraadslaging verklaar ik ze voor gesloten en bespreken wij de artikelen van het ontwerp van wet.

Artikel één luidt:

Artikel 1. De niet-gesplitste kredieten geopend in de Algemene Uitgavenbegroting voor het begrotingsjaar 1994 — onder de sectie «Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid» en de afdeling

« Administratie van de Werkgelegenheid » — voor het programma 23.56.3, luidend «Brugpensioenen», worden verhoogd met 32 500 000 frank.

Ter compensatie zijn de kredieten geopend in de Algemene Uitgavenbegroting voor het begrotingsjaar 1994 — onder de sectie «Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid» en de afdeling «Administratie van de Werkgelegenheid» — voor het programma 23.56.4, luidend «Hertewerkstelling», verminderd ten belope van 32 500 000 frank.

Article 1er. Les crédits non dissociés ouverts au budget général des Dépenses de l'année budgétaire 1994 — sous la section «Ministère de l'Emploi et du Travail» et la division «Administration de l'Emploi» — pour le programme 23.56.3, libellé «Prépensions», sont majorés de 32 500 000 francs.

À titre de compensation, les crédits ouverts au budget général des Dépenses de l'année budgétaire 1994 — sous la section «Ministère de l'Emploi et du Travail» et la division «Administration de l'Emploi» — pour le programme 23.56.4, libellé «Remise au travail» sont diminués à concurrence de 32 500 000 francs.

— Aangenomen.

Adopté.

Art. 2. De door deze wet geopende kredieten zullen door de algemene middelen van de Schatkist worden gedekt.

Art. 2. Les crédits ouverts par la présente loi seront couverts par les ressources générales du Trésor.

— Aangenomen.

Adopté.

Art. 3. Deze wet treedt in werking de dag waarop zij in het *Belgisch Staatsblad* wordt bekendgemaakt.

Art. 3. La présente loi entre en vigueur le jour de sa publication au *Moniteur belge*.

— Aangenomen.

Adopté.

M. le Président. — Il sera procédé ultérieurement au vote sur l'ensemble du projet de loi.

We stemmen later over het ontwerp van wet in zijn geheel.

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 21 JUNI 1985 BETREFFENDE DE TECHNISCHE EISEN WAARAAN ELK VOERTUIG VOOR VERVOER TE LAND, DE ONDERDELEN ERVAN, EVENALS HET VEILIGHEIDSTOEBEHOREN MOETEN VOLDOEN

VOORSTEL VAN WET TOT INVOERING VAN EEN HOOFDSTUK IIIBIS (NIEUW) IN TITEL IV VAN DE WET BETREFFENDE DE POLITIE OVER HET WEGVERKEER, GECOORDINEERD OP 16 MAART 1968

Algemene beraadslaging

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 21 JUIN 1985 RELATIVE AUX CONDITIONS TECHNIQUES AUXQUELLES DOIVENT RÉPONDRE TOUT VÉHICULE DE TRANSPORT PAR TERRE, SES ÉLÉMENTS AINSI QUE LES ACCESSOIRES DE SÉCURITÉ

PROPOSITION DE LOI INSÉRANT UN CHAPITRE IIIBIS
(NOUVEAU) AU TITRE IV DE LA LOI RELATIVE À LA
POLICE DE LA CIRCULATION ROUTIÈRE, COOR-
DONNÉE LE 16 MARS 1968

Discussion générale

De Voorzitter. — Dames en heren, ik stel voor het ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 21 juni 1985 betreffende de technische eisen waaraan elk voertuig voor vervoer te land, de onderdelen ervan, evenals de veiligheidstoebehoren moeten voldoen en het voorstel van wet tot invoering van een hoofdstuk IIIBis (nieuw) in titel IV van de wet betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd op 16 maart 1968 samen te bespreken.

Je suppose que l'assemblée sera d'accord pour joindre la discussion du projet de loi modifiant la loi du 21 juin 1985 relative aux conditions techniques auxquelles doivent répondre tout véhicule de transport par terre, ses éléments ainsi que les accessoires de sécurité et de la proposition de loi insérant un chapitre IIIBis (nouveau) au titre IV de la loi relative à la police de la circulation routière, coordonnée le 16 mars 1968. (*Assentiment.*)

De algemene beraadslaging is geopend.

La discussion générale est ouverte.

De heer Bartholomeeussen, die rapporteur is voor zowel het ontwerp als het voorstel van wet, verwijst naar zijn respectieve verslagen.

Het woord is aan de heer Van Belle.

De heer Van Belle (VLD). — Mijnheer de Voorzitter, niemand zal ontkennen dat de verkeersveiligheid vandaag een belangrijk maatschappelijk probleem vormt. België scoort op dit vlak overigens zeer slecht in vergelijking met Nederland en Groot-Brittannië die qua bevolkingsdichtheid en wagenpark nochtans een vergelijkbare situatie kennen.

Dit bewijst dat het huidige verkeersbeleid in grote mate tekort schiet. Een van de redenen hiervoor is de versnippering van dat beleid: de federale minister van Verkeer houdt zich bezig met de verkeersreglementering, de gewestministers van Openbare Werken en Verkeer zijn bevoegd voor de gewestwegen, de gemeenten beheren de gemeentewegen en tenslotte zijn er rijkswacht en politie die onder de bevoegdheid van de minister van Binnenlandse Zaken vallen. Deze versnippering van gezag maakt een succesvol verkeersbeleid bijna onmogelijk en moet dringend worden weggewerkt zodat wetsontwerpen als het onderhavige een effectief instrument in de strijd tegen de verkeersongevalligheid kunnen worden.

Dit wetsontwerp is immers een goede poging om iets te doen aan de verkeersonveiligheid bij één categorie van voertuigen, namelijk de bromfietsen. Uit diverse gegevens blijkt dat dit beantwoordt aan een dringende noodzaak.

Het aantal dode en zwaar gewonde bestuurders van bromfietsers in de leeftijdsgroep van 16 tot 19 jaar is op het ogenblik even groot als het aantal dode en zwaar gewonde bestuurders van personenauto's uit de leeftijdsgroep van 18 tot 21 jaar. Overigens vindt men 47 pct. van het aantal dode en ernstige gewonde bromfietsers eveneens in de leeftijdsgroep van 16 tot 19 jaar. De bromfietser is vaak een jonge bestuurder die een gebrek aan rijervaring koppelt aan een drang om zich te bewijzen. Voor de jongere is een bromfiets zeer dikwijls een surrogaat van de « auto van de volwassene ». Hieruit kan agressief rijden en risicovol gedrag voortvloeien. Wanneer dit gepaard gaat met voor de omstandigheden hoge snelheden, leidt dit al vlug tot dodelijke ongevallen.

De VLD is dan ook voorstander om bepaalde technieken, de zogenaamde « kits », die het vermogen en de snelheid van een bromfiets opvoeren, te verbieden. De huidige wetgeving beperkt de snelheid van bromfietsen van klasse A tot 25 km per uur en van klasse B tot 40 km per uur. Het is dan ook niet meer dan logisch dat men technieken om deze beperkingen te doorbreken verbiedt.

Op het ogenblik houden slechts zeer weinig bromfietsers zich aan deze beperking. Het is trouwens compleet onlogisch dat het doorbreken van de snelheidsbeperkingen snel bestraft wordt,

terwijl de vrije verkoop van deze « kits » wordt toegestaan. Dit is werkelijk dweilen met de kraan open. Het is dan ook positief dat dit wetsontwerp hieraan een einde maakt.

Het is eveneens positief dat de straffen bij de vaststelling van een oprijving van de motor en van een overtreding van artikel 1, paragraaf 5, duidelijk omschreven zijn en dat in het eerste geval is gekozen voor een alternatieve straf, namelijk voor het aan de ketting leggen van de bromfiets in plaats van voor een geldboete die meestal toch door de ouders wordt betaald en bijgevolg nauwelijks effectief is. Zo ontstaat er immers een band tussen de overtreding en de sanctie, een noodzakelijke voorwaarde voor het succes van een sanctie of maatregel.

Tot slot is het een goede zaak dat de controles uitdrukkelijk worden beperkt tot de openbare weg en dus niet worden uitgebreid tot de openbare plaatsen en waaronder de fietsenrekken van de scholen. Hierdoor kunnen de controles niet als een uitdaging worden opgevat. Dus effectieve controles ja, een heksenjacht, neen.

Toch blijven er een aantal vragen en opmerkingen over. Ten eerste zou moeten worden voorkomen dat een bromfiets die niet aan de reglementen voldoet opnieuw in het verkeer wordt gebracht. Het voertuig zou dan door de eigenaar, op eigen kosten, in de door de wet bepaalde goedgekeurde toestand moeten gebracht.

Ten tweede verbiedt het voorliggende wetsontwerp ook het aanbieden van hulp of het verstrekken van advies om deze uitrustingen — de « kits » — te monteren. Hoe kan dit echter worden gecontroleerd en voorkomen, vooral omdat dit advies — volstrekt wettelijk — wordt verstrekt in het kader van de lessen van de technische en beroepsscholen? Welke sancties zal men nemen tegen het geven van dit advies? Hoe wil men bewijzen dat dit effectief gebeurt?

Ten derde moet men onderzoeken hoe de medewerking van de bromfietsfabrikanten kan worden verkregen. Die medewerking kan immers bijdragen tot het succes van onderhavig wetsontwerp.

Tot slot moet de politie voldoende uitgerust zijn inzake manschappen en materiaal om de controles uit te voeren. Zulks vereist echter een goede coördinatie met het ministerie van Binnenlandse Zaken en dat brengt ons terug bij ons uitgangspunt, namelijk dat de versnippering van het gezag op dit ogenblik een echt succesvol verkeersbeleid onmogelijk maakt.

M. le Président. — Plus personne ne demandant la parole dans la discussion générale, je la déclare close, et nous passons à l'examen des articles du projet et de la proposition de loi.

Daar niemand meer het woord vraagt, is de algemene beraadslaging gesloten en bespreken wij de artikelen van het ontwerp van wet en het voorstel van wet.

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 21 JUIN 1985
RELATIVE AUX CONDITIONS TECHNIQUES
AUXQUELLES DOIVENT RÉPONDRE TOUT VÉHICULE
DE TRANSPORT PAR TERRE, SES ÉLÉMENTS AINSI
QUE LES ACCESSOIRES DE SÉCURITÉ

Dicussion et vote des articles

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN
21 JUNI 1985 BETREFFENDE DE TECHNISCHE EISEN
WAARAAN ELK VOERTUIG VOOR VERVOER TE
LAND, DE ONDERDELEN ERVAN, EVENALS HET
VEILIGHEIDSTOEBEHOREN MOETEN VOLDOEN

Beraadslaging en stemming over de artikelen

M. le Président. — Nous passons à l'examen des articles du projet de loi.

Wij bespreken nu de artikelen van het ontwerp van wet.

L'article premier est ainsi libellé:

Article 1er. L'article 1er de la loi du 21 juin 1985 relative aux conditions techniques auxquelles doivent répondre tout véhicule de transport par terre, ses éléments ainsi que les accessoires de sécurité, modifiée par la loi du 18 juillet 1990, est complété par un § 5, libellé comme suit:

« § 5. La fabrication, l'importation, la détention en vue de la vente, l'offre en vente, la vente et la distribution à titre gratuit d'équipements ayant pour objet d'augmenter la puissance du moteur et/ou la vitesse des cyclomoteurs, sont interdites, de même que l'offre de services ou la fourniture d'indications en vue du montage de ces équipements. »

Artikel 1. Artikel 1 van de wet van 21 juni 1985 betreffende de technische eisen waaraan elk voertuig voor vervoer te land, de onderdelen ervan, evenals het veiligheidstoebehoren moeten voldoen, gewijzigd door de wet van 18 juli 1990 wordt aangevuld met een § 5, luidend als volgt:

« § 5. De vervaardiging, de invoer, het bezit met het oog op de verkoop, het te koop aanbieden, de verkoop en de gratis bedeling van uitrustingen die een verhoging van het motorvermogen en/of de snelheid van bromfietsen tot doel hebben, evenals het aanbieden van hulp of het verstrekken van advies om deze uitrustingen te monteren, zijn verboden. »

— Adopté.

Aangenomen.

Art. 2. L'article 4 de la même loi est complété par un § 4 et un § 5, libellés comme suit:

« § 4. En cas de constatation, sur la voie publique, de la mise en circulation d'un cyclomoteur auquel des modifications de quelque nature que ce soit ont été apportées en vue d'augmenter sa vitesse et/ou la puissance de son moteur, le cyclomoteur peut être immobilisé sur-le-champ pour une période de trente jours maximum. »

§ 5. En cas de constatation d'une infraction à l'article 1er, § 5, les équipements ayant pour objet d'augmenter la puissance du moteur ou la vitesse des cyclomoteurs sont saisis et mis à la disposition de l'autorité compétente. »

Art. 2. Artikel 4 van dezelfde wet wordt aangevuld met een § 4 en een § 5, luidend als volgt:

« § 4. Bij vaststelling op de openbare weg dat een bromfiets in het verkeer werd gebracht waarvan de snelheid en/of het vermogen op welke wijze dan ook werd opgedreven, kan de bromfiets onmiddellijk worden opgelegd gedurende een periode van maximum dertig dagen. »

§ 5. Bij vaststelling van een overtreding van artikel 1, § 5, worden de uitrustingen die een verhoging van het motorvermogen of de snelheid van bromfietsen tot doel hebben, in beslag genomen en ter beschikking van de bevoegde overheid gesteld. »

— Adopté.

Aangenomen.

M. le Président. — M. Monfils propose l'insertion d'un article 2bis (nouveau), rédigé comme suit:

« Art. 2bis. L'article 2.16.1, 1° et 2°, de l'arrêté royal du 1er décembre 1975 portant règlement général sur la police de la sécurité routière est supprimé jusqu'à la phrase « à l'exception des véhicules conduits par les handicapés... » et remplacé par la disposition suivante: « Le terme cyclomoteur désigne tout véhicule équipé d'un moteur d'une cylindrée n'excédant pas 50 cm³ ou d'un moteur électrique et qui par construction et la seule puissance de son moteur et sur route en palier ne peut dépasser la vitesse de 40 km/h. »

« Art. 2bis. Artikel 2.16.1, 1° en 2°, van het koninklijk besluit van 1 december 1975 houdende algemeen reglement op de politie van het wegverkeer vervalt tot aan de zin « met uitsluiting van de bromfietsen klasse A alsook voertuigen bestuurd door

mindervaliden ... » en wordt vervangen door de volgende bepaling: « Bromfiets: elk voertuig uitgerust met een motor met een cilinderinhoud van ten hoogste 50 cm³ of met een elektrische motor, dat naar bouw en motorvermogen op een horizontale weg niet sneller kan rijden dan 40 km per uur. »

Cet amendement est-il appuyé? (Plusieurs membres se lèvent.)

Cet amendement étant régulièrement appuyé, il fera partie de la discussion.

Le vote sur l'amendement est réservé.

De stemming over het amendement wordt aangehouden.

L'article 3 est ainsi rédigé:

Art. 3. La présente loi entre en vigueur le jour de sa publication au *Moniteur belge*.

Art. 3. Deze wet treedt in werking de dag waarop zij in het *Belgisch Staatsblad* wordt bekendgemaakt.

— Adopté.

Aangenomen.

M. le Président. — Il sera procédé ultérieurement au vote réservé ainsi qu'au vote sur l'ensemble du projet de loi.

De aangehouden stemming en de stemming over het ontwerp van wet in zijn geheel hebben later plaats.

PROPOSITION DE LOI INSÉRANT UN CHAPITRE IIIBIS (NOUVEAU) AU TITRE IV DE LA LOI RELATIVE À LA POLICE DE LA CIRCULATION ROUTIÈRE, COORDONNÉE LE 16 MARS 1968

Discussion et vote de l'article unique

VOORSTEL VAN WET TOT INVOERING VAN EEN HOOFDSTUK IIIBIS (NIEUW) IN TITEL IV VAN DE WET BETREFFENDE DE POLITIE OVER HET WEGVERKEER, GECOORDINEERD OP 16 MAART 1968

Beraadslaging en stemming over het enig artikel

M. le Président. — Nous passons à l'examen de l'article unique de la proposition de loi.

We bespreken nu het enig artikel van het voorstel van wet.

Cet article est ainsi libellé:

Article unique. Au titre IV de la loi relative à la police de la circulation routière, coordonnée par l'arrêté royal du 16 mars 1968, il est inséré un chapitre IIIBis (nouveau), libellé comme suit:

« Chapitre IIIBis. — Adaptation de véhicules à moteur à la demande de jeunes conducteurs »

Art. 32bis. Est puni d'une amende de 100 francs à 1 000 francs, quiconque a, sciemment et à la demande d'une personne qui n'a pas dix-huit ans, transformé un cyclomoteur de classe A en cyclomoteur de classe B, ou transformé un cyclomoteur de classe B en motocyclette. »

Enig artikel. In titel IV van de wet betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij het koninklijk besluit van 16 maart 1968, wordt een nieuw hoofdstuk IIIBis ingevoegd luidend als volgt:

« Hoofdstuk IIIBis. — Aanpassen van motorvoertuigen op verzoek van jeugdige bestuurders »

Art. 32bis. Met een geldboete van 100 frank tot 1 000 frank wordt gestraft hij die wetens en op verzoek van een persoon die geen 18 jaar is, een bromfiets klasse A opdrijft tot een bromfiets klasse B, of een bromfiets klasse B opdrijft tot een motorfiets. »

— Adopté.

Aangenomen.

M. le Président. — Il sera procédé ultérieurement au vote sur l'ensemble de la proposition de loi.

We stemmen later over het voorstel van wet in zijn geheel.

ONTWERP VAN WET TOT INSTELLING
VAN FEDERALE OMBUDSMANNEN
VOORSTEL VAN WET HOUDENDE INSTELLING VAN
HET AMBT VAN NATIONALE OMBUDSMAN
VOORSTEL VAN WET TOT INSTELLING
VAN HET AMBT VAN OMBUDSMAN

Algemene beraadslaging en stemming over artikelen

PROJET DE LOI INSTAURANT
DES MÉDIATEURS FÉDÉRAUX
PROPOSITION DE LOI RELATIVE À LA CRÉATION DE
L'INSTITUTION DE MÉDIATEUR DU ROYAUME
PROPOSITION DE LOI PORTANT
CRÉATION DE L'INSTITUTION DE MÉDIATEUR

Discussion générale et vote d'articles

De Voorzitter. — Wij vatten de bespreking aan van het ontwerp van wet tot instelling van federale ombudsmannen en van de twee samengevoegde voorstellen van wet.

Nous abordons l'examen du projet de loi instaurant des médiateurs fédéraux et des deux propositions ayant le même objet.

De algemene beraadslaging is geopend.

La discussion générale est ouverte.

Mevrouw Lieten, rapporteur, verwijst naar haar verslag.

La parole est à M. Scharff.

M. Scharff (PSC). — Monsieur le Président, notre groupe se réjouit du vote prochain du projet de loi relatif aux médiateurs.

En effet, quelles étaient les carences de notre système de droit actuel ?

Dans notre État de droit, la haute juridiction administrative qu'est le Conseil d'État, les juridictions administratives à compétences spéciales et les tribunaux judiciaires constituent certainement la meilleure garantie des citoyens contre les erreurs éventuelles de l'administration. Cependant, sans ignorer les considérations d'équité présentes dans les principes généraux du droit, les juges sont avant tout les gardiens de la légalité. En outre, ils sont surchargés et ne rendent leurs décisions qu'après de longs délais.

Quant aux organes chargés du contrôle interne de l'administration, ils assurent principalement le respect des règles de bonne gestion et des orientations de la politique générale. Or, une décision administrative peut être légale et conforme aux textes réglementaires, mais conduire dans certains cas particuliers à des conséquences manifestement inéquitables qui peuvent être évitées par une interprétation souple des textes ou par une dérogation exceptionnelle. De plus, les usagers des services publics ont parfois à se plaindre de comportements inadaptés de la part de l'administration, tels que rétention d'informations, lenteur, rigidité.

Certes, comme déjà indiqué ci-dessus, il existe dans notre pays un dispositif permettant aux administrés de défendre leurs droits, mais il est temps de reconnaître qu'un certain nombre de situations conflictuelles ne peuvent être appréhendées de manière totalement satisfaisante par le Conseil d'État ou par les petites juridictions administratives à compétences spéciales, lesquelles apparaissent inadaptées aux exigences et aux attentes des citoyens. D'ailleurs, quelles que soient ses qualités, l'intérêt du « contrôle par le droit » n'est pas toujours ressenti par la conscience populaire.

J'en viens au prochain projet relatif aux médiateurs belges.

L'application d'une mesure parfaitement conforme aux textes en vigueur, mais entraînant pour un particulier un préjudice, devrait être traitée en équité en tenant compte de l'aspect humain du problème.

Tel est l'objet du présent projet de loi créant le « médiateur » ; ne dit-on pas « qu'à notre époque le besoin de médiation est général. Chaque fois que la société voit surgir quelques exigences nouvelles, qu'elle doit résoudre la quadrature du cercle, que les instances traditionnelles s'avèrent embarrasées pour dégager une solution, on nomme un médiateur » ?

Ces propos sont extraits du rapport de Paul Legatte, publié en 1987, Paul Legatte étant le médiateur de la République en France.

Dans notre texte, le médiateur est chargé de recueillir les doléances, griefs et réclamations des citoyens s'estimant victimes de décisions ou actes administratifs ayant respecté les lois et règlements, mais qui heurtent le bon sens et l'objectivité et qui blessent l'équité. Il n'est ni un censeur ni un juge disant le droit ; mais il dispose d'un pouvoir de recommandation à l'égard de l'administration, situé en marge des procédures traditionnelles de recours et chargé de donner au moins un avis sur les litiges opposant le service public à ses usagers.

Ainsi, cet ombudsman belge sera-t-il : le protecteur du citoyen victime de la « maladministration » ; le délégué du Parlement dans le cadre de son pouvoir de contrôle sur l'administration ; le partenaire de l'administration dans sa réforme permanente et, en particulier, dans le cadre de ses relations avec les citoyens ; et le médiateur entre les citoyens qui s'estiment lésés et l'administration.

Il est à souhaiter que cet intercesseur entre le citoyen et l'administration, en remédiant à certains dysfonctionnements, en contribuant pleinement à l'établissement du juste équilibre entre le respect des droits individuels et la bonne marche des services publics et en créant une relation de confiance entre le pouvoir et le citoyen, pourra trouver facilement sa place comme partie intégrante de notre démocratie. (*Applaudissements.*)

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Cardoen.

De heer Cardoen (CVP). — Mijnheer de Voorzitter, in het kader van het actieprogramma Bestuurlijke en Politieke Vernieuwing, dat in het regeerakkoord werd vastgelegd, bespreken wij vandaag het ontwerp van wet tot oprichting van een federale ombudsdienst, een dienst die reeds in vele Europese landen bestaat.

De ombudsdienst heeft een tweeledig doel. Enerzijds biedt hij de burger de mogelijkheid om zijn klachten over gebreken in de werking van de federale administratie aanhangig te maken bij een onafhankelijke instantie, die hierbij als bemiddelaar optreedt. Anderzijds heeft de ombudsman tot taak om de aldus verzamelde bevindingen over de werking van de administratie te bundelen en zijn aanbevelingen voor het oplossen van concrete problemen of voor verbeteringen van structurele aard over te maken aan het Parlement, dat dan zelf de nodige wetgevende initiatieven moet nemen.

De ombudsman heeft in onze maatschappij ongetwijfeld een taak te vervullen, die echter langzaam moet groeien aangezien de bevolking de functie van ombudsman nog moet leren kennen. Sensibilisatie en informatie over deze functie is dan ook nodig, onder meer omdat er reeds in verschillende diensten een ombudsman bestaat. Ik verwijs naar de gewestelijke overheden en naar een aantal overheidsbedrijven.

De ombudsman verzamelt klachten over onbehoorlijke, weinig efficiënte, klantenvriendelijke of trage werking van de administratie. De administratie wordt door de bevolking dikwijls aangezien als een kluwen waarin men als leek moeilijk zijn weg vindt. De administratie functioneert ook niet altijd optimaal, vooral omdat de wetgeving en de te volgen procedures meestal erg ingewikkeld zijn geworden. Op dit vlak is er dan ook een belangrijke taak weggelegd voor de parlementsleden. Samen met de ministers moeten zij ervoor zorgen dat de wetgeving voor de burger verstaanbaar en doorzichtig blijft. Bijna alle administratieve diensten en vooral ook de bevolking klagen terecht over een overdreven regelgeving.

Wanneer men terecht kan bij een ombudsman, zal er misschien ook minder vaak een beroep worden gedaan op politici voor het versnellen van een dossier of voor het verkrijgen van informatie over de stand van zaken.

Een belangrijke voorwaarde voor de goede werking is het gemakkelijk toegankelijk maken van de ombudsdienst. Een schriftelijke of mondelinge klacht zonder nodeloze formaliteiten volstaat. Wel moet de betrokkene vooraf zelf trachten de betrokken overheid te contacteren. Op die manier wil men vermijden dat louter uit gemakzucht klachten worden ingediend.

Een andere belangrijke voorwaarde is het waarborgen van de onafhankelijkheid van de ombudsdienst. In dit wetsontwerp zijn de nodige maatregelen vastgelegd omtrent de benoemingsvoorwaarden, de onverenigbaarheden en het krijgen van instructies. De CVP-fractie is verheugd dat dit laatste sluitstuk van de bestuurlijke vernieuwing deze week wordt goedgekeurd.

Wij hopen dat de ombudsmannen vlug in functie zullen treden en dat zij vruchtbaar werk zullen verrichten. (*Applaus.*)

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Verreycken.

De heer Verreycken (Vl. Bl.). — Mijnheer de Voorzitter, uiteraard kan het Vlaams Blok het beginsel van dit wetsontwerp enkel toejuichen. De bijna waanzinnige administratieve doolhof waarmee de inwoners van ons land worden geconfronteerd, maakt het noodzakelijk dat een ombudsman hen de weg wijst. In de marge moet ik me dan toch afvragen of het niet eenvoudiger zou zijn om de « administratie » in te dammen, zodat de bestuurden een helder inzicht krijgen in hun rechten zonder te moeten vragen naar de helpende hand van weer eens een overheidsdienst, in casu de ombudsdienst.

De situatie kan echter niet onmiddellijk worden gewijzigd en een ombudsdienst zal nog vele jaren een noodzaak blijven. Ik hoop dan maar dat deze ombudsdienst een duidelijke zaak blijft en dat er geen nieuwe chaos, geen nieuwe doolhof ontstaat door het opduiken van een ombudsman bij Belgacom, bij de NMBS, in Antwerpen en op heel wat andere plaatsen, zodat het voor de bestuurden moeilijk wordt om in al deze ombudsdiensten nog hun weg te vinden.

In de oorspronkelijke betekenis, de Scandinavische betekenis, was er slechts één overheidsombudsman die de weg kon wijzen in de administratie en gebruikte men niet, zoals bij ons, voor allerlei hulpdiensten de naam « ombudsdienst ».

Bij enkele artikelen uit het wetsontwerp plaats ik toch kanttekeningen en ik maak van de gelegenheid gebruik om meteen onze amendementen te verantwoorden.

Ik heb een probleem met de eerder gezwollen eedformule van artikel 4. De « gehoorzaamheid aan de wetten van het Belgische volk » lijkt me een veronachtzaming te zijn van de staatkundige evolutie en eveneens van de Europese realiteit. Sinds de staats-hervorming bestaan er naast wetten ook decreten en ordonnances, terwijl er ook mer koninklijke besluiten richtlijnen kunnen worden gegeven. Daarnaast bestaan er ook bindende Europese richtlijnen die onze samenleving steeds meer beïnvloeden en sturen.

Tot slot merk ik eveneens op dat het Belgische volk niet bestaat. Elke antropoloog kan u vertellen dat het Parlement wel een Belgische bevolking bestuurt, maar dat de volksbepalende elementen om de term « volk » te kunnen gebruiken, niet aanwezig zijn.

Met ons amendement trachten we rekening te houden met deze beide opmerkingen en stellen we dan ook een nieuwe eedformule voor: « Ik beloof gehoorzaamheid aan de legitieme verordeningen die de Belgische samenleving binden. » Niet enkel wordt hiermee de archaïsche formule van de huidige eed vermeden, wat een voorbeeld kan zijn voor de andere ambten waarvoor deze eedformule wordt gebruikt, maar tegelijkertijd vormt de aanpassing aan de werkelijkheid een eerste stap naar doorzichtigheid en waarheidsgetrouwheid van de wet. Dit laatste was overigens één van de redenen waarom het ambt van ombudsman werd gecreëerd.

Ik heb ook een opmerking over de ongebondenheid en onafhankelijkheid van de ombudsman. Twee voorbeelden tonen aan dat mijn bedenkingen in dit verband terecht zijn.

Allereerst wijs ik op de manier waarop voormalig koninklijk commissaris Paula D'Hondt haar taak vervulde. Vanuit haar partijpolitieke achtergrond en gedrevenheid ontpopte zij zich tot een passionaria die het land afdweelde in een kruistocht tegen een partij met democratisch verkozenen in het Parlement. Het Vlaams Blok werd voor deze ombudsvrouw avant-la-lettre de kop van jut. Wij fungeerden als manifeste bliksemafleider voor alles wat met het migrantenbeleid misliep. Een apolitiek ambtenaar had dit dossier met meer afstandelijkheid en minder « oogklepperij » benaderd. Daarom willen wij met een amendement een nieuw artikel 5bis invoegen waardoor enkel politiek niet-gedetermineerde kandidaten het ambt kunnen vervullen.

Een tweede voorbeeld is de Antwerpse ombudsman. Het is toch niet ernstig om niet te leren uit de manifeste fouten die voortvloeien uit een verkeerde aanpak van een reeds bestaande ombudsfunctie. De Antwerpse ombudsman verwierf eerst bekendheid via de openbare omroep, dus op kosten van de gemeenschap. Hij vergrootte vervolgens zijn bekendheid door zijn ambt als ombudsman, dus opnieuw op kosten van de gemeenschap. Nu wordt deze ombudsman voorgedragen als kandidaat-parlementslid nog vooraleer zijn ombudsoverdracht ten einde is. Aldus wordt gemeenschapsgeld misbruikt om zijn bekendheid te vergroten met het oog op een partijpolitieke kandidaatstelling.

Deze twee voorbeelden tonen overduidelijk aan dat de onafhankelijkheid van de ombudsman een dode letter blijft, indien er geen sperperiode vóór en na de ambtsperiode wordt ingevoerd. Indien een ombudsman betrouwbaar moet zijn en geen politieke voorkeur mag laten blijken bij de behandeling van de vragen van bestuurden, dan moet de wetgever dit niet tegenwerken door de sperperiode te schrappen, hoewel die in de verschillende oorspronkelijke wetsvoorstellen wel was opgenomen. Het is duidelijk dat partijpolitieke druk voor deze schrapping heeft gezorgd. Hierdoor wordt niet alleen de geloofwaardigheid van de toekomstige ombudsman onbestaande, maar onderstreept men ook nog eens de ongeloofwaardigheid van de wetgever.

Het zal u dus duidelijk zijn dat wij, afgezien van onze overtuiging dat een ombudsdienst noodzakelijk is in een land van papierbergen en wetsdiarree, de aanvaarding van onze amendementen fundamenteel achten, teneinde partijpolitiek misbruik van de ombudsdienst uit te sluiten. (*Applaus.*)

De Voorzitter. — Daar niemand meer het woord vraagt in de algemene beraadslaging, verklaar ik ze voor gesloten en bespreken wij de artikelen van het ontwerp van wet.

Plus personne ne demandant la parole dans la discussion générale, je la déclare close, et nous passons à l'examen des articles du projet de loi.

Artikel één luidt:

Hoofdstuk I. — De federale ombudsmannen

Artikel 1. Er zijn twee federale ombudsmannen, de ene Nederlandstalig, de andere Franstalig, die als taak hebben:

1° Klachten te onderzoeken over de werking van de federale administratieve overheden;

2° Op verzoek van de Kamer van volksvertegenwoordigers onderzoek in te stellen naar de werking van de federale administratieve diensten die ze aanwijst;

3° Op basis van de bevindingen gedaan bij de uitvoering van de opdrachten bedoeld in 1° en 2°, aanbevelingen te doen en verslag uit te brengen overeenkomstig de artikelen 14, derde lid, en 15, eerste lid.

De ombudsmannen oefenen hun taken uit ten aanzien van de federale administratieve overheden zoals bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, met uitzondering van de administratieve overheden die door een bijzondere wettelijke bepaling met een eigen ombudsman zijn begiftigd.

Indien het ambt van ombudsman door een vrouw wordt bekleed, wordt deze aangeduid als ombudsvrouw.

De ombudsmannen treden op als college.

Chapitre premier. — Des médiateurs fédéraux

Article premier. Il y a deux médiateurs fédéraux, l'un francophone, l'autre néerlandophone, qui ont pour missions:

1° D'examiner les réclamations relatives au fonctionnement des autorités administratives fédérales;

2° De mener, à la demande de la Chambre des représentants, toute investigation sur le fonctionnement des services administratifs fédéraux qu'elle désigne;

3° En se basant sur les constatations faites à l'occasion de l'exécution des missions visées aux 1° et 2°, de formuler des recommandations et de faire rapport sur le fonctionnement des autorités administratives, conformément aux articles 14, alinéa 3, et 15, alinéa premier.

Les médiateurs exécutent leurs missions à l'égard des autorités administratives fédérales visées à l'article 14 des lois coordonnées sur le Conseil d'État, à l'exclusion des autorités administratives dotées de leur propre médiateur par une disposition légale particulière.

Lorsque la fonction de médiateur est assumée par une femme, celle-ci est désignée par le terme médiatrice.

Les médiateurs agissent en collège.

— Aangenomen.

Adopté.

Art. 2. De bepalingen van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966, zijn van toepassing op de ombudsmannen en het personeel dat hen bijstaat. Zij worden beschouwd als diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt.

Art. 2. Les médiateurs et le personnel qui les assiste sont soumis aux dispositions des lois sur l'emploi des langues en matière administrative, coordonnées le 18 juillet 1966. Ils sont considérés comme des services dont l'activité s'étend à tout le pays.

— Aangenomen.

Adopté.

Art. 3. De ombudsmannen worden benoemd door de Kamer van volksvertegenwoordigers voor een hernieuwbare periode van 6 jaar.

Om tot ombudsman te worden benoemd, moet men:

1° Belg zijn;

2° Van onberispelijk gedrag zijn en de burgerlijke en politieke rechten genieten;

3° Houder zijn van een diploma dat bij de rijksbesturen toegang geeft tot een ambt van niveau 1;

4° Het bewijs leveren van een voldoende kennis van de andere landstalen, volgens de nadere regels bepaald door de Kamer van volksvertegenwoordigers;

5° Ten minste vijf jaar nuttige beroepservaring hebben, hetzij op juridisch, administratief of sociaal gebied, hetzij op een ander gebied dat dienstig is voor de uitoefening van het ambt.

Art. 3. Les médiateurs sont nommés par la Chambre des représentants pour une période renouvelable de six ans.

Pour être nommé médiateur, il faut:

1° Être Belge;

2° Être d'une conduite irréprochable et jouir des droits civils et politiques;

3° Être porteur d'un diplôme donnant accès aux fonctions du niveau 1 des administrations de l'État;

4° Faire preuve d'une connaissance suffisante des autres langues nationales, selon les modalités fixées par la Chambre des représentants;

5° Posséder une expérience professionnelle utile de cinq ans au moins, soit dans le domaine juridique, administratif ou social, soit dans un autre domaine utile à l'exercice de la fonction.

— Aangenomen.

Adopté.

De Voorzitter. — Artikel 4 luidt:

Art. 4. Alvorens in functie te treden, leggen de ombudsmannen in handen van de voorzitter van de Kamer van volksvertegenwoordigers de volgende eed af: « Ik zweer getrouwheid aan de Koning, gehoorzaamheid aan de Grondwet en aan de wetten van het Belgische volk. »

Art. 4. Avant d'entrer en fonction, les médiateurs prêtent, entre les mains du président de la Chambre des représentants, le serment suivant: « Je jure fidélité au Roi, obéissance à la Constitution et aux lois du peuple belge. »

Bij dit artikel stelt de heer Verreycken volgend amendement voor:

« In dit artikel de voorgestelde eedformule te vervangen als volgt:

« Ik beloof gehoorzaamheid aan de legistieke verordeningen die de Belgische samenleving besturen. »

« Remplacer la formule de serment proposée à cet article par la formule suivante:

« Je promets obéissance aux règles légistiques qui régissent la société belge. »

Wordt dit amendement gesteund? (Talrijke leden staan op.)

Aangezien het amendement reglementair wordt gesteund, maakt het deel uit van de bespreking.

De heer Verreycken heeft dit amendement reeds toegelicht tijdens de algemene beraadslaging.

De stemming over het amendement en de stemming over artikel 4 worden aangehouden.

Le vote sur l'amendement et le vote sur l'article 4 sont réservés.

Art. 5. Tijdens de duur van hun mandaat kunnen de ombudsmannen geen van de volgende ambten, functies of mandaten uitoefenen:

1° Het ambt van magistraat, notaris of gerechtsdeurwaarder;

2° Het beroep van advocaat;

3° De functie van bedienaar van een erkende eredienst of een betrekking als afgevaardigde van een door de wet erkende organisatie die morele diensten verleent op basis van een niet-confessionele levensbeschouwing;

4° Een bij verkiezing verleend openbaar mandaat;

5° Een bezoldigde betrekking in de openbare diensten bedoeld in artikel 1, tweede lid.

De ombudsmannen mogen geen openbaar ambt of enige andere functie vervullen waardoor de waardigheid of de uitoefening van hun ambt in het gedrang kan komen.

Voor de toepassing van dit artikel worden gelijkgesteld met een bij verkiezing verleend openbaar mandaat: het ambt van buiten de gemeenteraad benoemde burgemeester, een mandaat van bestuurder in een instelling van openbaar nut en een ambt van regeringscommissaris, met inbegrip van het ambt van gouverneur, adjunct-gouverneur of vice-gouverneur.

De houder van een bij verkiezing verleend openbaar mandaat die zijn benoeming tot ombudsman aanvaardt, wordt van rechtswege ontheven van zijn door verkiezing verkregen mandaat.

De artikelen 1, 6, 7, 10, 11 en 12 van de wet van 18 september 1986 tot instelling van het politiek verlof voor de personeelsleden van de overheidsdiensten zijn, in voorkomend geval, van overeenkomstige toepassing op de ombudsmannen.

Art. 5. Pendant la durée de leur mandat, les médiateurs ne peuvent exercer aucune des fonctions ou aucun des emplois ou mandats suivants :

- 1° La fonction de magistrat, notaire ou huissier de justice;
- 2° La profession d'avocat;
- 3° La fonction de ministre d'un culte reconnu ou de délégué d'une organisation reconnue par la loi qui offre une assistance morale selon une conception philosophique non confessionnelle;
- 4° Un mandat public conféré par élection;
- 5° Un emploi rémunéré dans les services publics visés à l'article 1er, alinéa 2.

Les médiateurs ne peuvent exercer une fonction publique ou autre qui puisse compromettre la dignité ou l'exercice de leurs fonctions.

Pour l'application du présent article sont assimilés à un mandat public conféré par élection : une fonction de bourgmestre nommé en dehors du conseil communal, un mandat d'administrateur dans un organisme d'intérêt public et une fonction de commissaire du Gouvernement, en ce compris une fonction de gouverneur, de gouverneur adjoint ou de vice-gouverneur.

Le titulaire d'un mandat public conféré par élection qui accepte sa nomination en qualité de médiateur est démis de plein droit de son mandat électif.

Les articles 1er, 6, 7, 10, 11 et 12 de la loi du 18 septembre 1986 instituant le congé politique pour les membres du personnel des services publics sont applicables, s'il échet et moyennant les adaptations nécessaires, aux médiateurs.

— Aangenomen.

Adopté.

De heer Verreycken stelt voor een artikel 5bis (nieuw) in te voegen luidend :

« Art. 5bis. Gedurende vijf kalenderjaren, voorafgaand aan de eedaflegging als ombudsman, mag de kandidaat geen bij verkiezing verleend openbaar mandaat hebben vervuld. Ook na het beëindigen van zijn ambt als ombudsman wordt een sperperiode van vijf jaar opgelegd, gedurende dewelke de voormalige ombudsman geen dergelijk mandaat mag bekleden. »

« Art. 5bis. Pendant les cinq années civiles précédant sa prestation de serment comme médiateur, le candidat ne peut avoir exercé aucun mandat public conféré par élection. De même, à sa sortie de fonction, l'ancien médiateur ne pourra, pendant une période d'interdiction de cinq ans, être investi d'un tel mandat. »

Wordt dit amendement gesteund? (Talrijke leden staan op.)

Aangezien het amendement reglementair wordt gesteund, maakt het deel uit van de bespreking.

Ook dit amendement heeft de heer Verreycken al toegelicht tijdens de algemene beraadslaging.

De stemming over het amendement wordt aangehouden.

Le vote sur l'amendement est réservé.

Art. 6. De Kamer van volksvertegenwoordigers kan een einde maken aan het ambt van de ombudsmannen :

- 1° Op hun verzoek;
- 2° Wanneer zij de leeftijd van 65 jaar bereiken;
- 3° Wanneer hun gezondheidstoestand de uitoefening van het ambt ernstig in gevaar brengt.

De Kamer van volksvertegenwoordigers kan de ombudsmannen afzetten :

- 1° Wanneer zij een van de ambten, functies of mandaten vermeld in artikel 5, eerste en derde lid, uitoefenen;
- 2° Om ernstige redenen.

Art. 6. La Chambre des représentants peut mettre fin aux fonctions des médiateurs :

- 1° À leur demande;

- 2° Lorsqu'ils atteignent l'âge de 65 ans;

- 3° Lorsque leur état de santé compromet gravement l'exercice de la fonction.

La Chambre des représentants peut révoquer les médiateurs :

- 1° S'ils exercent une des fonctions ou un des emplois ou mandats visés à l'article 5, alinéa premier et alinéa 3;

- 2° Pour des motifs graves.

— Aangenomen.

Adopté.

Art. 7. Binnen de grenzen van hun bevoegdheid, ontvangen de ombudsmannen van geen enkele overheid instructies.

Zij kunnen niet van hun ambt worden ontheven wegens daden die zij stellen in het raam van hun ambtsvervulling.

Art. 7. Dans les limites de leurs attributions, les médiateurs ne reçoivent d'instructions d'aucune autorité.

Ils ne peuvent être relevés de leur charge, en raison d'actes qu'ils accomplissent dans le cadre de leurs fonctions.

— Aangenomen.

Adopté.

Hoofdstuk II. — De klachten

Art. 8. Iedere belanghebbende kan schriftelijk of mondeling bij de ombudsmannen een klacht indienen met betrekking tot de handelingen of de werking van de administratieve overheden.

De belanghebbende moet vooraf contact zoeken met die overheden teneinde genoegdoening te verkrijgen.

Chapitre II. — Des réclamations

Art. 8. Toute personne intéressée peut introduire une réclamation, par écrit ou oralement, auprès des médiateurs, au sujet des actes ou du fonctionnement des autorités administratives.

La personne intéressée doit, au préalable, prendre contact avec ces autorités aux fins d'obtenir satisfaction.

— Aangenomen.

Adopté.

Art. 9. De ombudsmannen kunnen weigeren een klacht te behandelen wanneer :

- 1° De identiteit van de klager niet gekend is;
- 2° De klacht betrekking heeft op feiten die zich meer dan 1 jaar vóór het indienen van de klacht hebben voorgedaan.

De ombudsmannen weigeren een klacht te behandelen wanneer :

- 1° De klacht kennelijk ongegrond is;
- 2° De klager kennelijk ten aanzien van de betrokken administratieve overheid geen enkele poging ondernam om genoegdoening te verkrijgen;
- 3° De klacht in wezen dezelfde is als een eerder door de ombudsmannen afgewezen klacht en ze geen nieuwe feiten bevat.

Wanneer de klacht een federale, gewestelijke, gemeenschaps- of andere administratieve overheid betreft die krachtens een wettelijke regeling over een eigen ombudsman beschikt, sturen de ombudsmannen de klacht onverwijld naar deze laatste door.

Art. 9. Les médiateurs peuvent refuser de traiter une réclamation lorsque :

- 1° L'identité du réclamant est inconnue;
- 2° La réclamation se rapporte à des faits qui se sont produits plus d'un an avant l'introduction de la réclamation.

Les médiateurs refusent de traiter une réclamation lorsque:

1° La réclamation est manifestement non fondée;

2° Le réclamant n'a manifestement accompli aucune démarche auprès de l'autorité administrative concernée pour obtenir satisfaction;

3° La réclamation est essentiellement la même qu'une réclamation écartée par les médiateurs et si elle ne contient pas de faits nouveaux.

Lorsque la réclamation a trait à une autorité administrative fédérale, régionale, communautaire ou autre qui dispose de son propre médiateur en vertu d'une réglementation légale, les médiateurs la transmettent sans délai à ce dernier.

— Aangenomen.

Adopté.

Art. 10. De ombudsmannen delen de klager onverwijld hun beslissing mee om de klacht al dan niet te behandelen of ze aan een andere ombudsman door te zenden. De weigering om een klacht te behandelen wordt gemotiveerd.

De ombudsmannen stellen de administratieve overheid in kennis van de klacht die zij voornemens zijn te onderzoeken.

Art. 10. Les médiateurs informent le réclamant sans délai de leur décision de traiter ou non la réclamation ou de la transmission de celle-ci à un autre médiateur. Le refus de traiter une réclamation est motivé.

Les médiateurs informent l'autorité administrative de la réclamation qu'ils comptent instruire.

— Aangenomen.

Adopté.

Art. 11. De ombudsmannen kunnen ambtenaren of diensten waaraan zij in het kader van hun opdracht vragen richten, een dwingende termijn opleggen voor het beantwoorden van deze vragen.

Zij mogen tevens ter plaatse alle vaststellingen doen en zich alle bescheiden of inlichtingen doen meedelen die zij nodig achten en alle betrokken personen horen.

De personen die uit hoofde van hun staat of beroep kennis dragen van geheimen die hun zijn toevertrouwd, worden van hun plicht tot geheimhouding ontheven in het raam van het door de ombudsmannen ingestelde onderzoek.

De ombudsmannen kunnen zich door deskundigen laten bijstaan.

Art. 11. Les médiateurs peuvent fixer des délais impératifs de réponse aux agents ou services auxquels ils adressent des questions dans l'exécution de leurs missions.

Ils peuvent de même faire toute constatation sur place, se faire communiquer tous les documents et renseignements qu'ils estiment nécessaires et entendre toutes les personnes concernées.

Les personnes qui, du chef de leur état ou de leur profession, ont connaissance de secrets qui leur ont été confiés, sont relevées de leur obligation de garder le secret dans le cadre de l'enquête menée par les médiateurs.

Les médiateurs peuvent se faire assister par des experts.

— Aangenomen.

Adopté.

Art. 12. Indien de ombudsmannen in de uitoefening van hun ambt een feit vaststellen dat een misdaad of een wanbedrijf kan opleveren, stellen zij overeenkomstig artikel 29 van het Wetboek van strafvordering de procureur des Konings ervan in kennis.

Ann. parl. Sénat de Belgique - Session ordinaire 1994-1995
Parlem. Hand. Belgische Senaat - Gewone zitting 1994-1995

Indien zij in de uitoefening van hun ambt een feit vaststellen dat een tuchtvergriep kan opleveren, verwittigen zij daarvan de bevoegde administratieve overheid.

Art. 12. Si, dans l'exercice de leurs fonctions, les médiateurs constatent un fait qui peut constituer un crime ou un délit, ils en informent, conformément à l'article 29 du Code d'instruction criminelle, le procureur du Roi.

Si, dans l'exercice de leurs fonctions, ils constatent un fait qui peut constituer une infraction disciplinaire, ils en avertissent l'autorité administrative compétente.

M. le Président. — La parole est à M. Scharff.

M. Scharff (PSC). — Monsieur le Président, comme vous pouvez le constater, la commission du Sénat a apporté de nombreuses améliorations au texte qui avait été approuvé par la Chambre.

Je tiens à signaler que si nous avons disposé d'un délai plus long, nous aurions cependant pu effectuer un travail de qualité supérieure.

M. le Président. — Je mets aux voix l'article 12.

Ik breng artikel 12 in stemming.

— Adopté.

Aangenomen.

Art. 13. Het onderzoek van een klacht wordt opgeschort wanneer omtrent de feiten een beroep bij de rechtbank of een georganiseerd administratief beroep wordt ingesteld. De administratieve overheid stelt de ombudsmannen in kennis van het ingestelde beroep.

In dat geval brengen de ombudsmannen de klager onverwijld op de hoogte van de opschorting van de behandeling van zijn klacht.

De indiening en het onderzoek van een klacht schorsen noch stuiten de termijnen voor het instellen van beroepen bij de rechtbank of van georganiseerde administratieve beroepen.

Art. 13. L'examen d'une réclamation est suspendu lorsque les faits font l'objet d'un recours juridictionnel ou d'un recours administratif organisé. L'autorité administrative avertit les médiateurs du recours introduit.

Dans ce cas, les médiateurs informent le réclamant sans délai de la suspension de l'examen de sa réclamation.

L'introduction et l'examen d'une réclamation ne suspendent ni n'interrompent les délais de recours juridictionnels ou de recours administratifs organisés.

— Aangenomen.

Adopté.

Art. 14. De klager wordt geregeld geïnformeerd over het gevolg dat aan zijn klacht wordt gegeven.

De ombudsmannen trachten de standpunten van de klager en de betrokken diensten te verzoenen.

Zij kunnen elke aanbeveling die zij nuttig achten richten tot de administratieve overheid. In dat geval brengen zij de verantwoordelijke minister ervan op de hoogte.

Art. 14. Le réclamant est tenu périodiquement informé des suites réservées à sa réclamation.

Les médiateurs s'efforcent de concilier les points de vue du réclamant et des services concernés.

Ils peuvent adresser à l'autorité administrative toute recommandation qu'ils estiment utile. Dans ce cas, ils en informent le ministre responsable.

— Aangenomen.

Adopté.

Hoofdstuk III. — De verslagen van de ombudsmannen

Art. 15. De ombudsmannen richten jaarlijks, in de loop van de maand oktober, een verslag over hun activiteiten tot de Kamer van volksvertegenwoordigers. Zij kunnen bovendien driemaandelijks tussentijdse verslagen uitbrengen, indien zij het nuttig achten. Deze verslagen bevatten de aanbevelingen die de ombudsmannen nodig achten en vermelden de eventuele moeilijkheden die zij ondervinden bij de uitoefening van hun ambt.

De identiteit van de klager en van de personeelsleden van de administratieve overheden mag niet worden vermeld in deze verslagen.

De verslagen worden openbaar gemaakt door de Kamer van volksvertegenwoordigers.

De ombudsmannen kunnen te allen tijde door de Kamer worden gehoord, hetzij op hun verzoek, hetzij op verzoek van de Kamer.

Chapitre III. — Des rapports des médiateurs

Art. 15. Les médiateurs adressent annuellement, au cours du mois d'octobre, un rapport de leurs activités à la Chambre des représentants. Ils peuvent en plus présenter des rapports trimestriels intermédiaires s'ils l'estiment utile. Ces rapports contiennent les recommandations que les médiateurs jugent utiles et exposent les éventuelles difficultés que ceux-ci rencontrent dans l'exercice de leurs fonctions.

L'identité des réclamants et des membres du personnel des autorités administratives ne peut y être mentionnée.

Les rapports sont rendus publics par la Chambre des représentants.

Les médiateurs peuvent être entendus à tout moment par la Chambre, soit à leur demande, soit à la demande de la Chambre.

— Aangenomen.

Adopté.

Hoofdstuk IV. — Diverse bepalingen

Art. 16. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de ombudsmannen en hun personeelsleden.

Chapitre IV. — Dispositions diverses

Art. 16. L'article 458 du Code pénal est applicable aux médiateurs et à leur personnel.

— Aangenomen.

Adopté.

Art. 17. De ombudsmannen stellen een huishoudelijk reglement vast dat de nadere regels voor de behandeling van de klachten bevat. Dit reglement wordt door de Kamer van volksvertegenwoordigers goedgekeurd en gepubliceerd in het *Belgisch Staatsblad*.

Art. 17. Les médiateurs arrêtent un règlement d'ordre intérieur déterminant les modalités de traitement des réclamations. Il est approuvé par la Chambre des représentants et publié au *Moniteur belge*.

— Aangenomen.

Adopté.

Art. 18. De kredieten die noodzakelijk zijn voor de werking van de dienst van de ombudsmannen worden uitgetrokken op de begroting van de dotaties. De dienst van de ombudsmannen geniet portvrijdom voor de dienstbriefwisseling.

Art. 18. Les crédits nécessaires au fonctionnement du service des médiateurs sont inscrits au budget des dotations. Le service des médiateurs bénéficie de la franchise de port pour la correspondance du service.

— Aangenomen.

Adopté.

Art. 19. Onverminderd de delegaties die de ombudsmannen elkaar bij een collegiale beslissing verlenen, benoemen, ontslaan en leiden zij de personeelsleden die hen bijstaan in de uitoefening van hun ambt.

De Kamer van volksvertegenwoordigers stelt op voorstel van de ombudsmannen het statuut en de formatie van het personeel vast.

Art. 19. Sans préjudice des délégations qu'ils s'accordent par décision collégiale, les médiateurs nomment, révoquent et dirigent les membres du personnel qui les assistent dans l'exercice de leurs fonctions.

Le statut et le cadre du personnel sont arrêtés par la Chambre des représentants sur la proposition des médiateurs.

— Aangenomen.

Adopté.

Art. 20. De ombudsmannen genieten hetzelfde statuut als de raadsheren van het Rekenhof. De wedderekening van de raadsheren van het Rekenhof, vervat in de wet van 21 maart 1964 betreffende de wedden van de leden van het Rekenhof, zoals gewijzigd bij de wetten van 14 maart 1975 en 5 augustus 1992, is van toepassing op de ombudsmannen.

Het rustpensioen van de ombudsmannen wordt berekend op basis van de gemiddelde wedde der laatste vijf jaren, vastgesteld overeenkomstig de regeling inzake rustpensioenen ten laste van de Staat en op de voet van een dertigste per jaar dienst als ombudsman, voor zover zij hun ambt in de voormelde hoedanigheid gedurende ten minste twaalf jaar hebben uitgeoefend.

De diensten van een ombudsman die niet onder de regeling van het voorgaande lid vallen en in aanmerking komen bij de berekening van een rustpensioen ten laste van de Staat, worden aangerekend volgens de wetten tot bepaling van de rustpensioenen in verband met die diensten.

De ombudsman van wie bevonden is dat hij wegens ziekte of gebrekkigheid niet meer in staat is zijn ambt te vervullen, maar de leeftijd van 65 jaar niet bereikt heeft, kan op pensioen worden gesteld, ongeacht zijn leeftijd.

Het rustpensioen van de ombudsmannen mag niet hoger zijn dan negen tiende van de gemiddelde wedde der laatste vijf jaren.

Art. 20. Les médiateurs jouissent d'un statut identique à celui des conseillers de la Cour des comptes. Les règles régissant le statut pécuniaire des conseillers de la Cour des comptes, contenues dans la loi du 21 mars 1964 relative aux traitements des membres de la Cour des comptes, telle qu'elle a été modifiée par les lois des 14 mars 1975 et 5 août 1992, sont applicables aux médiateurs.

La pension de retraite des médiateurs est liquidée sur la base du traitement moyen des cinq dernières années, déterminé conformément au régime applicable en matière de pensions de retraite à la charge de l'État, à raison d'un trentième par année de service en qualité de médiateur, pour autant qu'ils ont exercé leurs fonctions en ladite qualité au moins pendant douze ans.

Les services des médiateurs qui ne sont pas régis par l'alinéa précédent et qui sont admissibles pour le calcul d'une pension de retraite à la charge de l'État, sont calculés d'après les lois fixant les pensions de retraite relatives à ces services.

Le médiateur reconnu hors d'état de continuer ses fonctions par suite de maladie ou d'infirmité, mais n'ayant pas atteint l'âge de 65 ans, peut être admis à la pension quel que soit son âge.

La pension de retraite des médiateurs ne pourra être supérieure aux neuf dixièmes du traitement moyen des cinq dernières années.

— Aangenomen.

Adopté

M. le Président. — Il sera procédé ultérieurement aux votes réservés ainsi qu'au vote sur l'ensemble du projet de loi.

De aangehouden stemmingen en de stemming over het ontwerp van wet in zijn geheel hebben later plaats.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

ORDRE DES TRAVAUX

De Voorzitter. — Dames en heren, ik stel voor de interpellatie van de heer Lozie tot de minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken over «de recente opstand in het gesloten centrum voor illegalen te Brugge en de uitwijzing van illegalen» aan de agenda van vanmiddag toe te voegen. De minister gaat hiermee akkoord.

Is de Senaat het hiermee eens?

Le Sénat est-il d'accord? (*Assentiment.*)

Dan is hiertoe besloten.

Il en sera donc ainsi.

INTERPELLATION DE M. HATRY AU VICE-PREMIER MINISTRE ET MINISTRE DES COMMUNICATIONS ET DES ENTREPRISES PUBLIQUES SUR «LA MODIFICATION INOPORTUNE DES CODES POSTAUX EN RÉGION BRUXELLOISE»

INTERPELLATIE VAN DE HEER HATRY TOT DE VICE-EERSTE MINISTER EN MINISTER VAN VERKEERSWEZEN EN OVERHEIDSBEDRIJVEN OVER «DE INOPORTUNE WIJZIGING VAN DE POSTCODES IN HET BRUSSELSE GEWEST»

M. le Président. — L'ordre du jour appelle l'interpellation de M. Hatry au Vice-Premier ministre et ministre des Communications et des Entreprises publiques sur «la modification inopportune des codes postaux en Région bruxelloise».

La parole est à l'interpellateur.

M. Hatry (PRL). — Monsieur le Président, interpellier le ministre en charge des Entreprises publiques est devenu un exercice périlleux: il a toujours trois réponses types sous la main.

La première formule consiste à dire qu'il n'est plus responsable des entreprises devenues autonomes qui doivent par conséquent se prendre en charge. Lorsque cette réponse est inadéquate, le ministre se retranche derrière le contrat de gestion. Si celui-ci est en cours de négociation, le ministre argue du fait qu'il serait préjudiciable, tant pour l'entreprise que pour les pouvoirs publics, d'en discuter publiquement. Si le contrat est signé, le ministre se contente alors de renvoyer à la lecture du *Moniteur belge* qui reprend le texte du contrat.

J'ose espérer que le ministre des Entreprises publiques n'aura recours à aucune de ces formules pour répondre à la question que j'évoque aujourd'hui. En effet, la matière sur laquelle je l'interpelle reste précisément du ressort du Gouvernement puisque l'élaboration éventuelle de nouveaux codes postaux repose sur une décision de la puissance publique.

Je dresserai tout d'abord un bref historique. Nous disposons d'un système de codes postaux depuis le 15 décembre 1969. La brochure jaunie et fatiguée que j'exhibe à cette tribune prouve

l'usage qui en a été fait durant vingt et un ans. Les quatre chiffres composant le code postal ont une signification. Le premier représente le bureau de poste principal, le deuxième le bureau de distribution et le troisième l'entité communale. Le quatrième chiffre fait quant à lui référence aux villes, villages et hameaux qui composent les entités nées de la fusion des communes intervenue en 1976.

Le premier type de code postal mis en place le 15 décembre 1969 n'a été modifié que le 1er octobre 1990. L'écart entre ces deux dates est un très bon indice de la longévité à donner à ces codes afin d'éviter un gaspillage de ressources financières.

La brochure relative au code entré en vigueur le 1er octobre 1990 est déjà plus attrayante, plus moderne, qualités qui ne semblent pas garantes de sa longévité. Cependant, quatre chiffres ayant été maintenus, cette réforme n'a pas donné lieu à un affinement des codes postaux. En Allemagne, par contre, après la fusion des cinq nouveaux *Länder* avec la République fédérale, un chiffre a été ajouté à la série de quatre, pour permettre une précision beaucoup plus importante dans la distribution. Ailleurs, aux Pays-Bas et en Grande-Bretagne, des lettres complètent les chiffres.

La réforme de 1990 a suscité un intérêt considérable. M. Bertouille a développé, à la Chambre, une interpellation à ce sujet. De nombreuses questions écrites ont également été adressées à M. Colla, votre prédécesseur, monsieur le ministre, par des députés et des sénateurs: MM. Breyne, Loones, Draps, Van Wambeke, Ansoms, Hendrick et Dufour, ce qui traduit l'intérêt que portent le public et les parlementaires à ce problème.

En effet, le choix du code postal est déterminant à de nombreux égards. Si le code est un instrument technique destiné à faciliter le tri du courrier, il doit aussi figurer sur un nombre important de documents, de papiers d'affaires, de lettres, de cartes de visite, dans des annuaires, etc.

Par conséquent, un changement de code doit être préparé avec minutie et ne doit pas être envisagé sans raison majeure.

Cet exercice est comparable à l'octroi d'un nom à une rue. En effet, le processus est identique. Avant de modifier l'intitulé d'une rue, il est procédé à de nombreuses consultations: le Conseil de toponymie, les conseils communaux, etc. Le changement n'est opéré que s'il ne porte pas atteinte aux intérêts des riverains, qu'il s'agisse de particuliers ou d'entreprises.

Par exemple, j'étais ministre-président de la Région bruxelloise lorsqu'a été célébré le deux centième anniversaire de la naissance de Simon Bolivar. C'est la «nouvelle percée», rue nouvelle et non encore occupée, ne portant pas de nom précis qui a été dénommée boulevard Simon Bolivar dans le quartier Nord de Bruxelles-Ville. Personne n'a dû changer de papier à lettre ou de cartes de visite. Ce genre de précaution doit être pris.

Que constatons-nous actuellement? Principalement en Région bruxelloise, une grande inquiétude naît, non seulement dans le chef des riverains mais aussi dans celui des facteurs. Plusieurs agents de La Poste m'ont en effet communiqué leur crainte du retour éventuel à un système consistant à pourvoir certaines communes d'un code unique, quelle que soit l'étendue de leur territoire.

Je rappelle, par exemple, que la ville de Bruxelles s'étend de l'extrême nord de la Région bruxelloise à l'extrême sud, c'est-à-dire pratiquement de Vilvorde à Rhode-Saint-Genèse. Cela signifie qu'avec un territoire s'étendant sur une vingtaine de kilomètres, la ville de Bruxelles n'a techniquement pas la possibilité, au départ d'un bureau unique, d'assurer à tous ses habitants un service de distribution dans de bonnes conditions.

Je n'entrerai pas dans le grand débat entamé par M. De Croo à l'occasion de sa récente conférence de presse et portant sur la gestion de La Poste, qu'il considère comme un malade en puissance, comme un dinosaure. Tel n'est pas le propos de mon interpellation, même si je souhaite rappeler que La Poste est une entreprise faisant l'objet de contestations et dont le résultat financier est particulièrement modeste. En effet, les frais de fonctionnement de La Poste s'élèvent à 63 milliards tandis que ses recettes sont de 47 milliards, l'écart étant comblé par une dotation d'État correspondant d'ailleurs à des services rendus par La Poste à l'État.

Parmi ceux-ci, je citerai la mise à la disposition de l'État des ressources financières provenant du Postchèque ainsi que le transport, dans des conditions sans concurrence, des publications de la presse.

Il est donc assez logique qu'il y ait une subvention, mais La Poste fait sans doute preuve d'une euphorie quelque peu excessive, puisqu'elle ne gagne que 1,5 p.c. sur 63 milliards, c'est-à-dire pas grand chose, ne réussissant à engranger qu'un seul milliard. Cela ne me semble pas justifier des aventures, des risques, des dangers, d'autant que La Poste est sévèrement concurrencée, notamment par la poste électronique ainsi que par les systèmes de télécopie qui se multiplient, à la grande satisfaction de Belgacom, entreprise concurrente, également du ressort de l'État.

Cette situation difficile et délicate de La Poste, dont l'équilibre n'est réalisé que parce que la poste aux lettres reste un monopole rentable, devrait l'inciter à être extrêmement prudente quant aux modifications du système postal demandées aux pouvoirs publics.

Je comprendrais que l'on modifie le code postal si le but était d'affiner les adresses, en ajoutant, par exemple, un cinquième chiffre ou en insérant une lettre, comme le prévoient les tris néerlandais et britanniques. Mais tel n'est pas le cas puisque, d'après les informations en ma possession, le système des quatre chiffres serait maintenu, la seule modification consistant à prévoir le même chiffre pour chaque commune, au lieu de maintenir le chiffre correspondant aux bureaux de tri actuels.

Cette décision me paraît particulièrement préjudiciable pour la Région bruxelloise, et pour la ville de Bruxelles en particulier. En effet, cette dernière a un territoire extrêmement découpé, touchant au nord à la Région flamande et, au sud, pratiquement aux communes à facilités, c'est-à-dire indirectement à la Région wallonne, et englobant environ 140 000 habitants.

À l'heure actuelle, un système relativement efficace lui permet de distribuer son courrier au moyen de toute une série de codes. Ainsi le 1000, le 1020, partiellement le 1030, le 1040 et le 1050, le 1120, certains éléments du 1180, le 1200 ainsi que le 1210 participent tous au territoire de la ville de Bruxelles.

À l'heure actuelle, le nouveau projet ne semble donc pas satisfaisant. D'ailleurs, l'inquiétude du public et des professionnels que sont les facteurs se traduit dans certains articles de presse.

Je vous lis un extrait de l'un d'entre eux : « Non contente d'avoir modifié maladroitement une grande partie des codes postaux en 1990, La Poste se propose de chambarder les codes de la Région bruxelloise.

Si la « réforme » de 1990 a relativement bien été digérée par les grosses entreprises qui possédaient un fichier d'adresses informatisé, pour les autres et pour les particuliers, les soucis perdurent encore aujourd'hui.

Rappelons qu'il était « absurde » de modifier un aussi grand nombre de codes sans en changer la structure : il fallait rendre les nouveaux codes immédiatement identifiables en leur donnant soit cinq chiffres au lieu de quatre, soit en y incluant des lettres.

Actuellement encore, quand vous reprenez l'adresse d'un correspondant, vous devez chaque fois vérifier son code.

Pire encore, La Poste est incapable de décoder un code périmé. »

En effet, le fait de remplacer un code de quatre chiffres par un autre, toujours de quatre chiffres, ne permet pas d'établir la distinction entre l'ancien et le nouveau. La modification de la structure des codes aurait permis d'éviter toute erreur à cet égard, même lorsque des machines sont utilisées au niveau du tri du courrier.

Le comble a évidemment été de procéder à des « échanges » de codes entre communes, ce qui a accru la confusion : Tervuren a cédé son code à Zemst et pris celui de Steenokkerzeel, et Zemst a cédé son code à Stabroek tandis que Strombeek-Bever cédait le sien à Steenokkerzeel!

Maintenant, dans la Région bruxelloise, on veut non seulement modifier plusieurs codes, mais aussi modifier les limites de ces zones... en reprenant les limites de ces 19 communes que nous continuons à « entretenir » dans cette petite agglomération de 900 000 habitants!

C'est ignorer totalement les contours fantaisistes des limites communales. Voir par exemple le cas de Bruxelles, Ixelles et Saint-Gilles, au goullet Louise et à l'avenue de la Toison d'Or ou celui de la rue de la Croix à Ixelles, où une seule maison se trouve sur Bruxelles... et des centaines d'autres!

Bon vent pour les facteurs! Et ne parlons pas des en-têtes de lettres, des cartes de visite à modifier pour une nouvelle pagaille... que La Poste aura provoquée sans véritable utilité!

Voilà, monsieur le Vice-Premier ministre, la portée de mon interpellation. Je vous demande formellement de nous assurer que vous n'accomplirez pas une nouvelle modification absolument fantaisiste, et ce à quatre ans et demi de la précédente. En effet, il aurait été compréhensible de prendre de telles dispositions après avoir laissé à la réforme précédente le temps de porter ses fruits, d'amortir les changements intervenus, mais vous voulez bouleverser un système qui aurait dû rester stable pendant de nombreuses années.

Vous ne pouvez imposer — en tout cas en Région bruxelloise — ce changement de codes qui coûtera très cher à tous ceux qui devront adapter la plupart de leurs imprimés.

Songez aussi, monsieur le Vice-Premier ministre, aux conséquences négatives de ces dispositions sur le plan des délais de distribution du courrier : le principe du « J + 1 », qui n'est que rarement respecté, serait tout à fait compromis si vous procédiez à la modification des codes postaux, telle que j'en ai été informé par les responsables de l'institution.

M. le Président. — La parole est à M. Di Rupo, Vice-Premier ministre.

M. Di Rupo, Vice-Premier ministre et ministre des Communications et des Entreprises publiques. — Monsieur le Président, contrairement à ce que l'honorable membre a laissé entendre, je ne dispose pas de réponses toutes faites, ce qui, je l'avoue, me plairait car je gagnerais du temps et ma tâche en serait facilitée. J'ai pour habitude de répondre avec précision à chacune des questions posées. Je ne me suis jamais dérobé à mes responsabilités même si, comme M. Hatry l'a indiqué, la loi du 21 mars 1991 confère au ministre bien peu de pouvoir à l'égard des entreprises publiques autonomes puisqu'il n'est plus ministre de tutelle que pour les seules matières relevant du service public. Chacune de ces entreprises, qu'il s'agisse de La Poste, de Belgacom ou de la SNCB, exerçant très peu de missions relevant du service public, agit comme elle l'entend, sans demander conseil à qui que ce soit, et rend des comptes exclusivement aux membres de son conseil d'administration. Tels sont les termes de la loi de 1991 que, pour la petite histoire, je n'ai pas votée, mais que je suis contraint d'appliquer en ma qualité de ministre chargé des Entreprises publiques.

En ce qui concerne le projet de modification des codes postaux, projet émanant de La Poste, je ne puis cacher mon étonnement et je rejoins ainsi partiellement les préoccupations de l'honorable membre. En effet, comme M. Hatry l'a indiqué, la dernière réforme date d'il y a quelques années et il convient parfois de laisser le temps au temps.

Cette matière me paraît également extrêmement délicate. Je pense en particulier aux facteurs, lesquels jouissent d'une bonne réputation dans la population. Ils constituent pour de nombreuses personnes âgées ou isolées le seul contact avec l'extérieur et remplissent donc un rôle social important. Pour ce personnel, il me paraît inacceptable de modifier les habitudes de travail sans avoir procédé au préalable à une étude approfondie et surtout, en l'absence d'un véritable avantage pour La Poste.

Cette réforme est aussi délicate à l'égard des citoyens. Une modification soudaine des codes postaux me paraît inconcevable car elle obligerait les entreprises et les personnes privées à changer le code repris sur leurs cartes de visites, papiers à en-tête, enveloppes etc. De telles mesures doivent s'inscrire dans le temps.

La proposition suscite d'autant plus mon étonnement que, pour fin 1996, il est prévu d'installer à Bruxelles un des cinq centres industriels de tri. À l'évidence, ce moment sera important pour La Poste et pour son organisation sur le territoire bruxellois. L'année

1996 étant proche, elle constitue pour moi une date de référence. Les membres de mon cabinet et moi-même serons donc particulièrement attentifs à ce sujet.

Sur le plan de la procédure, la loi de 1991 me confère un certain pouvoir. En d'autres termes, selon l'interprétation du Conseil d'État, La Poste ne peut agir seule; elle doit obtenir mon consentement ou s'abstenir. Conformément à la procédure, le dossier a été communiqué à l'Institut belge des postes et des télécommunications pour examen. Je procéderai à l'analyse critique du rapport motivé qui en résultera.

M. le Président. — La parole est à l'interpellateur.

M. Hatry (PRL). — Monsieur le Président, l'étonnement du ministre me surprend et me réjouit à la fois car ces rumeurs circulent depuis plusieurs mois dans le public. Dans le cadre de sa tutelle ou des simples relations de courtoisie que le ministre devrait entretenir avec les entreprises autonomes relevant de sa responsabilité, il aurait pu interroger l'administration de La Poste sur les motifs de cette attitude que je juge incompréhensible.

En conclusion provisoire — nous aurons peut-être l'occasion de reparler de cette question après les élections —, je souhaiterais que le texte de cet échange de vues, qui témoigne de l'étonnement du ministre, soit transmis à l'administration de La Poste, ce qui l'amènera peut-être à réfléchir.

En effet, quatre ans à peine après le changement dans la codification, introduire une nouvelle modification révèle une mauvaise compréhension du rôle du code postal; cette attitude est unique en Europe où l'espace entre les modifications est très long.

L'introduction du tri industriel pour la Région bruxelloise, prévue pour fin 1996, justifiera peut-être certains changements, mais des modifications me paraissent actuellement prématurées.

Je remercie le ministre pour sa réponse et j'espère recevoir une réaction de l'administration de La Poste.

M. le Président. — L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

INTERPELLATIE VAN DE HEER VAN HOOLAND TOT DE MINISTER VAN BINNENLANDSE ZAKEN EN AMBTENARENZAKEN OVER «HET BEPALEN VAN INTERPOLITIEZONES PER 15 APRIL 1995 EN DE AANHOUDEnde REORGANISATIE VAN DE POLITIEDIENSTEN IN BELGIE»

INTERPELLATION DE M. VAN HOOLAND AU MINISTRE DE L'INTÉRIEUR ET DE LA FONCTION PUBLIQUE SUR «LA DÉFINITION DE ZONES INTERPOLICES POUR LE 15 AVRIL 1995 ET LA RÉORGANISATION PERMANENTE DES SERVICES DE POLICE EN BELGIQUE»

De Voorzitter. — Aan de orde is de interpellatie van de heer Van Hooland tot de minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken over «het bepalen van interpolitiezones per 15 april 1995 en de aanhoudende reorganisatie van de politiediensten in België».

Het woord is aan de interpellant.

De heer Van Hooland (VU). — Mijnheer de Voorzitter, reeds in oktober vorig jaar interpeleerde ik de minister over het veiligheidsbeleid. Dit blijft een belangrijke, dynamische maar tegelijk delicate materie. Ik wil het nu niet hebben over al het negatieve dat de jongste tijd in de media te vernemen was, meer bepaald over de politieoorlog.

Er wordt ook nogal wat kritiek geuit op het beleid van de minister. Hij zou immers, buiten het Parlement om, sluiks het veiligheidsbeleid en de politie reorganiseren. Dit gebeurt misschien ook buiten de gemeenten om en precies daarover wil ik het hebben.

Er zijn evenwel ook een aantal positieve aspecten. Vandaag ontving ik als burgemeester een interessant informatiepakket dat onder meer rapporten over recent wetenschappelijk onderzoek omvat. Dit verdient navolging.

Een ander positief element is de installatie van het Vast Comité van toezicht op de politiediensten. Het verslag over 1994 van dit comité bevat interessante gegevens. Hieruit blijkt immers dat er, al te vaak en alvorens de resultaten van het gevoerde politiebeleid te evalueren, toch middelen en personeel worden ingezet. Veel inefficiëntie is daarvan het gevolg.

Ook het Vast Secretariaat voor het preventiebeleid bezorgde ons een interessant jaarverslag van 1994. Dit leert ons dat het veiligheidscontract van de stad Antwerpen niet naar behoren werkt. Men had de bedoeling de kleine criminaliteit aan banden te leggen, maar dit is maar matig gelukt. Alleen het aantal diefstallen is de voorbije vijf jaar met 10 pct. verminderd.

Pas nu, nadat een paar honderd politiemensen extra en honderden miljoenen frank beschikbaar werden gesteld, zal het toch belangrijke politiekorps van Antwerpen worden doorgeleefd.

Ook de organisatie en de werking van het «vijfhoeksoverleg» zijn heel belangrijk en potentieel zeer positief.

Omtrent de samenwerkingsakkoorden wens ik nog enkele specifieke vragen te stellen.

Terwijl alle betrokkenen, onder andere de gemeenten, samenwerkingsakkoorden tussen gemeenten tot uitvoering brengen, of intensief ontwikkelen, is recent een nieuwe nota verspreid van de minister van Binnenlandse Zaken die handelt over een vernieuwde samenwerking van de politiediensten. Zij sluit aan bij de omzendbrief van 24 september 1994, die zelf een aangepaste versie was van de omzendbrief van 5 februari 1992.

De nota bepaalt onder meer: «Deze nieuwe politiesamenwerking moet gerealiseerd worden in het kader van interpolitiezones, bestaande uit een of meerdere gemeenten waarbinnen de twee politiediensten samen volledig de basiscomponent van de politiezorg kunnen verzekeren. De minister van Binnenlandse Zaken zal de interpolitiezones vastleggen op voorstel van de gouverneur. Het ontwerp van interpolitiezones dat aan het provinciaal vijfhoeksoverleg wordt voorgelegd, zal vooraf door een technische werkgroep, bestaande uit vertegenwoordigers van de rijkswacht en de gemeentepolitie, worden voorbereid. Per interpolitiezone wordt een lokaal vijfhoeksoverleg georganiseerd en de besluiten ervan in een veiligheidscharter vastgelegd.»

De bedoelde interpolitiezones zullen per 15 april 1995 vastgelegd worden. Dat heeft ons op zijn minst nogal verrast. Wij meenden dat wij met een goed onderbouwde ontwikkeling te maken hadden. 15 april is kortbij en behalve de zeer attente burgemeesters, ben ik ervan overtuigd dat 95 pct. onder hen nog niet veel hebben gemerkt van wat hier aan de gang is.

Mijnheer de minister, ik stel het zeer op prijs een antwoord te krijgen op de volgende vragen.

Ten eerste, waarop steunen de nieuwe visie en de procedure om tot een vernieuwde samenwerking van de politiediensten te komen?

Ten tweede, is er opvolging en is er een evaluatie van de diverse, respectievelijk eventueel lopende projecten in politieel verband? Zo ja, met welke resultaten; zo neen, waarom niet? Evaluatie is immers de basis van een beleid, zowel op het vlak van de samenwerking als van de veiligheidscontracten.

Ten derde, volgens welke criteria zullen de bedoelde interpolitiezones gebeurlijk worden bepaald?

Ten vierde, wat zou de plaats zijn van de gemeentelijke politie en van de burgemeester in de nieuwe politiestructuur, of die van de rijkswacht, hetzij institutioneel, hetzij bij contractuele inschakeling voor rekening van de gemeenten? Op dat punt bestaat grote onduidelijkheid. Ik ken allerlei voorstellen, onder andere waarbij één burgemeester voor rekening van collegae een bestuursfunctie, eventueel binnen het kader van of aan de top van een soort beheerraad, zou kunnen waarnemen in een politiezone.

Mijnheer de minister, kan u, vóór 15 april, iets zeggen over de resultaten van de werkgroep die in december 1994 zou starten met betrekking tot het eventueel contractueel inhuren van rijks-

wachtsmedewerking voor gewone politietaken? De rijkswacht blijft de gemeenten uiteraard bijspringen wat de ordehandhaving betreft. Maar wanneer zal het mogelijk zijn rijkswachters op contract in te huren? Het modelcontract is al een jaar beschikbaar, maar het geraakt niet ingevuld. Ik heb het hier blanco bij.

Ten vijfde, is de interpolitiezone de voorbode van de eenheidspolitie? Het is al vaker gezegd dat die eenheidspolitie zowel een evolutie als een revolutie kan betekenen. Op het ogenblik lijkt dit laatste meer het geval.

Mijnheer de minister, is er een onderzoek naar die eenheidspolitie aan de gang? Aan welke formule denkt u precies en waarom?

Dan is er nog het koninklijk besluit waarin voor de kleine en middelgrote gemeenten één agent per duizend inwoners als norm wordt opgelegd. Wat zal hiermee gebeuren? Bij mijn weten zijn er nog geen gemeenten die zich naar die norm hebben geschikt en als ik het goed voor heb bent u daar ook geen voorstander van. Nochtans hebben sommige gemeenten al een brief gekregen van de gouverneur die bijzonder expliciet is en dwingend overkomt. Deze brief doet inderdaad vragen rijzen in verband met de gemeentelijke autonomie die ook nog eens duidelijk wordt benadrukt in het recente boekje «Handboek voor leidinggevende politiambtenaren».

Mijnheer de minister, brengt de norm van één politieagent voor duizend inwoners de gemeentelijke autonomie nu niet echt in het gedrang en wat zal het gevolg ervan zijn op het toezicht?

Bij mijn weten gaat de bevoegde Vlaamse gewestminister niet akkoord met deze norm en zullen vele gemeenten zich daar evenmin naar schikken. Overigens zal ik dat zelf ook niet doen, omdat die maatregel mij niet gefundeerd lijkt, zoals ik in oktober van vorig jaar al zei.

De heer Buchmann, ondervoorzitter, treedt als voorzitter op

Een andere reden waarom ik tegen deze norm gekant ben en blijf, heeft te maken met het feit dat wij in de Europese Unie nu al het land zijn met een relatief zware politiebezetting in verhouding tot het aantal inwoners.

Mijnheer de minister, ik meen en ik hoop dat u een gefundeerd politiebeleid zult voorstaan en dat u het intergemeentelijk politiebeleid dat in ontwikkeling is, niet zult dwarsbomen. Ik hoop ook dat u geen ongenueanceerd voorstander bent van een politiebeleid met meer personeel en meer geld, maar eerder de voorkeur zult geven aan een gefundeerd samenhangend beleid, tegelijk effectief, efficiënt en democratisch. (Applaus.)

De Voorzitter. — Het woord is aan minister Vande Lanotte.

De heer Vande Lanotte, minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken. — Mijnheer de Voorzitter, de interpellatie van de heer Van Hooland geeft mij de gelegenheid om wat verduidelijkingen te brengen. Hij heeft mij in oktober van vorig jaar over dit onderwerp ook al geïnterpelleerd en hij kan dus beter dan wie ook bevestigen dat ik op de eerste plaats in dit Parlement en niet daarbuiten zoals sommigen beweren, duidelijk heb gesteld dat ik nieuwe oriëntaties wilde volgen en dat ik tot een grotere samenwerking tussen politie en rijkswacht wilde komen. Ik heb dat bij de interpellatie van de heer Van Hooland in oktober reeds in alle duidelijkheid gezegd, maar daar is behalve door hemzelf, door niemand op gereageerd.

De discussienota is gebaseerd op de vaststelling dat het Comité P een aantal aanbevelingen doet en dat het verwacht dat daar ook iets mee gebeurt. Zij is ook gebaseerd op de evolutie van politie en rijkswacht. Die zijn beiden wat meer volwassen geworden, wat meer geprofessionaliseerd en hebben nu duidelijk een beter management. Het gevolg is echter dat zij in hun streven naar een moderne service aan de bevolking mekaar wat meer voor de voeten beginnen te lopen. Dat gebeurde vroeger ook wel eens, maar dat gaf toen minder ergernis, omdat er toen nog geen sprake was van een echte confrontatie van twee partijen met grote ambities. De politie was toen wat braaf en een beetje achterop, de

rijkswacht was wat meer gemilitariseerd maar ook nog vrij ouderwets. Nu zijn ze beiden moderner en ambitieuzer en komen zij automatisch met mekaar meer in concurrentie.

Wij hebben daarom geprobeerd een evaluatie te maken, onder meer van de contracten waarvan de heer Van Hooland dat vorig jaar had gevraagd. Zoals geweten wordt er aan de continue evaluatie van de veiligheidscontracten een goede twaalf miljoen frank besteed. De stad Antwerpen is nu eindelijk ook aan een dergelijke evaluatie begonnen, in feite vooral omdat dit na twee jaar veiligheidscontracten overal gebeurt.

Verder heeft daar ook in meegespeeld dat de overheid wel eens precies het resultaat wilde kennen van de 160 miljoen die zij in de veiligheidscontracten investeert. Die zijn op die manier als het ware een hefboom geweest om in heel wat steden tot een evaluatie te komen, zoals in Antwerpen, wat daar in de voorbije vijftig jaar nooit was gebeurd. Antwerpen zal nu zeer snel een evaluatie van het veiligheidscontract kunnen opmaken, aangezien daar reeds meer dan een jaar een wetenschappelijk onderzoek loopt onder leiding van de heer Vandenbroeck van de VUB die aan deze evaluatie trouwens zal meewerken.

Wij hebben ook de samenwerkingsakkoorden geëvalueerd. Die hebben de gemeentelijke politiediensten ongetwijfeld geprofessionaliseerd en modernere technieken bijgebracht. Zij werden zich ook meer bewust van de noodzaak om de bevolking continu bij te staan. Het nadeel van de akkoorden was dat zij bijna uitsluitend gebaseerd waren op de goede wil en de verstandhouding tussen de burgemeester en de politie-oversten. Aangezien dat niet altijd even functioneel is, hebben wij ervoor geopteerd om dat op provinciaal niveau aan te pakken. Anders zouden wij immers het risico lopen dat een zestal gemeenten van een provincie buiten alle samenwerkingsakkoorden zouden vallen en dat we die nergens kunnen onderbrengen.

In heel wat gebieden is een volledige politiezorg onmogelijk te realiseren met de politiediensten alleen. Als men de wijkwerking, de kwalitatieve elementen van de politiezorg en de vierentwintigurenpermanenties en zo meer in rekening neemt, dan blijkt een eenheid van vijftig mensen snel een noodzaak. Als men die vijftig mensen echter uit een hele provincie moet samenrapen, dan kan men daarmee voor dat gebied toch weer die taak niet aan. De zone mag dus niet te groot zijn. In heel wat kleinere steden en gemeenten hebben wij zes, zeven of zelfs meer politiediensten nodig om een eenheid van vijftig agenten samen te stellen. Voor een gebied van die omvang is dit systeem dan ook weer niet deugdelijk.

De facto was er een beperkte politiesamenwerking met een aanvulling door de rijkswacht, die echter niet expliciet in het akkoord was opgenomen. Dat gaf aanleiding tot allerlei wrijvingen en problemen. De politiedienst vervulde nog niet alle taken waarvoor dan toch nog een beroep moest worden gedaan op de rijkswacht, die zich dan op haar beurt trachtte te positioneren.

De effectieve vernieuwing is dat er thans met zones wordt gewerkt en in tegenstelling met vroeger is het nu geen kwestie van een samenwerking tussen de verschillende gemeentelijke politiediensten en nadien een gesprek tussen de burgemeester en de rijkswacht. Alle betrokken partijen worden onmiddellijk bijeengebracht en er wordt geprobeerd per zone een samenwerkingsakkoord te bereiken. Er wordt geopperd, maar daarover kan ik niet beslissen, om ook op dat niveau het vijfhoeksoverleg te organiseren en Justitie en Binnenlandse Zaken het repressieve en preventieve beleid te laten samenvloeien in die inter-politiezones. Ik heb die nota verstuurd. Er zijn gesprekken geweest met de minister van Justitie en zijn kabinetmedewerkers die deze discussie, die ik in oktober jongstleden heb moeten starten omdat er problemen waren, opvolgen. Ik ben de eerste om te bekennen dat deze timing een beetje ongelukkig is uitgevallen. Ik zal dus op 15 april geen definitieve beslissing nemen. Ik zal deze discussie tot op het einde van mijn ambtstermijn blijven stimuleren.

De heer Van Hooland had het over een zone waarin de twee politiediensten samenwerken waardoor er voor verschillende gemeenten wel een volledig korps van 50 agenten kan worden samengesteld. Ik geef u een voorbeeld uit mijn eigen regio waar aan men maanden gewerkt heeft. Vier gemeenten zullen, als aan de minimumnormen wordt voldaan, samen over 28 agenten beschikken. Dat is echter nog onvoldoende om permanenties te

organiseren. De twee brigades die in die vier verschillende gemeenten zijn gelogeerd zullen nu samenwerken. Ik ben er vast van overtuigd dat zij 40 tot 50 personen kunnen samenbrengen die voor die vier gemeenten een volledige politiezorg zullen kunnen verstrekken.

Op dat niveau moet het dan mogelijk zijn om met de procureur te praten, zodat repressie en interventie samenvloeien. Een aantal procureurs waarmee ik gesprekken heb gevoerd zijn daartoe bereid. De gouverneurs hebben reeds gepraat met de politiechefs, maar nog niet met de burgemeesters, wat wij toch gehoopt hadden. De burgemeesters zijn voor dit systeem over het algemeen gewonnen, omdat zij er de voorkeur aan geven met de twee politiediensten samen te werken. In de kleine gemeenten is dit in de praktijk al zo. De burgemeester pleegt overleg met de politiediensten maar heeft ook contact met de rijkswacht. Vele burgemeesters waren trouwens vragende partij voor deze regeling. Als criteria hebben wij 50 politiemensen genomen voor gerechtelijke en administratieve politietaken, liefst binnen één enkel gerechtelijk arrondissement.

De inter-politiezone is geen nieuwe structuur. Het gaat niet om een raad van bestuur. De burgemeester oefent zijn taak uit zoals vroeger. Er is alleen een akkoord tussen de verschillende buurtgemeenten of in één enkele gemeente, zoals bijvoorbeeld in Deinze.

De heer Van Hooland (VU). — Omdat er twee gebieden toeval-
lig samenvallen.

De heer Vande Lanotte, minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken. — Ja, maar wij hadden binnen de week een resultaat. Ik stel vast dat wij voor de vier gemeenten waarover ik het nu heb, alvast uit de problemen zijn. Ik zal het akkoord volgende week rekenen. Indien ik het echt zou willen, zou dit probleem, bij wijze van spreken, over twee maanden zijn opgelost.

Op het terrein zelf hebben wij een slechte start gekend, omdat de gemeentepolitie aanvankelijk zeer negatief reageerde op de nota. Geleidelijk heeft zij echter moeten toegeven dat dit de enige uitweg is. Ik ben mij ervan bewust dat wij nog zeer veel moeilijkheden zullen ontmoeten. Samenwerking leidt immers onvermijdelijk tot conflicten. Een van de conclusies van de discussie is dat wij een begeleidingsorgaan nodig hebben dat genoeg afstand heeft van de plaatselijke toestand. Dit orgaan moet de kleine conflicten in de politiediensten helpen oplossen. Op dit vlak staat de burgemeester immers machteloos. Wanneer de politiecommissaris in een conflictsituatie verkeert ten opzichte van de brigadecommandant is de burgemeester slechts een toezienende persoon, die eigenlijk onmachtig is. Hij weet niet wie uiteindelijk gelijk heeft. Het begeleidingsorgaan, waarin onder meer vertegenwoordigers van politie en rijkswacht zullen zetelen, verstrekt advies aan de burgemeester bij het oplossen van conflicten. Hoewel aanvankelijk door de politiediensten vrij negatief werd gereageerd, geeft men na enig overleg en verduidelijking toe dat het voorgestelde systeem een positieve werking kan hebben.

Voorts wil ik het hebben over het veiligheidscharter. In een interpolitiezone moet het vijfhoeksoverleg op die basis worden georganiseerd. Gerechtelijke en administratieve overheden moeten bepalen welke acties zij zullen ondernemen. Het veiligheidscharter is een inhoudelijke afspraak met betrekking tot de punten die belangrijk zijn in een bepaalde regio. Ik vermeld in dit verband drugsmiddelen, autodiefstallen, grenscriminaliteit of inbraken. De bevolking zal op de hoogte worden gesteld van deze interessegebieden. Men noemt dit de *accountability*, de aanspreekbaarheid van de politie. De prioriteiten worden vastgelegd en de bevolking wordt ervan op de hoogte gesteld. Het is niet altijd hoofdzakelijk dat er nadien verslag wordt uitgebracht over het slagen van een opzet. Hierover moeten afspraken worden gemaakt met de gerechtelijke diensten.

De essentie van de zaak is de samenwerking van de twee grote korpsen in de interpolitiezones, de samenwerking met het gerecht en het opstellen van een duidelijk charter.

Wij gaan ervan uit dat de gemeenten aan de minimumnormen voldoen bij het invullen van de kaders. Hierover werden reeds heel wat discussies gevoerd. Het contractueel inhuren van de

rijkswacht is in die discussie niet expliciet aan bod gekomen. Dit onderwerp was slechts een technisch aanvullend stuk van de nota, waarover wij de jongste maanden niet veel hebben gesproken omdat de discussie over de belangrijke zaken zeer veel tijd in beslag heeft genomen. De minimumnormen worden vrij goed opgevolgd. Indien men een beroep wil doen op het Globaal Plan en een bijkomende politie-agent wil aanwerven, moeten de minimumnormen worden bereikt. Elke week ontvangen wij aanvragen van diensten. In december waren het er 300, op dit ogenblik worden er 400 à 500 personen aangeworven. Wij evolueren naar 900 tot 1 000 personen. Het aantal gemeenten dat de minimumnormen haalt, wordt steeds groter. Wanneer zij de minimumnormen bereiken, krijgen zij immers ook een boetefondstoegang, subsidies voor samenwerking en toegang voor subsidies inzake het trekkingsrecht. Dit is het enige middel waarover wij beschikken om het respecteren van de minimumnormen te stimuleren.

Ik heb gesproken over de vier gemeenten waar er reeds een samenwerkingsverband bestaat. De rijkswacht wordt verondersteld 22 personen ter beschikking te hebben. Het is in dit geval dan ook logisch dat de gemeente zelf ook 28 personen ter beschikking stelt. Wij rekenen op de volledige medewerking van de gemeenten.

Het is juist dat de gemeente autonoom kan beslissen, maar er is tegelijkertijd ook sprake van solidariteit. Enerzijds moet de ene dienst de andere helpen voor het bevorderen van de veiligheid. Anderzijds kunnen de normen worden betwist. Ik ben er zeker van dat wij het de eerste twee jaar, of alleszins de laatste twee maanden, niet eens zullen raken over dit onderwerp. Wij weten immers niet wat er na de verkiezingen nog allemaal zal gebeuren.

Het is een eenvoudig concept, maar de reactie hierop was nogal heftig. Ik heb de indruk dat er hierbij vaak met symbolen wordt gewerkt. Het staat goed over een eenheidspolitie te spreken. Ik heb er geen bezwaar tegen dat daarover gesproken en gediscussieerd wordt, ik heb enkel gezegd dat de eenheidspolitie volgens mij geen grote sprong voorwaarts is. We kunnen het probleem van de samenwerking tussen de politiediensten niet oplossen, dus creëren we maar een eenheidspolitie. Dat is een illusie om inhoudelijke en praktische redenen.

Voor de praktische kant van de zaak verwijs ik naar Nederland, waar men een eenheidspolitie zal vormen, niet op 18 maanden, zoals ik in *Knack* lees, maar in een jaar of vijf. Men vergeet dat Nederland twee politiediensten had met identiek hetzelfde statuut en dezelfde opleiding, zonder enige inmenging in elkaars territorium. Het enige wat men in Nederland doet, is de beide korpsen die naast elkaar op een gelijke basis werken, een gemeenschappelijke leiding geven. Eigenlijk doet men niets anders dan de leiding een beetje harmoniseren per streek en toch zal het vijf jaar duren alvorens dit goed werkt.

In België is de situatie anders. Wij hebben andere statuten — de rijkswacht gaat op 56 jaar, de gemeentepolitie op 65 jaar met pensioen — een ander systeem van betaling, onder meer voor weekendwerk, met andere barema's en verschillende opleidingen. In mijn nota heb ik erop gewezen dat wij eerst en vooral zoveel mogelijk voor een gezamenlijke opleiding moeten zorgen.

Iedereen is voorstander van een eenvormig statuut tot men hoort hoeveel dat kost. Nivelleren gebeurt immers altijd naar boven toe. Wie een rijkswachter van 50 wil vertellen dat hij in de plaats van 6 jaar nog 15 jaar moet werken, wens ik veel geluk, maar hij zal er niet in slagen hem dit te doen aanvaarden. Wie denkt dat hij een politiemans met een vergoeding boven niveau 2 zal kunnen doen aanvaarden dat hij minder betaald wordt, vergist zich. Deze mensen werden trouwens met bepaalde arbeidsvoorwaarden aangetrokken.

Een gelijkgeschakeling van het statuut betekent altijd meer geld uitgeven en daarbij gaat het werkelijk over miljarden. Ik wens de minister die een eenheidspolitie wil creëren veel geluk, maar die minister zal ik niet zijn.

De heer Van Hooland (VU). — Bent u daar zeker van?

De heer Vande Lanotte, minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken. — Ik heb daarmee niet gezegd dat de volgende Regering niet zal proberen een eenheidspolitie te vormen, ik heb

daarmee niet gezegd dat ik mijzelf kansloos acht om minister te worden, ik heb alleen gezegd dat ik niet de minister zal zijn die de eenheidspolitie invoert. Wie dat toch wil proberen, zal ten hoogste kunnen doen wat wij nu proberen, een samenwerking tussen rijkswacht en politie tot stand brengen. Hij zal dit slechts op één voorwaarde kunnen doen, een voorwaarde die de gemeentepolitie ook stelt zonder het uitdrukkelijk te zeggen, namelijk dat zij er zeker van wil zijn dat niemand van het nieuwe systeem de dupe wordt, dat het geen operatie wordt om de politie af te schaffen. Wie de eerste stap naar een eenheidspolitie zet, weet dat hij op één korps structureel niet meer kan rekenen, dat hij voor één korps niet meer recruteert en dat één korps gedemotiveerd zal zijn. Dat is de realiteit. Theoretisch is een eenheidspolitie mooi, maar in onze historische context is het niet realistisch.

Ik ga nu even in op het inhoudelijke aspect. In het vijfhoeksoverleg op het niveau van de interpolitiezones zijn de burgemeesters betrokken. In Nederland, waar er geen verkozen burgemeesters zijn, is dit niet het geval. Daar heeft men een zeer centraal apparaat, maar ik wil dat de burgemeesters in het overleg een volwaardige partij zijn.

Een burgemeester die aan het vijfhoeksoverleg deelneemt zonder zelf over een eigen politie te beschikken, zal altijd de vragende partij zijn. Dat zal het geval zijn zolang hij geen politieagenten betaalt en manschappen ter beschikking heeft. Indien hij, bijvoorbeeld, bewaking aan de school noodzakelijk acht, dan zal hij dat aan de rijkswacht moeten vragen op het vijfhoeksoverleg. Indien hij echter manschappen ter beschikking heeft dan kan er op het overleg gediscussieerd worden over het belang van de bewaking van de school. Indien de anderen het daar niet mee eens zijn, dan kan hij nog altijd beslissen om zelf een politieagent voor de school te plaatsen.

Zonder eigen politie zal een burgemeester op het vijfhoeksoverleg dus niets te zeggen hebben. Dit betekent dat, wat de politie betreft, de gouverneur of zijn afgevaardigde, de arrondissementscommissaris, de echte burgemeester wordt. Daar ben ik het niet mee eens. Dit zou geen goede evolutie zijn, want dan krijg je binnen tien jaar gegarandeerd een politie van de minister van Binnenlandse Zaken die overal zijn politieprefecten ter plaatse heeft. In theorie zal de burgemeester nog de politiebevoegdheid hebben, maar in de praktijk zal de minister, die de politie betaalt, beslissen. De burgemeester zal enkel mogen meepraten indien hij doet wat de minister zegt.

Ik heb het misschien allemaal nogal overdreven voorgesteld. Het is echter niet mijn bedoeling hierover een polemie te voeren. Er is trouwens toch geen pers aanwezig. Er is mijns inziens nood aan eenheid binnen het politiebeleid in de interpolitiezones, maar er is geen noodzaak aan een eenheidspolitie. Wie een eenheidspolitie tracht op te richten, zal ook nooit tot een eenheid van beleid komen. Hij zal immers vele jaren nodig hebben om de afkeer tegen de eenheid van beleid te overwinnen. (Applaus.)

De Voorzitter. — Het woord is aan de interpellant.

De heer Van Hooland (VU). — Mijnheer de Voorzitter, over de grond van de zaak ben ik het eens met de minister. Toch heb ik nog een paar opmerkingen en vragen.

Ten eerste wil ik aandringen om de personeelsformatie per zone op een kritische wijze vast te leggen na een grondige evaluatie. Het voorbeeld van Antwerpen is hier leerrijk. De minister vraagt zich wel af waarom de evaluatie van de politie er niet vroeger is gekomen, maar ik heb toch in de commissie voor de Binnenlandse Aangelegenheden systematisch naar een evaluatie gevraagd telkens er een ontwerp in dit verband werd ingediend. Op een bepaald ogenblik zei zijn geachte voorganger mij zelfs dat hij dat beu was.

Ook het voorbeeld van Deinze is leerrijk. De politie van Deinze beschikt over zowat 27 agenten voor 24 000 inwoners. De brigade van de rijkswacht Deinze, die bevoegd is voor hetzelfde gebied als de stadspolitie, telt 34 manschappen. Is er hier geen te grote bezetting?

Ten tweede ben ik het met de minister eens dat het inderdaad jaren zal duren alvorens op dit vlak misschien succes kan worden geboekt. De zaak is moeilijker dan de meesten ze zich voorstellen. Politie heeft sterke korpscultuur.

Ten derde zegt de minister dat de minimumnorm van één agent per duizend inwoners nu toch gehandhaafd blijft. Dit zal in vele gemeenten voor moeilijkheden zorgen. Wat gebeurt er trouwens met de contracten met de rijkswacht voor politionele taken? Moet een middelgrote, rustige gemeente nu echt zeven agenten extra aanwerven, wanneer zij kan aantonen dat ze die niet nodig heeft?

De voorganger van minister Vande Lanotte heeft vorig jaar op 1 juli laten weten dat een onderzoek startte naar de opportuniteit van de eenheidspolitie. Zijn daarvan intussen reeds gefundeerde en bruikbare resultaten bekend?

De Voorzitter. — Het woord is aan minister Vande Lanotte.

De heer Vande Lanotte, minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken. — Mijnheer de Voorzitter, ik weet niet goed of die studie reeds gestart is. Ik heb dat in de discussienota verwerkt. In mijn antwoord heb ik de evaluatie weergegeven. Ik heb niet veel wetenschappelijk onderzoek nodig om de problemen te detecteren.

De Voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

INTERPELLATIE VAN DE HEER LOZIE TOT DE MINISTER VAN BINNENLANDSE ZAKEN EN AMBTENARENZAKEN OVER «DE RECENTE OPSTAND IN HET GESLOTEN CENTRUM VOOR ILLEGALEN TE BRUGGE EN DE UITWIJZING VAN ILLEGALEN»

INTERPELLATION DE M. LOZIE AU MINISTRE DE L'INTÉRIEUR ET DE LA FONCTION PUBLIQUE SUR «LA RÉCENTE RÉBELLION AU CENTRE FERMÉ POUR IMMIGRÉS CLANDESTINS À BRUGES ET L'EXPULSION DE CERTAINS IMMIGRÉS CLANDESTINS»

De Voorzitter. — Aan de orde is de interpellatie van de heer Lozie tot de minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken over «de recente opstand in het gesloten centrum voor illegalen te Brugge en de uitwijzing van illegalen».

Het woord is aan de interpellant.

De heer Lozie (Agalev). — Mijnheer de Voorzitter, het is geen nieuws meer wanneer ik zeg dat er vrijdag jongstleden in het gesloten centrum voor illegalen te Brugge ernstige problemen zijn ontstaan. Er deed zich een opstand voor naar aanleiding van het ophalen van een aantal illegalen uit het centrum met het doel een gedwongen uitwijzing.

In de eerste plaats wens ik een vijftal vragen te stellen en vervolgens zou ik graag op een aantal vragen dieper ingaan. De opstand deed zich voor omstreeks acht uur 's ochtends. Wordt duidelijk vastgesteld hoeveel en welke mensen bij de opstand betrokken waren?

Kan een duidelijk onderscheid worden gemaakt tussen degenen die aan de basis liggen van de opstand en zij die zich afzijdig hielden, maar toevallig aanwezig waren in het centrum? Op welke manier werden de buurtbewoners verwittigd van de ontsnapingspoging? Werd de buurt, nadat de ontsnapen weer opgepakt waren, gerustgesteld?

Op het ogenblik van de opstand werden andere gevangenen, waar vreemdelingen zonder middelen van bestaan geïnterneerd zijn, gevraagd spoedig een zo groot mogelijk aantal personen vrij te laten om ruimte te creëren voor het opvangen van de illegalen uit de refuge te Brugge die dienden overgeplaatst te worden.

Werden op dat ogenblik inderdaad mensen zonder bestaansmiddelen vrijgelaten, en zo ja onder welke omstandigheden en hoeveel? Wat was het effect van de verdeling van degenen die in de refuge verblijven op de aanwezigheid in de andere gevangenen? Uit indirecte informatie weet ik dat het reglement van dit gesloten centrum veel strenger is dan dat in andere gevangenen. Ook het bezoekrecht is duidelijk minder en de bijstand door morele consu-

lenten of aalmoezeniers en de bewegingsvrijheid van degenen die in de instellingen verblijven zijn beperkter. De mogelijkheid voor de betrokkenen om bijvoorbeeld naar het buitenland te telefoneren is zeer klein. Deze mensen, die dus geen misdrijf hebben gepleegd, worden veel strenger behandeld dan degenen die voor een veroordeling vastzitten in één van onze gevangenissen. Dit is onaanvaardbaar.

Een derde reeks vragen betreft de redenen waarom de betrokkenen in het gesloten centrum verblijven en de manier waarop zij worden betrokken bij de behandeling van hun dossier. In welke mate kregen zij concrete informatie over het verloop van hun uitwijzingsprocedure? Kunnen zij systematisch een beroep doen op een advocaat? De meesten onder hen werden tijdens de voorbije procedure bijgestaan door een advocaat.

Mag hun vriendenkring, vaak het gezin dat hen tijdens de periode van asielaanvraag heeft opgevangen, meewerken aan een menselijke oplossing voor de eigenlijke uitwijzing? De betrokkenen hebben immers meestal geen familie in België. Het bezoekrecht voor niet-familieleden is strenger dan voor familieleden.

Een vierde reeks vragen handelt over de vaststelling, zowel door de minister, als door de pers dat steeds meer illegalen de stap doen om vrijwillig het land te verlaten, wat hoe dan ook een betere en meer humanitaire procedure is. Wanneer wij erin slagen dat op het einde van de procedure illegalen vrijwillig het land verlaten dan betekent dit dat ons asielbeleid heel wat humaner is geworden. Maar welke middelen worden hiervoor ter beschikking gesteld? Welke garanties kunnen hen worden gegeven voor een veilige thuiskomst want dat is de eerste voorwaarde die zij stellen om het land vrijwillig te willen verlaten? Beschikken zij over de nodige tijd om dat op een menswaardige manier te doen?

Ik wil daar straks nader op ingaan want dat is de kern van ons toekomstig uitwijzingsbeleid. Momenteel hebben degenen die op korte tijd ons land moeten verlaten twee mogelijkheden. Ofwel doen zij dat hals over kop, ofwel lopen zij het risico te worden opgepakt en in een gesloten centrum terecht te komen waar zij volledig in het ongewisse blijven over het verloop van de behandeling van hun dossier. Zij moeten dan leven met de idee dat telkens wanneer de rijkswacht in het centrum personen ophaalt, zij eveneens kunnen worden opgepakt, onwetend waar zij naartoe worden gedeporteerd. Dat is onaanvaardbaar.

Wanneer wij tot een vrijwillige terugkeer van de uitgeprocedeerden willen komen, moeten er een aantal maatregelen worden gewijzigd.

Mijnheer de minister, zo kom ik tot een vijfde groep van vragen. Via de pers vernam ik dat u vanaf volgend jaar jaarlijks 15 000 illegalen effectief wil uitwijzen. Ik kan aannemen dat na een definitieve beslissing ook een effectieve uitwijzing volgt. Graag vernam ik waarop dit cijfer van 15 000 eenheden is gebaseerd.

De heer Vande Lanotte, minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken. — Het gaat over 15 000 personen die het land verlaten, niet om gedwongen uitwijzingen.

De heer Lozie (Agalev). — Het gaat dus om een totaal van 15 000 illegalen die ons land vrijwillig of gedwongen verlaten. Voor de betrokkenen is het resultaat hetzelfde, hoewel een vrijwillig vertrek veel humaner zou zijn dan een uitwijzing. Zeker van een socialistisch minister verwacht ik dat een uitwijzing op een humanitaire manier gebeurt. Dat betekent dat er extra maatregelen moeten worden genomen. Werd daarvoor in de nodige middelen voorzien?

Tot daar deze vragen. De minister weet natuurlijk al langer dat ik het met het huidige uitwijzingsbeleid niet eens ben.

Zelfs als men akkoord gaat met het idee dat asielzoekers na het doorlopen van een procedure na een bepaalde periode — en die moet zo kort mogelijk worden gehouden — het land moeten worden uitgewezen, dan nog kan men erop staan dat die uitwijzing in menswaardige omstandigheden gebeurt. Waardig betekent voor mij zo veel mogelijk op een vrijwillige basis.

Ann. parl. Sénat de Belgique - Session ordinaire 1994-1995
Parlem. Hand. Belgische Senaat - Gewone zitting 1994-1995

Asielzoekers vragen het land vrijwillig te verlaten, is natuurlijk heel wat anders dan ze het bevel geven het land binnen de zes dagen of binnen de maand te verlaten. Asielzoekers moeten de kans krijgen hun vertrek naar een ander land te organiseren. Daarvoor moeten er contacten worden gelegd bijvoorbeeld om waarborgen te krijgen inzake veiligheid. Daarvoor moeten ze over middelen kunnen beschikken.

De vluchteling die vandaag het asielrecht wordt ontzegd, is meteen zonder middelen van bestaan. Hij verliest het bestaansminimum en het recht op werken, zodat hij in de marginaliteit terechtkomt. Het zou ook anders kunnen. Een stap in de goede richting zou zijn dat de vluchteling die wordt uitgewezen enkele maanden de tijd krijgt om zijn vertrek voor te bereiden, bijvoorbeeld via de toekenning van een specifiek statuut, bijvoorbeeld van ontheemde. In die periode zou hij het recht op het bestaansminimum kunnen behouden evenals het recht op werken en wonen. Ik zou er in dat geval geen bezwaar tegen hebben dat effectief wordt nagegaan of de vluchteling zijn vertrek voorbereidt. Zo'n overbruggingstermijn zou alleszins een veel meer menswaardig vertrek mogelijk maken. Het zou alleszins menswaardiger zijn dan vluchtelingen in een gesloten centrum op te sluiten waar ze niet meer weten wat er met hun dossier gebeurt en van waaruit ze dan op een goede dag op een vliegtuig worden gezet naar een bestemming die ze pas op dat ogenblik vernemen. Dit is misschien wat zwart-wit geschetst, maar misschien wordt het probleem er des te duidelijker door en het ligt zeer dicht bij de realiteit.

Zoals ik in het verleden al heb gezegd, heb ik heel wat problemen met het principe van de gesloten centra. Door de opsluiting in een gesloten centrum worden de « uitgeprocedeerden » voor de buitenwereld als het ware gecriminaliseerd. Gebeurtenissen als die van vorige vrijdag bevestigen dat. Zo een opstand van uitgeprocedeerden wordt manu militari aangepakt. Op dat ogenblik bestaat er geen andere keuze meer, want het gaat om een crisissituatie. Dit heeft echter voor gevolg dat de hele buurt daardoor in rep en roer staat. Buurtbewoners gaan geloven dat er daar streng bewaakte gevaarlijke gevangenen dreigen te ontsnappen.

De ervaring van de dame die vrijdag in haar keuken met zo een illegale vluchteling geconfronteerd werd, was gelukkig anders. Deze « uitgeprocedeerde » was gewoon dood van de schrik en kwam zeker niet als gevaarlijk over. Dit soort gebeurtenissen geeft in de praktijk echter meestal aanleiding tot een paniecreactie en een gevoel van onveiligheid tegenover het gesloten centrum en zijn bewoners. Indien de illegale vluchtelingen de kans kregen het land in menswaardige omstandigheden te verlaten, dan zouden wij al een eind op de goede weg zitten.

In dit hele systeem zit er toch een contradictie. Na twee maanden verblijf in zo'n centrum moet de vluchteling nu worden vrijgelaten met het verzoek zo snel mogelijk het land te verlaten. Aan de ene kant zegt men de betrokkene dat hij geen politiek vluchteling is en weigert men hem dat statuut. Aan de andere kant blijkt men toch maar niet in staat een veilige terugkeer naar het land van herkomst te garanderen. Die twee zaken zijn moeilijk te verzoenen. Als de asielaanvraag ongegrond is, dan moet een veilige terugkeer mogelijk zijn. Als een veilige terugkeer onmogelijk wordt geacht, geeft men daarmee de gegrondheid van de asielaanvraag eigenlijk al toe en rijst de vraag waarom die dan ongegrond werd verklaard.

Sinds de opening van het opvangcentrum in Brugge hebben wij de huidige escalatie zien aankomen. Jammer genoeg heeft zij nu ook plaatsgevonden. Onze voorspelling was gebaseerd op onrechtstreekse informatie van personen die de situatie zelf wel kennen. Het blijft te betreuren dat wij als parlementsleden niet rechtstreeks informatie kunnen inwinnen. Ik herhaal dan ook mijn oude vraag voor een parlementaire controle die ik reeds stelde toen er voor het eerst een gesloten centrum kwam. Wij moeten ons regelmatig ter plaatse kunnen begeven om daar zelf te oordelen of de omstandigheden waarin de betrokkenen de beoordeling van hun dossier moeten afwachten, enigszins menselijk zijn en of er geen risico's op ontsporingen bestaan.

Naar aanleiding van deze recente gebeurtenissen wil ik kort ook even onder de aandacht van de minister brengen wat er gebeurt op vliegtuigen die in Zaventem aankomen met asielzoekers aan boord.

Sinds vervoermaatschappijen veroordeeld kunnen worden tot het betalen van veel hogere boetes voor het binnenbrengen van personen die ten onrechte een beroep zouden doen op de asielprocedure, beginnen die meer en meer een eigen controle uit te voeren op de aanwezigheid van dergelijke mensen in hun toestellen. Sindsdien worden een aantal vreemdelingen door privé-bewakingsdiensten gecontroleerd en krijgen zij zelfs niet de kans het vliegtuig te verlaten en hun aanvraag voor te leggen aan de overheid van het land waar zij asiel hopen te krijgen. Het zijn nu precies politieke vluchtelingen die hals over kop moeten vluchten zonder de nodige papieren te kunnen bemachtigen, die het meest de kans moeten krijgen op een eerste ontvankelijkheidsonderzoek door de rijkswacht aanwezig op de luchthaven. Nu wordt de beoordeling van de asielaanvraag als het ware «geprivatiseerd», aangezien privé-bewakingsdiensten vóór elk overheidsonderzoek, uit schrik van de hoge boetes, vluchtelingen onmiddellijk terugsturen.

Ik betreur de incidenten in Brugge. Het is niet mijn bedoeling ze politiek uit te buiten. De minister weet dat wij ons al lang bekommeren om de vreemdelingen en om de terugkeer van de afgewezen asielzoekers in het bijzonder. Tijdens hun verblijf op het Belgische grondgebied worden zij vaak door tal van vrijwilligers geholpen, maar wanneer zij verplicht worden terug te keren naar hun land — in omstandigheden die wij zelfs aan zware criminelen niet opleggen — staan ze vaak alleen. Er rijzen heel wat vragen rond het beleid in het algemeen en de gebeurtenissen in Brugge waren een ernstige aanleiding om van gedachten te wisselen over een aantal principes. (*Applaus.*)

De Voorzitter. — Het woord is aan minister Vande Lanotte.

De heer Vande Lanotte, minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken. — Mijnheer de Voorzitter, ik zal de heer Lozie gedetailleerd antwoorden omdat hij niet de gewoonte heeft dit soort problemen politiek uit te buiten.

De zogenaamde opstand in Brugge is om 9 uur 15 's morgens begonnen. Het was echter de avond voordien al duidelijk dat er problemen op komst waren. Een Nigeriaan, de leider van een groep van 14 personen van dezelfde nationaliteit, maakte problemen over zijn aangekondigde verwijdering van het grondgebied. Er waren 56 personen aanwezig, 36 personen bleven abnormaal lang in de gemeenschappelijke leefruimte en 20 personen gingen op een normaal uur naar de slaapvertrekken. Er waren 15 rijkswachters ter plaatse om bij eventuele moeilijkheden tussenbeide te komen.

De rellen zijn begonnen wanneer twee personen, de Nigeriaan in kwestie en een Ghanees, werden weggeleid. Het was een hevige reactie, die echter snel luwde. De rijkswacht is niet echt opgetreden. De meeste personen werden snel op de binnenkoer verzameld. Ongeveer zeven personen zijn in het gebouw gebleven, maar kwamen na aandringen toch naar buiten. Over de schade is heel wat te doen geweest. Er was glasschade, waterschade omdat een brandslang is opengezet — in de toekomst zullen wij bij gelijkaardige problemen onmiddellijk de watertoevoer afsluiten — en de vernieling van een televisie en een videorecorder in de drie leefruimten. Voor het overige is alles intact gebleven. De schade wordt geraamd op ongeveer 500 000 frank, wat nog vrij beperkt is voor dergelijke incidenten.

Het centrum wordt morgen opnieuw in gebruik genomen. Wij hebben de bewoners elders ondergebracht omdat de lokalen niet meer leefbaar waren en omdat het psychologisch niet erg verantwoord was de asielzoekers in hetzelfde gebouw te laten blijven. De meesten verblijven nu in Merksplas. De verantwoordelijken van de «opstand» zijn in een gevangenis opgesloten. Ik wens dit laatste toch even te onderstrepen.

De asielzoekers hadden zagezegd vernomen dat een uitgewezen persoon nooit ter bestemming was gekomen en zij wensten het bewijs van het tegendeel. Ik wens in dat verband iets te verduidelijken, hoewel officiële verklaringen niet altijd worden geloofd.

De verwijderde Nigeriaan heeft tijdens zijn reis naar Nigeria aan de rijkswachters bekend dat hij het gerucht, dat de asielzoeker in kwestie nooit was aangekomen, zelf heeft verzonnen in de hoop dat er onrust zou ontstaan en dat hij zo zijn verwijdering zou kunnen voorkomen. Ik weet dat het weinig geloofwaardig overkomt vanwege een minister, maar ik dring erop aan de verzinsels te scheiden van de realiteit. De Nigeriaan heeft dit gerucht zelf verspreid om op die manier de groep op sleeptouw te kunnen nemen.

De tweede les die wij uit dit gebeuren kunnen trekken, is dat een grote, homogene groep niet samen mag worden opgesloten in een dergelijk centrum. Op die manier wordt de groepsgeest immers aangewakkerd en worden mogelijke problemen in de hand gewerkt.

Tenslotte wil ik erop wijzen dat de Nigeriaan nooit een asielaanvraag heeft ingediend, nooit kandidaat-politiek vluchteling is geweest. Ik wil hierover geen moreel oordeel uitspreken, maar het ging om een persoon die hier illegaal verbleef, die een bevel tot uitwijzing had genegeerd en werd opgepakt.

Voor de buurt was het risico eigenlijk vrij gering. De twee ontsnapte vluchtelingen zijn nagenoeg onmiddellijk terug opgepakt. Ik geef toe dat dit aanleiding kan geven tot een zeker gevoel van onveiligheid bij de buurtbewoners. Het ging echter in geen geval om gewelddadige personen.

Ik ben het er niet mee eens dat wij de buurt onmiddellijk op de hoogte hadden moeten brengen van het gebeurde. In dat geval zou er immers een echte hetze zijn ontstaan en had men wellicht een klopjacht georganiseerd. Wel hadden wij de omwonenden en de gemeenschap in het algemeen vlugger op de hoogte kunnen brengen van het feit dat de toestand onder controle was. Ik pleit voor begrip ten opzichte van het personeel, dat een beetje onwennig heeft gereageerd omdat het voor de eerste keer werd geconfronteerd met een dergelijke situatie. Ook de Dienst Vreemdelingenzaken wist niet meteen op welke manier moest worden gehandeld. In tegenstelling tot gevangenisdirecteurs, die vertrouwd zijn met dit soort van toestanden, heeft de dienst niet erg accuraat gehandeld. Reeds om 12 uur had men iedereen kunnen inlichten over de stand van zaken. Ik heb omstreeks 16 uur mijn kabinetschef ter plaatse gestuurd om uitleg te geven. Dit had wellicht eerder kunnen gebeuren. Dit is de derde les die wij uit het gebeuren kunnen trekken.

Ik zie in het geheel geen verband tussen de opstand en het reglement. Het is belangrijk te weten dat er slechts vijftien mensen iets te maken hebben gehad met de opstand. Het grootste deel van de bewoners van het centrum heeft zich ervan gedistantieerd.

Advocaten, aalmoezeniers en morele consulents kunnen op vraag van de betrokkene zonder beperking bezoeken afleggen tijdens de bezoeken. Er wordt ongeveer hetzelfde systeem toegepast als in de gevangenissen. Er wordt wel van uitgegaan dat de betrokkene moet verzoeken om die contacten te hebben. In de pers wordt gewag gemaakt van gevallen waarin een priester of een advocaat niet zou zijn toegelaten. In beide gevallen werden zowel de priester als de advocaat door de betrokkene geweigerd. Het ging om de advocaat van de vriendin van de persoon die was opgesloten. De vriendin ging er van uit dat zij drie weken later zouden huwen. Men mag de echte problematiek niet uit het oog verliezen. Ook al gaat het hier om een delicaat onderwerp, toch zou de pers moeten nagaan of de informatie correct is. Indien het centrum antwoordt dat de persoon in kwestie de vrouw of haar vertegenwoordigers niet wil ontmoeten, moet de pers over dit geval zwijgen. Het gaat immers uitsluitend om een ruzie tussen een man en een vrouw, in dit geval toevallig een vreemdeling en een Belgische. Vele soortgelijke verhalen worden zonder enige controle gepubliceerd.

Voor bezoek van familie en vrienden is het reglement strikt. Vier weken geleden heb ik, onder andere op vraag van Renaat Landuyt, toegezegd dat het reglement tegen april zou worden geëvalueerd. We hebben een systeem van regelmatige evaluatie. Renaat Landuyt had over het bezoekrecht ook een vraag gekregen van de aalmoezenier van de gevangenis. Ik heb hem geantwoord dat wij dit systeem opnieuw zouden bekijken na de evaluatie van de eerste maanden van de werking die in april afgerond moet zijn.

Deze evaluatie zal niet strenger of milder worden omdat er problemen zijn geweest. Wij zetten de evaluatie gewoon verder en hopen op basis daarvan de zaken in goede banen te leiden.

Belangrijk is dat van alle personen die in Brugge worden opgesloten, vaststaat dat ze illegaal zijn, dat ze vroeger een bevel hebben gekregen het grondgebied te verlaten, maar dat ze dit niet hebben uitgevoerd, dat ze niet vrijwillig willen vertrekken. De opsluiting kan ook gebeuren omwille van uitzonderlijke omstandigheden van openbare orde en daaraan zal ik de komende maanden meer belang hechten. We stellen vast dat er in de centra van het Rode Kruis een zekere infiltratie van misdadige elementen is. De mensen van deze centra zeggen dit zelf en ik denk dan ook dat wij daarvoor de komende maanden wat meer aandacht moeten hebben.

Ik heb gezegd dat ik meer mensen uit het land wil wijzen — ik kom daarop straks nog terug — maar dit sluit geenszins uit dat wij een begeleide vrijwillige terugkeer stimuleren. Sinds mijn aantreden heb ik reeds verscheidene keren mensen de mogelijkheid gegeven vrijwillig te vertrekken, indien ze mij op papier konden garanderen dat ze binnen korte tijd België zouden verlaten. Ik heb zelfs mensen de dag vóór hun repatriëring vrijgelaten, gelet op bijzondere familiale omstandigheden en omdat ze mij beloofden na het einde van het schooljaar vrijwillig te vertrekken. Ik wil niet per se streng optreden, ik ben bereid tot een gesprek, op voorwaarde dat het eerlijk verloopt. Ik heb dergelijke schriftelijke verklaringen en er zijn dan ook steeds mensen die zich garant stellen. Ik wil de mensen liever niet dwingen, maar ik wil zeker zijn dat betrokkene zich houdt aan de aangegane verbintenis.

Wie opgesloten wordt, heeft, zoals gezegd, reeds vroeger een bevel gekregen en in de meeste gevallen werd een advocaat gecontacteerd. Na de voorleiding kan men zijn advocaat consulteren en in elk geval kan men één persoon verwittigen. Men kan in beroep gaan bij de Raadkamer die de wettigheid van beslissing nagaat.

Soms gebeurt het dat we personen alsnog de mogelijkheid geven vrijwillig te vertrekken voor zover we zeker kunnen zijn dat zij ook effectief het land verlaten. Indien vrienden en familieleden willen helpen, is dit voor ons geen probleem. Vertrekken per wagen of per trein wordt niet toegestaan, omdat wij daarmee in het verleden zeer slechte ervaringen hebben gehad.

Algemeen bedraagt de termijn om het land te verlaten 5 tot 30 dagen. De interpellant vindt dit te kort en daar kan ik in komen. Wie vrijwillig wil gaan, kan de hulp invoeren van IOM, de Organisatie voor vrijwillige migratie, die het ticket betaalt, zakgeld geeft en hulp biedt. We geven zonder probleem de toestemming om mensen ter plaatse te contacteren en ook inzake termijnen is er een zekere soepelheid: zo nodig kan een verlenging van de termijn worden bekomen.

Voor wie reeds opgesloten is, ligt de overgang naar een vrijwillig vertrek moeilijker. Op langere termijn moeten we hierin misschien verandering brengen, maar dat zal enkel kunnen in een context waarin duidelijk is dat de betrokkene hoe dan ook moet vertrekken.

Vluchtelingen die het gevaar lopen gefolterd te worden, wijzen we niet uit. De reden waarom velen niet effectief worden uitgewezen, is niet dat wij geen waarborgen hebben voor hun veiligheid in het land van herkomst, maar wel dat het land in kwestie vraagt om vooraf na te gaan of betrokkene effectief de nationaliteit van het land heeft, bijvoorbeeld om te voorkomen dat hiermee buitenlandse terroristen het land binnenkomen.

Wij hebben systematisch alle klachten over uitgewezen asielzoekers die bij de terugkeer in hun land problemen zouden hebben gehad, onderzocht. Zo verklaarde een douane-agent dat een Belgische rijkswachter aanwezig was bij de mishandeling van een uitgewezen asielzoeker in Zaïre. Welnu, de voorbije twee jaar heeft geen enkele rijkswachter uitgewezen vluchtelingen vergezeld tot in Zaïre. Zo worden er ook verhalen verteld van mensen die voor de krokodillen werden geworpen. En zo is er ook het verhaal van de Nigeriaan. Men mag dit niet zomaar aannemen. Wij verifiëren altijd of een veilige terugkeer mogelijk is. Soms contacteren we vooraf zelfs de familie. Wij vragen ook onze ambassadeurs geregeld om de situatie te bekijken.

Er zijn geen 15 000 verplichte uitwijzingen maar wel 15 000 uitwijzingsbevelen. Hoe komen we aan dit grote aantal? Er is recent een wet goedgekeurd die de illegale tewerkstelling zwaar bestraft. Ook de asielprocedure gaat vlugger. Hierdoor komen een aantal personen in de illegaliteit terecht. Volgens de gegevens waarover ik beschik, zijn dat er echter minder dan voordien. Die illegalen zijn in hoofdzaak afhankelijk van familie en vrienden. Ik probeer ook hier coherent op te treden. Er worden verblijfsvergunningen toegekend aan sommige asielzoekers wier procedure langer dan vijf jaar aansleepte. Ik vind dat de overheid de asielprocedure zo vlug mogelijk moet afwerken. Indien zo'n procedure vijf jaar aansleept, dan moeten wij onze verantwoordelijkheid ter zake op ons nemen.

Nu is echter de procedure versneld, zij het nog niet in alle gevallen. Er blijft nog een grote achterstand uit het verleden in te halen. Wij moeten afgewezen asielzoekers ook effectief uitwijzen. Dat is een logisch gevolg van ons beleid. Wij willen 500 personen per maand gedwongen repatriëren. Wij zijn gestart met 160 personen per maand — dit is het gemiddelde in 1994 — en elke maand wensen wij dit getal te verhogen met een twintigtal. In maart zullen wij in principe 220 mensen verwijderen. In februari waren er dat 198 en in januari 167. Om personen die geen identiteits- of reisdocumenten hebben te verwijderen, moeten wij in de eerste plaats een *laisser-passer* krijgen. Nog te vaak weigeren de landen om met ons samen te werken, bijvoorbeeld omdat het land zekerheid wenst over de herkomst van de personen, in sommige gevallen eenvoudig omdat de betrokken consul of diplomaat geen zin heeft om iets te doen. Wij hebben nu naar methoden gezocht om de termijn van zestig dagen niet te overschrijden. Wij hebben bijkomend personeel aangeworven, wij hebben vervoermiddelen gekocht en wij hebben chauffeurs aangeworven, zodat wij niet altijd een beroep moeten doen op rijkswachters.

Wij gaan de verwijderingen stelselmatig en gericht opdrijven, zodat personen die in een centrum worden opgesloten, ook effectief worden verwijderd. Het gaat niet op om personen twee maanden vast te houden en ze daarna weer vrij te laten. Indien wij ze vastzetten, dan moeten we ze ook effectief uit het land zetten. Nu wordt zo'n 60 pct. van het streefcijfer effectief uitgewezen en wij wensen 80 pct. te bereiken. Wij hebben dus niet zo veel behoefte meer aan uitbreiding van de opvangcapaciteiten. Indien wij een beperkt aantal plaatsen in gevangenissen kunnen behouden, de vroegere landloperskolonie van Merksplas uitbreiden en het centrum in Vottem er komt, dan hebben wij voldoende capaciteit. Indien wij van iedereen die wij vasthouden, een *laisser-passer* kunnen bekomen en het land uitzetten, dan hebben wij al zeer veel bereikt.

Wij gaan er ook voor zorgen de mensen meer gericht op te pakken. Dit zal voor bepaalde landen, waar mond aan mond reclame wordt gevoerd, gericht gebeuren, dit is trouwens nu reeds het geval voor Roemenië.

Zesduizend gedwongen uitwijzingen per jaar betekent de facto ook zesduizend mensen die vrijwillig het land zullen verlaten. Dit blijkt ook uit de statistieken. Bij die twaalfduizend kunnen nog de ongeveer duizend terugleidingen van Zaventem worden gerekend. Zo kom ik aan het realistische cijfer.

Ik deel de bekommernis van de heer Lozie. Dit probleem moet op een menswaardige manier worden opgelost. Ik wens trouwens binnen afzienbare tijd tot een gecontroleerde migratie te komen. Dit moet ook het doel zijn van elk migratiebeleid.

De Voorzitter. — Het woord is aan de interpellant.

De heer Lozie (Agalev). — Mijnheer de Voorzitter, blijkbaar had het personeel dit probleem beter kunnen aanpakken, maar ik wens toch niet te overdrijven. Ik heb trouwens op geen enkel ogenblik daarop gezinspeeld. Er is in elk geval een gebrek aan ervaring bij het personeel.

Betreffende het controleren van geruchten, wens ik toch te beklemtonen dat niets van wat ik naar voren heb gebracht uit de pers komt. Ik haal mijn informatie van personen binnen de instelling. De enige manier om geruchten te controleren is de directe toegang. Dat blijft evenwel een probleem. Men mag toch van een parlamentslid verwachten dat hij in het algemeen belang met de

nodige discretie, maar ook doelgericht, zijn controlefunctie uitoefent. Tot nu toe beschikken wij evenwel niet over de middelen om deze rol naar behoren te vervullen.

Wij moeten ook meer aandacht besteden aan de manier waarop mensen worden opgepakt. Ik ken iemand die een paar dagen vóór de opstand in Brugge werd opgepakt na een bezoek aan de vreemdelingenpolitie, waar hij zijn zoveelste stempel ging halen. Er deden zich zaken voor die ik onaanvaardbaar vind. Zo werd onder meer het voertuig dat hij te lenen had gekregen geïmmobiliseerd.

Een aantal weken geleden hoorde ik ook een klacht van de directie van een vrouwenafdeling van het penitentiair centrum van Brugge. Enkele maanden na de opening van de refuge deelde zij mede dat ook in het penitentiair centrum in Brugge het aantal illegalen zonder middelen van bestaan is toegenomen.

De heer Vande Lanotte, minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken. — Zij mogen daar niet binnen.

De heer Lozie (Agalev). — Dat is juist. Ik vraag mij af of zij niet konden blijven waar zij waren en of zij in de gevangenis terecht moesten komen. Het aantal personen in de refuge nu is veel groter dan toen het nog de vroegere vrouwengevangenis was, met één van de beste levensomstandigheden van alle gevangenen in België. Nu veroorzaakt dit overaantal een gebrek aan privacy en zorgt voor vele spanningen. Ook de verschillende godsdienstige overtuigingen verhogen het gevaar voor spanningen. Heeft men dat risico niet onderschat?

De Voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

ONTWERP VAN WET — PROJET DE LOI

Indiening — Dépôt

De Voorzitter. — De Regering heeft ingediend een ontwerp van wet inzake de secundaire markten, het statuut van en het toezicht op de beleggingsondernemingen, de bemiddelaars en beleggingsadviseurs.

Le Gouvernement a déposé un projet de loi relative aux marchés secondaires, au statut des entreprises d'investissement et à leur contrôle, aux intermédiaires et aux conseillers en placements.

Dit ontwerp van wet zal worden gedrukt en rondgedeeld.

Ce projet de loi sera imprimé et distribué.

Het wordt verwezen naar de commissie voor de Financiën.

Il est renvoyé à la commission des Finances.

PROPOSITION — VOORSTEL

Dépôt — Indiening

M. le Président. — M. Lallemand a déposé une proposition de déclaration de révision des articles 28 et 57 de la Constitution relatifs au droit de pétition.

De heer Lallemand heeft ingediend een voorstel van verklaring tot herziening van de artikelen 28 en 57 van de Grondwet betreffende het petitieright.

Cette proposition sera traduite, imprimée et distribuée.

Dit voorstel zal worden vertaald, gedrukt en rondgedeeld.

Il sera statué ultérieurement sur la prise en considération.

Over de inoverwegingneming zal later worden beslist.

INTERPELLATIONS — INTERPELLATIES

Demandes — Verzoeken

M. le Président. — Le Bureau a été saisi des demandes d'interpellation suivantes:

1. De M. Dufour au ministre des Finances sur « le retrait par le Gouvernement de 75 millions du budget 1995 de la Fondation Roi Baudouin, malgré le rapport général sur la pauvreté »;

Het Bureau heeft de volgende interpellatieverzoeken ontvangen:

1. Van de heer Dufour tot de minister van Financiën over « de begroting 1995 van de Koning Boudewijnstichting die door de Regering met 75 miljoen frank is verminderd ondanks het algemeen verslag over de armoedebestrijding »;

2. De M. Van Hooland au ministre des Finances et au ministre des Petites et Moyennes Entreprises et de l'Agriculture sur « le remboursement d'une TVA fictive par des sociétés d'assurances et le travail au noir dans les entreprises de réparation de carrosseries d'automobiles ».

2. Van de heer Van Hooland tot de minister van Financiën en tot de minister van de Kleine en Middelgrote Ondernemingen en Landbouw over « de vergoeding voor fictieve BTW door verzekeringsmaatschappijen en het zwartwerk in de herstellingsbedrijven voor autokoetswerk ».

La date de ces interpellations sera fixée ultérieurement.

De datum van deze interpellaties wordt later bepaald.

Dames en heren, onze agenda voor vandaag is afgewerkt.

Notre ordre du jour est ainsi épuisé.

De Senaat vergadert opnieuw donderdag 16 maart 1995 om 10 uur.

Le Sénat se réunira le jeudi 16 mars 1995 à 10 heures.

De vergadering is gesloten.

La séance est levée.

(De vergadering wordt gesloten om 17 h 25 m.)

(La séance est levée à 17 h 25 m.)